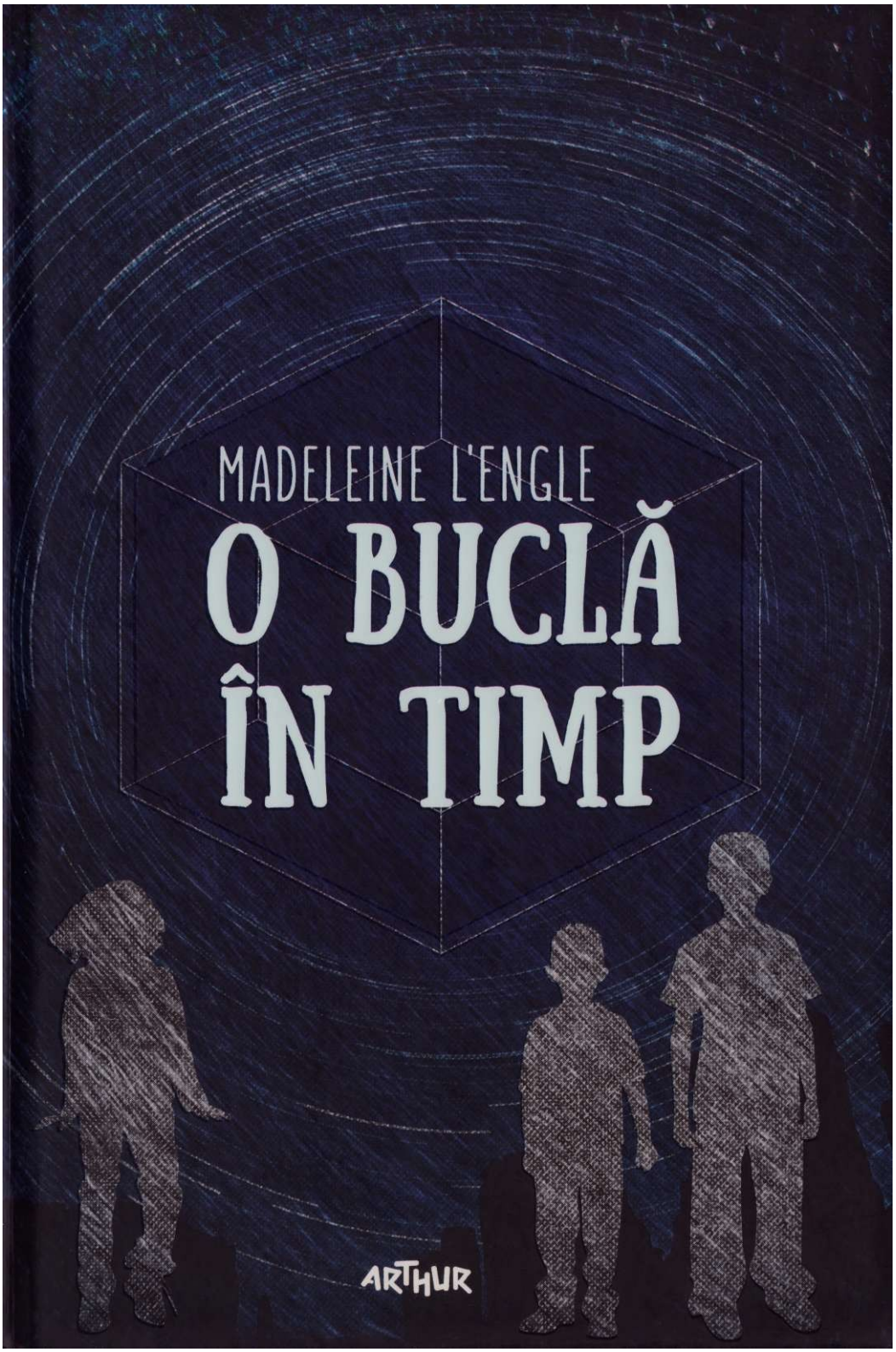

Madeleine L'Engle (1918 - 2007) a fost o scriitoare americană, cunoscută mai ales pentru cărţile sale adresate adolescenţilor. Cea mai celebră carte a ei, *O buclă în timp* (.A *Wrinkle în Time),* a fost distinsă cu prestigioasa Medalie Newbery, în anul **1963.**

Autoarea a primit şi alte premii, printre care National Book Award şi Margaret Edwards Award.

în opera lui Madeleine L'Engle se reflectă atât credinţa creştină, cât şi interesul pentru ştiinţa modernă

.MADELEINE L'ENGLE O BUCLĂ ÎN TIMP

Traducere din engleză şi note de Andreea Calema

nRedactori: Madălina Vasile, Alina Ioan Tehnoredactor: Cristian Vlad Copertă: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României L'ENGLE, MADELEINE
O buclă în timp / Madeleine L'Engle ; trad. de Andreea Caleman. - Bucureşti: Editura Arthur, 2015 ISBN 978-606-8620-23-7
I. Caleman, Andreea (trad.)
821.111(73)-93-31 = 135.1

Madeleine L'Engle

A Wrinkle în Time

Copyright © 1962 by Crosswicks, Ltd. Toate drepturile rezervate. Această carte a fost publicată cu acordul Edward Necarsulmer IV Li tornry Management LLC.
" ' ID«iil.ii I'll Art hur, 2015, pentru prezenta ediţie
ÎM LI Ui NI Ari luir CHLU un imprint al Grupului Editorial Art

.*Pentru Charles Wadsworth Camp şi Wallace Collin Franklin*

UNU

Doamna Ce

Era o noapte întunecată şi furtunoasă.

În dormitorul ei de la mansardă, înfofolită într-o pătură veche, făcută din petice colorate cusute între ele, Margaret Murry stătea pe marginea patului şi se uita la copacii care se încovoiau sub biciul nemilos al vântului. Dincolo de copaci, norii goneau pe cerul nopţii. Din când în când, frânturi de lună răzbăteau printre ei, aruncând pe pământ umbre fantomatice, prinse într-un dans nebunesc.

Casa se cutremura.

înfăşurată în pătură, Meg tremura şi ea.

De obicei nu-i era frică de vremea rea. „Nu-i vorba doar de vreme", îşi zise ea. „Vremea doar a pus capac la toate. *Mie* mi-a pus capac. Vremea i-a pus capac lui Meg Murphy, care face totul anapoda..."

Şcoala... Totul era aiurea la şcoală. Ajunsese printre ultimii din clasă. în dimineaţa aceea, unul dintre profesorii ei o dojenise:

— Serios, Meg, nu pricep cum un copil cu părinţi eminenţi, ca ai tăi, poate avea note atât de proaste! Dacă nu reuşeşti să le îndrepţi un pic, va trebui să te las corigentă.

în pauza de prânz, se luase la harţă, încercând să uite vorbele profesorului, dar o colegă i-o trântise verde-n faţă:

— Poate nu te-ai prins, da' s-a terminat primara! Ce-ai de te porţi ca o pitică de clasa întâi?

Iar în drum spre casă, un coleg spusese ceva despre „frăţiorul ăla idiot" al ei. Lui Meg atâta îi trebuise să audă: aruncase manualele cât colo pe marginea drumului şi tă- bărâse pe băiat. Ajunsese acasă cu bluza ruptă şi un ochi învineţit.

Sandy şi Dennys, fraţii ei gemeni, care aveau zece ani, se întorseseră de la şcoală cu vreo oră înaintea ei. Când o văzură în ce hal era, îi spuseră scârbiţi:

— Ce-ar fi să laşi bătaia în grija noastră?

„O delincventă, asta sunt", îşi spuse Meg posomorâtă. „Aşa o să zică. Nu mama, ci... ei. Toţi ceilalţi... De-ar fi tata aici..."

Dar încă nu se putea gândi la taică-su fără să-i dea lacrimile. Numai maică-sa era în stare să spună firesc: „Când se-ntoarce tatăl vostru..."

De unde să se-ntoarcă? Şi când? Sigur maică-sa ştia că lumea bârfea. Nu se putea să n-o doară când auzea răutăţile alea, aşa cum o durea şi pe ea. Doar că maică-sa nu lăsa să se vadă. Nimic nu tulbura seninătatea chipului ei.

„De ce nu pot şi eu?" se întrebă Meg. „De ce trebuie să *arăt* totul?"

Vântul zgâlţâia nemilos fereastra. Meg îşi strânse mai bine pătura în jurul trupului. încolăcit pe o pernă, pisoiul gri, pufos, căscă, arătându-şi limbuţă roz, apoi se cuibări mai bine şi adormi la loc.

Toată lumea dormea. Toată lumea, mai puţin Meg. Până şi Charles Wallace, „frăţiorul idiot", care, în mod ciudat, de ohicei ştia negreşit când sora lui era treză şi tristă şi urca tiptil scările până la camera ei. Dar acum până şi Charles WMIIMCC dormea...

Cum de puteau să doarmă liniştiţi? La radio se difuzaseră toată ziua avertismente de uragan. Cum de putuseră s-o lase singură acolo, în mansardă, în patul ei şubred, cu cadru de alamă, când ştiau că acoperişul putea zbura în orice clipă, iar furtuna o putea arunca în văzduhul învolburat al nopţii şi s-o ducă apoi cine ştie unde?

Meg tremura tot mai tare.

„Tu ai vrut camera de la mansardă!" îşi zise încrâncenată. „Iar mama te-a lăsat, fiindcă eşti cea mai mare. E un privilegiu, nu o pedeapsă."

— Nu, pe timp de furtună nu-i niciun privilegiu! zise ea cu voce tare.

Aruncă pătura la picioarele patului şi se ridică. Pisoiul se întinse tacticos şi o privi cu ochi mari şi inocenţi.

— Culcă-te la loc! îi zise Meg. Bucură-te că eşti doar un pisoi şi nu un monstru ca mine!

Fata se privi în oglinda dulapului şi se strâmbă, dezve- lindu-şi dinţii acoperiţi de aparatul dentar. Cu un gest reflex, îşi potrivi ochelarii pe nas, îşi trecu mâna prin părul castaniu deschis, zburlindu-l de arăta ca o mătură. Oftă din toţi rărunchii, un suspin ce mai că acoperi vaietul vântului.

Podeaua din scânduri mari şi late era rece. Vântul pătrundea prin crăpăturile pervazului, în ciuda ferestrei duble, şi urla neobosit în hornurile casei. Jos, la parter, Fortinbras, câinele mare şi negru al familiei, începu să latre. Era speriat şi el, pesemne. Dar de ce? Fortinbras nu lătra niciodată fără motiv

.Deodată, îşi aminti că, atunci când fusese la poştă să ridice corespondenţa, lumea vorbea de un vagabond care furase douăsprezece cearşafuri de la doamna Buncombe, nevasta poliţistului. încă nu-l prinseseră şi poate că acum se îndrepta spre casa lor singuratică, aflată pe un drum lăturalnic. Poate că-i mai trebuiau cearşafuri. Meg nu dăduse prea multă atenţie discuţiei despre vagabond, căci poştăriţa o întrebase, cu un rânjet mieros, dacă aveau veşti de la taică-su.

Meg ieşi din cămăruţa ei şi îşi croi drum printre umbrele mansardei. Se lovi de masa de ping-pong. „O vânătaie pe şold îmi mai lipsea!" îşi zise.

Pe urmă se lovi de vechea ei casă pentru păpuşi, de căluţul de lemn al lui Charles Wallace şi de trenuleţul electric al gemenilor.

— De ce mi se-ntâmplă toate numai mie? se răţoi ea la un urs mare de pluş.

Coborî scările, se opri şi ascultă. Niciun zgomot din camera lui Charles Wallace, aflată în dreapta scărilor. Şi niciun foşnet din stânga, din camera părinţilor, unde mama dormea singură în patul uriaş. Se duse în vârful picioarelor spre camera gemenilor, tot potrivindu-şi ochelarii pe nas, de parcă asta ar fi ajutat-o să vadă mai bine în întuneric. Dennys sforăia. Sandy mormăi ceva despre baseball, apoi amuţi. Gemenii n-aveau nicio grijă pe lume. Nu erau elevi de frunte, dar nici slabi. În general se mulţumeau cu un lung şir de „bine", între care mai scăpau câte un „foarte bine" sau „suficient". Atletici şi plini de forţă, erau alergători rapizi şi buni la multe sporturi. Când se făceau glume pe seama celor din familia Murry, nu erau niciodată despre Sandy sau Dennys.

Ieşi din camera gemenilor şi coborî la parter, având grijă să evite treapta a şaptea care scârţâia. Fortinbras nu mai lătra. Asta însemna că nu era vagabondul, altfel Fort nu s-ar fi oprit dacă era vreun străin prin preajmă.

„Şi *dacă,* totuşi, vine vagabondul? Dacă are cuţit? N-avem vecini, n-are cine să ne audă, putem să ţipăm mult şi bine. Nu i-ar păsa nimănui, oricum..."

„Ia să-mi fac nişte cacao cu lapte", se hotărî Meg. „Asta o să mă-nveselească un pic şi, măcar, dacă vântul smulge acoperişul, n-o să fiu în pod să mă ia şi pe mine pe sus."

Lumina era deja aprinsă în bucătărie. Aşezat la masă, Charles Wallace bea lapte şi mânca pâine cu gem. Părea tare mic şi vulnerabil, cum stătea el acolo, singur, în bucătăria de modă veche, un băieţel blond în pijama albastră, decolorată, bălăngănindu-şi picioarele mult deasupra podelei.

— Salut! zise el vesel. Te-aşteptam.

De sub masă, de la picioarele lui Charles Wallace, se iţi gâtul zvelt şi negru al lui Fortinbras, care aştepta cuminte să-i pice şi lui vreo firimitură, două. O salută pe Meg întinzân- du-şi capul spre ea şi dând bucuros din coadă. Pe Fortinbras îl găsiseră pe prag, într-o noapte de iarnă, un căţeluş pricăjit, numai piele şi os, abandonat de cine ştie cine. Era jumătate setter englez, jumătate ogar, aşa le zisese tata. Graţios şi întunecat, Fort avea o frumuseţe aparte.

— De ce n-ai venit sus? întrebă Meg, vorbindu-i fratelui ei de parcă erau de-o vârstă. M-am speriat rău de tot!

— E prea mult vânt acolo în pod, la tine, răspunse băieţelul. Ştiam c-o să cobori. Am pus lapte la încălzit. Cred că-i deja fierbinte.

Cum de ştia Charles Wallace întotdeauna ce era cu ea? Cum îşi dădea seama? Nu părea să ştie, ori poate nu-i păsa, ce gândeau Dennys sau Sandy. în schimb, îi plăcea să le scotocească minţile lui Meg şi mamei lor şi o făcea cu o precizie înspăimântătoare.

Oare de frică vorbeau oamenii în şoaptă despre copilul cel mai mic al familiei Murry? Ziceau că nu era tocmai normal... „Oamenii deştepţi au adesea copii anormali. Ceilalţi doi băieţi par în regulă, copii drăguţi, dar fetiţa aia urâţică şi băiatul cel mic nu cred că-s întregi la minte", auzise Meg odată pe cineva.

E adevărat, Charles Wallace rar vorbea dacă era cineva în preajmă, aşa că mulţi îşi închipuiau că încă nu învăţase să vorbească. Dar era la fel de adevărat că nu vorbise deloc până pe la patru ani. Meg se albea de furie când vedea cum oamenii se holbau la Charles şi, cu un „ţţţ", dădeau din cap cu părere de rău.

— Nu-ţi face griji pentru Charles Wallace, îi spusese odată tata, chiar înainte să plece, Meg îşi amintea bine. Nu-i nimic în neregulă cu mintea lui. Doar că face lucrurile în felul lui şi-n ritmul lui.

— Nu vreau s-ajungă un prost, ca mine, spusese Meg.

— Draga mea, nu eşti deloc proastă, nici gând de aşa ceva! o liniştise tata. Eşti ca Charles Wallace. Dezvoltarea ta are propriul ei ritm, pur şi simplu nu e ca a altor copii.

— Şi de unde ştii, mă rog? întrebase Meg. De unde ştii că nu-s proastă? Sau zici aşa doar pentru că mă iubeşti?

— Te iubesc, dar nu de asta-ţi spun că ştiu. Eu şi mama ţi-am făcut o serie de teste...

Da, aşa era. Meg îşi dăduse seama că unele dintre Jocurile" pe care le jucase cu părinţii ei erau un fel de teste şi că fuseseră mai mult pentru ea şi pentru Charles Wallace decât pentru gemeni.

— Teste de inteligenţă?

— Da, unele dintre ele.

— Şi e bun coeficientul meu?

— Foarte bun.

— Cât e?

— N-am să-ţi spun. Dar poţi fi sigură că atât tu, cât şi Charles Wallace veţi putea face aproape orice vreţi când veţi fi mari. Stai numai să-nceapă Charles Wallace să vorbească şi-o să vezi!

Câtă dreptate avusese, cu toate că plecase înainte ca frăţiorul ei să înceapă să vorbească. Charles se pornise într-o bună zi, direct în propoziţii complete, sărind peste etapa gânguritului de bebeluş. „Ce mândru ar fi fost tata de el!"

— la vezi dacă n-a fiert laptele, îi spuse Charles Wallace, cu o pronunţie corectă şi mai clară decât a multor copii de cinci ani. Ştii că nu-ţi place cu caimac!

— Ai pus de două ori mai mult decât era nevoie! zise Meg aruncând o privire în ibric.

Charles Wallace încuviinţă cu seninătate:

— M-am gândit că poate vrea şi mama.

— Ce să vreau? se auzi vocea mamei din pragul bucătăriei.

— Cacao cu lapte, spuse Charles Wallace. Vrei şi un sendviş cu lebăr şi brânză topită? îţi fac cu plăcere, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea, da, zise doamna Murry, dar pot să-mi fac şi singură dacă eşti ocupat.

— Niciun deranj! spuse Charles Wallace.

Se dădu jos de pe scaun şi se îndreptă spre frigider, cu paşi mărunţi şi moi în pijamalele lui combinezon, ca o pisicuţă mergând pe pernite.

— Tu, Meg? Sendviş?

— Da, mersi, răspunse Meg. Dar nu cu lebăr. Avem roşii?

Charles Wallace se uită în lada cu legume din frigider:

— Da, una. Mamă, pot s-o pun pe toată pe sendvişul lui Meg?

— Nici c-ai putea s-o pui într-un loc mai bun! răspunse doamna Murry zâmbind. Vorbeşte mai încet, Charles, dacă nu vrei să te trezeşti cu gemenii aici.

— Nuuu, puţină *exclusivitate*! zise Charles Wallace. Noul meu cuvânt pentru azi! Impresionant, nu?

— Nemaipomenit! spuse doamna Murry. Meg, vino să-ţi văd un pic vânătaia!

Meg îngenunche la picioarele mamei. Lumina şi căldura bucătăriei o liniştiseră şi uitase de fricile din mansardă. Ibricul cu cacao răspândea o aromă delicioasă. Pe pervazul ferestrei înfloriseră muşcatele, iar pe masă era un buchet de crizanteme mici, galbene. Perdelele roşii, cu modele geometrice verzi şi albastre, erau trase şi dădeau încăperii un aer vesel. Soba torcea ca un motan mare şi somnoros. Afară, vântul singuratic încă izbea zidurile casei, dar, în atmosfera caldă şi familiară a bucătăriei, furia rafalelor, care o îngrozise pe Meg sus la mansardă, părea îmblânzită acum. Sub scaunul doamnei Murry, Fortinbras căscă mulţumit.

Doamna Murry atinse uşor obrazul vânăt al lui Meg. Fetiţa o privi, pe jumătate ursuză, pe jumătate cu admiraţie. Nu era uşor să ai o mamă care era nu doar om de ştiinţă, ci şi o adevărată frumuseţe. Părul roşu ca focul al doamnei Murry, pielea albă ca laptele şi ochii violeţi, cu gene lungi şi negre, erau şi mai spectaculoase în comparaţie cu trăsăturile de-a dreptul banale ale fiicei sale. Părul lui Meg fusese cât de cât acceptabil atâta vreme cât îl purtase împletit în codiţe. Când începuse liceul însă, se tunsese scurt şi acum se luptau amândouă, şi ea şi maică-sa, să-l aranjeze cumva, dar o parte se încăpăţâna să se onduleze, pe când cealaltă rămânea complet dreaptă, aşa că arăta mult mai rău decât înainte.

— Nu prea ştii ce-nseamnă moderaţia, draga mea, nu-i aşa? întrebă doamna Murry. O bună măsură în toate, asta înseamnă, ceva ce mă tem că n-ai să-nveţi vreodată. Ce vânătaie urâtă ţi-a făcut Henderson! Apropo, după ce te-ai dus la culcare, a sunat maică-sa să se plângă că l-ai lovit rău. I-am zis că, din moment ce e cu un an mai mare şi cu vreo zece kilograme mai greu decât tine, eu ar trebui să mă plâng. Dar a ţinut-o pe-a ei, cum că tu eşti de vină.

— Depinde cum pui problema, zise Meg. De obicei oamenii zic că-i vina mea, indiferent cum s-au întâmplat lucrurile. Ba chiar şi dacă n-am avut nimic de-a face cu situaţia. îmi pare rău că ra-ara bătut cu el. A fost o săptămână groaznică şi am numai gânduri negre.

Doamna Murry îi mângâie blând căpşorul zburlit:

— De ce atâtea gânduri negre?

— *Urăsc* să fiu ciudata şcolii! răspunse Meg. Şi nici lui Sandy şi Dennys nu le e uşor. Nu ştiu dacă ei chiar sunt ca toţi ceilalţi sau doar se prefac foarte bine. încerc şi eu să mă prefac, dar n-ajută la nimic.

— Tu eşti mult prea onestă ca să fii în stare să pretinzi că eşti... cine nu eşti, spuse doamna Murry. îmi pare rău, Meglet. Poate că tata te-ar fi ajutat cumva, de-ar fi fost aici. Eu, una, nu cred că pot face nimic, va trebui să te descurci singură o vreme. Peste ceva timp, totul ţi se va părea mai uşor... Dar asta nu te-ajută cu nimic acum, nu?

— Dacă n-aş fi atât de urâtă... Dac-aş fi drăguţă ca tine...

— Mama nu-i deloc drăguţă, e frumoasă! anunţă Charles Wallace, feliind bucata de lebăr. Şi pun pariu că era urâtă rău la vârsta ta.

— Câtă dreptate ai! aprobă doamna Murry. Peste o vreme, Meg...

— Mamă, vrei şi salată pe sendviş? întrebă Charles Wallace.

— Nu, mulţumesc.

Băieţelul tăie frumos sendvişul, îl puse pe o farfurie pe care i-o aşezâ mamei în faţă.

— Vine imediat şi-al tău, Meg! Cred că trebuie să vorbesc cu doamna Ce despre tine.

— Cine-i doamna Ce?

Deocamdată este o chestie *exclusivistă,* zise Charles Wallace. Să-ţi pun şi sare cu aromă de ceapă

— ?Da, mersi.

— De la ce vine Ce? întrebă doamna Murry.

— Âsta-i numele ei, răspunse Charles Wallace. Ştii casa veche din pădure, cu acoperiş de ţiglă, de care nu se apropie copiii că zic că-i bântuită? Acolo locuiesc ele!

— Ele? se miră Meg.

— Doamna Ce şi cele două prietene ale ei. Mă plimbam pe acolo cu Fortinbras acum vreo două zile, când tu şi gemenii eraţi la şcoală. Ne place să ne plimbăm prin pădure, ştii. Fort s-a luat după o veveriţă, iar eu m-am dus după el, bineînţeles. Aşa am ajuns la casa bântuită. Se poate zice că ne-am întâlnit din întâmplare.

— Bine, dar nu locuieşte nimeni acolo, zise Meg nedumerită.

— Ba da, doamna Ce şi prietenele ei! Sunt foarte plăcute.

— De ce nu mi-ai zis nimic despre asta până acum? întrebă doamna Murry. Ştii bine că n-ai voie să pleci de-acasă fără să ceri voie, Charles!

— Ştiu, spuse Charles. De asta nici nu ţi-am povestit. Am fugit după Fortinbras fără să mă gândesc. Şi pe urmă am hotărât că... în fine, mi-am zis că-i mai bine să le păstrez pentru vreo urgenţă.

O pală năprasnică de vânt se izbi de casă şi o cutremură din temelii şi, deodată, ploaia începu să biciuie ferestrele.

— Nu-mi place vântul ăsta! spuse Meg neliniştită.

— O să zboare ceva ţigle de pe casă, asta-i clar! spuse doamna Murry. Dar casa asta a rezistat vreme de aproape două sute de ani, Meg, mă gândesc

că mai ţine un pic. Dealul nostru a ţinut piept multor furtuni.

— Dar ăsta-i uragan! se tângui Meg. Aşa au zis la radio, că-i uragan!

— E octombrie, spuse doamna Murry. De obicei sunt furtuni în octombrie.

Când Charles îi întinse lui Meg farfuria cu sendvişul, Fortinbras ieşi de sub scaun. Scoase un mârâit lung, gutural şi văzură cu toţii cum blana întunecată i se zbârleşte încet. Lui Meg i se făcu pielea de găină.

— Ce-i? întrebă ea alarmată.

Fortinbras se uita ţintă la uşa care dădea din bucătărie în laboratorul doamnei Murry, amenajat în vechea lăptărie din piatră. Iar dincolo de laborator, era o cămară din care se putea ieşi direct afară. Doamna Murry se străduise să-i înveţe pe copii să intre în casă prin garaj sau pe uşa principală, aşa că de obicei nu intra nimeni pe acolo. Fortinbras, însă, mârâia chiar la uşa laboratorului, nu la cea dinspre garaj.

— Mamă, sper că n-ai uitat cine ştie ce substanţe chimice urât mirositoare fierbând pe arzătorul Bunsen, zise Charles Wallace.

Doamna Murry se ridică:

— Nu, dar ar fi bine să mă duc să văd ce-l supără pe Fort.

— Vagabondul! Sigur e vagabondul! zise Meg tulburată.

— Ce vagabond? întrebă Charles Wallace.

— Vorbeau azi după-amiază la poştă cum că un vagabond i-a furat cearşafurile doamnei Buncombe.

— Atunci să fim cu ochii pe feţele de pernă, spuse doamna Murry amuzată. într-o noapte ca asta, cred că nici vagabonzii nu rătăcesc pe-afară, Meg.

— Ba poate că tocmai de-aia *este* afară şi caută adăpost ca să *nu* mai fie pe-afară! se văită Meg.

— în cazul ăsta, i-am putea oferi hambarul până dimineaţă, spuse doamna Murry şi se îndreptă hotărâtă spre uşă.

— Vin cu tine! zise Meg cu o voce ascuţită.

— Nu, Meg, rămâi cu Charles şi mănâncă-ţi sendvişul!

— Să mănânc, auzi! exclamă fetiţa după ce doamna Murry ieşise. Parcă de mâncat îmi arde mie acum!

— Mama poate să-şi poarte singură de grijă, zise Charles. Din punct de vedere fizic, vreau să spun.

însă Meg băgă de seamă că, aşezat pe scaunul tatălui lor, Charles lovea neliniştit stinghia de sprijin pentru picioare, ceea ce spunea multe, căci Charles Wallace, spre deosebire de alţi copii mici, putea să stea cuminte pe scaun, dacă nu-l preocupa nimic.

După câteva clipe, ce părură o veşnicie, doamna Murry se întoarse şi ţinu uşa deschisă, lăsând să intre... oare era vagabondul? Părea cam mic de statură pentru un vagabond. Vârsta sau sexul erau imposibil de ghicit, întrucât creatura era complet înfofolită în haine. Capul îi era îmbrobodit în eşarfe de diverse culori şi, peste ele, era îndesată o pălărie bărbătească. Un şal de un roz ţipător, pus peste un palton grosolan şi cizme de cauciuc completau ţinuta arătării.

— Doamnă Ce, întrebă Charles suspicios, ce căutaţi aici? Mai ales la ora asta?!

— Nu-ţi face griji, drăguţul meu, se auzi o voce venind de undeva, de sub gulerul ridicat al paltonului, şal, eşarfe şi pălărie, o voce scârţâitoare ca o poartă neunsă, dar, cumva, deloc neplăcută.

— Doamna, ăăă, doamna Ce zice că s-a rătăcit, spuse doamna Murry. Vreţi un pic de cacao cu lapte, doamnă Ce?

— Cu mare plăcere! răspunse doamna Ce şi îşi scoase pălăria şi şalul roz. De rătăcit nu mă rătăceam eu, problema e că m-a luat vântul pe sus şi m-a abătut din drum. Şi, când mi-am dat seama că m-a adus în pragul casei micuţului Charles Wallace, mi-am zis că-i mai înţelept să intru să-mi trag sufletul, înainte să purced mai departe

— De unde ştiaţi că-i casa lui Charles Wallace? întrebă Meg.

— După miros, răspunse doamna Ce.

Apoi se apucă să-şi scoată eşarfele, una câte una: un şal ecosez colorat, cu motive albastre şi verzi, o eşarfă cu imprimeu cu flori galbene, o eşarfă Liberty[1] aurie şi o basma cu roşu şi negru. De sub toate acestea, se ivi creştetul doamnei Ce. Părul rar şi cărunt era strâns în vârful capului, într-un coc mic, dar îngrijit. Ochii îi licăreau vioi, avea nasul mic şi rotund ca o biluţă şi gura zbârcită ca un măr de toamnă.

— Mmm, ce cald şi bine-i aici! zise ea.

— Vă rog, luaţi loc! spuse doamna Murry, oferindu-i un scaun. Doriţi un sendviş, doamnă Ce? Eu am mâncat unul cu brânză topită şi lebăr, Charles unul cu gem, iar Meg cu salată şi roşii.

— Hm, ia să vedem... chibzui doamna Ce. Mie cel mai mult îmi place caviarul rusesc.

1 Imprimeu textil al cărui nume provine de la Sir Arthur Liberty (1843 - 1917), vestit negustor londonez, fondatorul lanţului de magazine Liberty & Co.

— Aţi tras cu ochiul! ţipă Charles indignat. E pentru ziua mamei, nu vă dau!

Doamna Ce oftă adânc.

— Am zis *nu!* strigă iar Charles. Mamă, nu te lăsa impresionată, că mă supăr rău! Ce-aţi zice de-un sendviş cu ton, doamnă Ce?

— Fie, spuse doamna Ce blajin.

— Îi fac eu! se oferi Meg şi se îndreptă spre cămară să aducă o conservă cu ton.

„Pe legea mea!" îşi zise Meg. „Baba asta intră ca la ea acasă şi mamei nu i se pare nimic ciudat. Pun pariu că ea e vagabondul. Pun pariu că ea a furat cearşafurile. Şi, în mod sigur, Charles Wallace n-ar trebui să fie prieten cu ea! Tocmai el, care nu deschide gura nici în preajma oamenilor obişnuiţi!"

— Sunt de puţină vreme pe-aici, spuse doamna Ce, în timp ce Meg stinse lumina în cămară şi se duse în bucătărie să pregătească sendvişul. Şi, taman când gândeam că n-o să găsesc niciun vecin să-mi placă, a venit drăguţul de Charles cu câinele lui.

— Doamnă Ce, întrebă Charles Wallace pe un ton cât se poate de sever, de ce i-aţi furat cearşafurile doamnei Buncombe?

— Păi, mi-au *trebuit*, dragă Charles!

— Trebuie să i le daţi înapoi numaidecât!

— Dar, Charles, scumpule, *nu pot*! Le-am *folosit*.

— Mare greşeală! o certă Charles Wallace. Dacă vă trebuiau atât de mult, trebuia să-mi cereţi mie!

Doamna Ce clătină din cap şi plescăi din buze:

— Ţţţ, tu n-ai cearşafuri de dat. Doamna Buncombe, însă, are berechet!

Meg tocă puţină ţelină verde şi o amestecă apoi cu ton. Şovăi o clipă, deschise frigiderul şi scoase un borcan cu

murături. „Ce mi-o fi venit să zic că-i fac eu sendvişul? N-am pic de încredere în babă!", se gândi Meg, în timp ce tăia murăturile.

— Spune-i soră-tii că n-am venit cu gânduri rele, îi zise doamna Ce lui Charles. Că intenţiile mele sunt bune.

— Drumul spre iad e pavat cu intenţii bune! declamă Charles.

— Măi, măi, că isteţ mai eşti! zâmbi doamna Ce drăgăstos. Şi norocos să ai în preajmă oameni care te-nţeleg.

— Mă tem că nu... spuse doamna Murry. Niciunul dintre noi nu-i la nivelul lui Charles.

— Ei, măcar nu-ncercaţi să-i tăiaţi elanul, spuse doamna Ce dând energic din cap. Îl lăsaţi să fie el însuşi!

— Poftiţi sendvişul! zise Meg, punându-i farfuria în faţă doamnei Ce.

Vă deranjează dacă-mi scot cizmele înainte să mănânc? înt reită doamna Ce, deşi avea deja sendvişul în mână. I-auziţi!îşi mişcă degetele de la picioare şi cizmele, mustind de apă, scârţâră.

— Sunt udă leoarcă, zise ea. Problema e că cizmele astea-s un pic prea strâmte şi nu pot să mi le scot singură.

— V-ajut eu! se oferi Charles.

— Nu tu! N-ai tu atâta forţă!

— V-ajut eu! spuse doamna Murry şi îngenunche la picioarele doamnei Ce.

Trase cu putere de una dintre cizmele alunecoase. Cizma ieşi brusc de pe picior, doamna Murry căzu în fund cu o bufnitură, iar doamna Ce căzu pe spate cu tot cu scaun şi cu sendvişul ridicat în mâna zbârcită, ca o gheară bătrână. Apa din cizmă se împrăştie pe podea şi pe covorul mare, împletit.

— Vai de mine! se văicări doamna Ce, întinsă pe spate în scaunul răsturnat, cu picioarele în sus, unul încălţat cu o şosetă cu dungi albe şi roşii, celălalt încă în cizmă.

Doamna Murry se ridică:

— V-aţi lovit, doamnă Ce?

— îmi puteţi da un pic de alifie, să-mi pun pe demnitate? zise doamna Ce fără să se mişte. Cred că-i scrântită. Esenţa de cuişoare amestecată bine cu usturoi face minuni! spuse doamna Ce şi luă o îmbucătură zdravănă din sendviş.

— Ridicaţi-vă, vă rog! spuse Charles. Nu-mi place să vă văd zăcând acolo. întreceţi măsura!

— Ai încercat vreodată să te ridici în picioare cu demnitatea scrântită? întrebă doamna Ce.

Cu chiu, cu vai se ridică, îndreptă scaunul, apoi se aşeză din nou pe podea, îşi întinse piciorul încălţat cu cizmă şi mai luă o muşcătură din sendviş. Se mişca totuşi cu agilitate pentru o femeie atât de bătrână. Sau, cel puţin, aşa i se părea lui Meg, că doamna Ce era o femeie bătrână, foarte bătrână.

Cu gura plină, doamna Ce îi ordonă doamnei Murry:

— Haide, scoate-o şi pe cealaltă dacă tot sunt pe jos!

Calmă, de parcă bătrâna şi cizmele ei nu erau nimic neobişnuit, doamna Murry trase cu putere până când scoase cizma şi se ivi o şosetă cu model ecosez. Doamna Ce îşi mişcă tacticos degetele, apoi îşi termină sendvişul înainte să se ridice:

— Ei, mult mai bine! Burta plină, cald şi pe dinăuntru şi pe-afară. E vremea să pornesc spre casă! zise ea.

— N-ar fi mai bine să rămâneţi până dimineaţă? întrebă doamna Murry.

— Mersi frumos, drăguţă, dar am *atâta* treabă, n-am vreme să zăbovesc la palavre!

— E o noapte mult prea furtunoasă ca să umblaţi pe drumuri.

— Nopţile furtunoase sunt specialitatea mea! răspunse doamna Ce. Atâta că m-a prins vârtejul ăla şi m-a abătut din drum.

— Măcar până vi se usucă şosetele... insistă doamna Murry.

— Nu mă deranjează şosetele ude. Apa care-mi pleoscăia în cizme nu-mi plăcea. Ei, nu-ţi face griji pentru mine, mielușico! („Mielușică" nu era tocmai cuvântul care-ţi venea în minte când o vedeai pe

doamna Murry.) Uite, m-aşez oleacă aici, să-mi trag cizmele la loc, şi-apoi îmi văd de drum. Că tot veni vorba de drumuri, puicuţo, teseractul[1] *chiar* există.

Doamna Murry se făcu albă ca varul şi întinse mâna să se sprijine de speteaza unui scaun. întrebă cu o voce tremurătoare:

— Ce-aţi spus?

Doamna Ce îşi punea a doua cizmă.

— Am spus, zise ea, împingându-şi piciorul în cizmă, că (icnet) teseractul (icnet) chiar (icnet) există!

Reuşi în sfârşit să se încalţe, îşi adună eşarfele, şalul roz şi pălăria şi ieşi degrabă pe uşă. Doamna Murry rămase pe loc, nu făcu niciun gest să o ajute pe bătrână. Când uşa se deschise, Fortinbras se strecură înăuntru gâfâind, ud şi lucios ca o focă. Se uită la doamna Murry şi începu să scheaune.

Uşa se închise cu o bufnitură.

— Mamă, ce-i? strigă Meg. Ce-a zis? Ce s-a întâmplat?

Teseractul... şopti doamna Murry. Ce-a vrut să spună? De unde ştie?DOI

Doamna Cine

Când alarma ceasului o trezi pe Meg, vântul încă bătea, dar soarele era sus pe cer. Greul furtunii trecuse. Se ridică şi îşi scutură capul, încercând să se dezmeticească.

Trebuie să fi fost un vis. Se speriase de furtună şi se tot gândise la vagabondul ăla, iar pe urmă adormise, pesemne, şi visase că se dusese la bucătărie şi că o văzuse pe doamna Ce şi că pe maică-sa o înfricoşase şi

1 Cub reprezentat în patru dimensiuni, denumit şi hipercub cvadridimensional; termen introdus de matematicianul şi filosoful englez Charles Howard Hinton, autorul multor lucrări despre a patra dimensiune şi Ibrme geometrice multidimensionale.

o tulburase atât de mult cuvântul acela... Oare cum zisese? *Tes*... ceva cu *tes*.

Se îmbrăcă în grabă, apucă pisoiul încă ghemuit în pat şi îi dădu drumul pe podea fără prea multe menajamente. Pisoiul căscă, se întinse, scoase un mieunat jalnic şi o zbughi pe scări. Meg îşi făcu patul, apoi coborî şi ea la parter, în bucătărie mama făcea friganele, iar gemenii erau deja aşezaţi la masă. Pisoiul lipăia lapte dintr-o farfurioară.

— Unde-i Charles? întrebă Meg.

— Nu s-a trezit încă. A fost o noapte destul de agitată dacă-ţi aminteşti, spuse doamna Murry.

— Speram c-a fost doar un vis, zise Meg.

Doamna Murry întoarse cu grijă cele patru friganele din tigaie, apoi zise pe un ton ferm:

— Nu, Meg. Nu spera c-a fost doar un vis. Nici eu nu prea înţeleg ce s-a întâmplat, dar am învăţat că unele lucruri se întâmplă, fie că le înţelegem sau nu. îmi pare rău

că m-ai văzut supărată. Eu şi tatăl tău aveam o glumă despre teseract.

— Dar ce-i teseractul ăsta? întrebă Meg.

— E un concept, răspunse doamna Murry întinzându-le gemenilor sticla cu sirop. O să-ncerc să-ţi explic mai târziu, după şcoală, acum n-avem timp.

— Nu pricep de ce nu ne-aţi trezit, zise Dennys. Nu-i drept, am pierdut toată distracţia!

— Lasă, că azi o să fiţi mult mai treji decât mine la şcoală, spuse Meg.

îşi luă farfuria de friganele şi se aşeză la masă.

— Cui îi pasă? zise Sandy. Mamă, dacă ai de gând să laşi vagabonzi bătrâni să intre în casă în toiul nopţii, ar trebui să ne zici, să te apărăm!

— La urma urmelor, tata se bazează pe noi s-avem grijă de tine! adăugă Dennys.

— Ştim că eşti inteligentă, continuă Sandy, dar nu se poate spune că eşti prea înţeleaptă. Iar Meg şi Charles cu atât mai puţin.

— Da, ştiu, suntem nişte cretini, zise Meg cu amărăciune.

— Găgăuţă mai eşti, Meg! Dă-mi, te rog, siropul, spuse Sandy şi întinse braţul peste masă. Ce iei totul aşa de personal? Puţină moderaţie, pentru numele lui Dumnezeu! La şcoală tai frunză la câini, te uiţi pe fereastră şi nu eşti atentă la nimic.

— îţi faci rău singură, zise Dennys. Iar lui Charles Wal- lace n-o să-i fie uşor la anul, când începe şcoala. Ştim că-i deştept, dar se poartă aşa de ciudat în preajma altora şi lumea s-a obişnuit să creadă că-i prost. Nu ştiu ce-o să se aleagă de el. Eu şi Sandy o să caftim pe oricine se ia de el, cam asta-i tot ce putem face.

— Hai să nu ne facem griji de acum pentru la anul, spuse doamna Murry. Mai vreţi friganele, băieţi? La şcoală, Meg era tare obosită, îşi simţea pleoapele grele şi mintea i-o tot lua razna. La ora de ştiinţe sociale, a fost întrebată care sunt principale surse de export şi import ale Nicaraguei şi, cu toate că le învăţase cu o seară înainte, nu-şi putu aminti nici măcar una. Profesoara îi aruncase câteva vorbe sarcastice, toata clasa izbucnise în râs, iar Meg se aşezase furioasă la loc.

— Cui îi pasă ce exportă şi importă Nicaragua?! mor- măise ea.
— Dacă ai de gând să fii obraznică, Margaret, te rog să părăseşti sala de clasă! i-o retezase profesoara.
— Foarte bine, am plecat! i-o întorsese Meg şi ieşise furioasă din clasă.
în pauză, directorul o chemă la el în birou:
— Ce-i cu tine, Meg? o întrebase el pe un ton blând.
Meg îşi aţinti bosumflată privirea în podea:
— Nimic, domnule Jenkins.
— Domnişoara Porter mi-a spus c-ai fost foarte nepoliticoasă.
Meg dădu din umeri.
— Meg, nu-ţi uşurezi cu nimic situaţia cu atitudinea asta, continuă directorul. Sunt convins că te poţi descurca foarte bine şi că poţi ţine pasul cu colegii tăi, totul e să te ambiţionezi. Profesorii tăi, însă, nu sunt la fel de convinşi. Depinde de tine să faci ceva. Nu poate nimeni să facă lucrurile în locul tău.
Meg nu scoase o vorbă.
— Ei, ce zici, Meg?
— Nu ştiu ce să fac, răspunse fata.
— Păi, să-ţi faci temele, de pildă. Nu te poate ajuta mama ta?
— Ba da, dac-o rog...
— Meg, s-a întâmplat ceva? Ai probleme acasă? întrebă domnul Jenkins.
Meg ridică atunci privirea, potrivindu-şi ochelarii pe nas cu gestul ei reflex:
— Totu-i bine acasă.
— Mă bucur s-aud asta. îmi dau seama cât e de greu când tatăl vostru e departe.

Meg îl privi bănuitoare pe director, cercetându-şi cu limba sârma aparatului dentar.

— Aveţi veşti de la el?

Meg era convinsă că nu-şi închipuia - în spatele îngrijorării domnului Jenkins se ascundea o curiozitate lacomă. „Ce n-ar da să ştie!" se gândi ea. „Şi de-aş şti ceva, ar fi ultimul căruia i-aş spune. Mă rog, printre ultimii. Poştăriţa a văzut, cu siguranţă, că a trecut mai bine de un an de la ultima scrisoare a tatei. Şi cine ştie câtor altora le-a povestit şi ce o fi scornit despre motivul din spatele tăcerii lui îndelungate..."

Domnul Jenkins aştepta un răspuns, însă Meg dădu din nou din umeri.

— Şi... cu ce se ocupa tatăl tău? întrebă directorul. E un soi de om de ştiinţă, parcă, nu?

— Fizician! zise Meg, cu un zâmbet larg, dezvelindu-şi aparatul dentar în toată splendoarea.

— Meg, nu crezi că ţi-ar fi mai uşor dac-ai accepta... adevărul?

— Asta şi fac! Şi vă asigur că-i mult mai uşor decât să accepţi... oameni!

— Şi-atunci de ce nu accepţi şi adevărul despre tatăl tău?

— Nu-l amestecaţi pe tata în treburile astea! strigă Meg.

— Nu mai ţipa! i-o reteză domnul Jenkins cu asprime. Vrei să te-audă toată şcoala?

— Şi ce? întrebă Meg. Mie nu mi-e ruşine să zic ce am de zis! Poate dumneavoastră!

Domnul Jenkins oftă:

— Meg, ţie chiar îţi place să fii cel mai neascultător şi încăpăţânat copil din toată şcoala?

Meg ignoră întrebarea directorului. Se aplecă uşor peste masă şi îi spuse:

— Domnule Jenkins, o cunoaşteţi pe mama, nu? Puteţi spune că nu acceptă adevărul? Şi ea e om de ştiinţă, cu doctorate în biologie şi bacteriologie. Meseria ei *este* adevărul. Când mi-o spune ea că tata nu mai vine acasă, atunci o să accept! Atâta vreme cât mama îmi spune că tata se va întoarce, asta cred!

Domnul Jenkins oftă din nou:

— Normal că şi ea vrea să creadă că tatăl vostru se va întoarce, Meg. Bine, nu mai am nimic de zis. Mergi înapoi în clasă. Şi-ncearcă să nu mai fii aşa de îndărătnică! Poate c-ai avea note mai bune dacă ţi-ai schimba atitudinea şi ai fi mai docilă.

Când Meg ajunse acasă, mama era în laborator, gemenii erau la antrenament, iar Charles Wallace, pisoiul şi Fortin- bras o aşteptau. Câinele se ridică pe picioarele din spate, îşi puse labele din faţă pe umerii ei şi îi dădu un pupic, iar pisoiul se duse repede la farfurioara lui goală şi începu să miaune jalnic.

— Haide! spuse Charles Wallace. Să mergem!

— Unde? întrebă Meg. Mi-e foame, Charles. Nu merg nicăieri până nu mănânc ceva!

Era încă posomorâtă după discuţia cu domnul Jenkins şi vocea ei sunase înciudată. Charles Wallace o privi gânditor în timp ce fata scoase laptele din frigider, îi turnă pisoiului puţin în farfurioară, apoi bău şi ea o cană plină. Îi întinse o pungă din hârtie:

— Uite, Meg, un sendviş, câţiva biscuiţi şi un măr. Mă gândeam c-ar fi bine să mergem la doamna Ce.

— Glumeşti? De ce? se miră Meg.

— Tot n-ai încredere în ea, nu? întrebă Charles.
— Hm... nu!
— Fii pe pace! E OK, promit. E de partea noastră.
— De unde ştii?
— Meg, spuse el pierzându-şi răbdarea, *ştiu* şi gata!
— Şi de ce trebuie să mergem acum la ea?
— Vreau să aflu mai multe despre chestia aia, tesseractul. Ai văzut ce tulburată a fost mama. Ştii bine că atunci când mama nu se mai controlează şi ne lasă să vedem că-i supărată, trebuie să fie ceva foarte grav.
Meg se gândi o clipă, apoi zise:
— Bine, hai să mergem! Dar îl luăm şi pe Fortinbras cu noi.
— Sigur! Nu-i strică să facă mişcare.
Porniră la drum, cu Fortinbras alergând vesel înainte şi înapoi. Familia Murry locuia cam la şase kilometri depărtare de sat. în spatele casei se întindea o pădure de pini şi într-acolo o duse Charles Wallace pe Meg.
— Charles, să ştii că o-ncurcă, doamna Ce vreau să zic, dacă află lumea c-a intrat în casa bântuită. Şi c-a furat cearşafurile doamnei Buncombe şi cine mai ştie câte altele. E posibil chiar s-o trimită la închisoare.
— De asta şi vreau s-ajung la ele acum, să le previn.
— Ele?
— Ţi-am spus că locuieşte cu două prietene. Şi nu sunt sigur că doamna Ce a furat cearşafurile, deşi e-n stare.
— Dar la ce-i trebuie atâtea cearşafuri?
— Am de gând s-o întreb, spuse Charles Wallace şi să le rog să fie mai atente. Nu cred c-ar lăsa pe nimeni să le găsească, dar m-ara gândit că-i mai bine să le previn. Uneori, în vacanţe, băieţii se mai duc pe acolo,

în căutare de aventuri, dar acum nu-i nicio primejdie, cred, sunt ocupaţi toţi cu antrenamentele de baschet şi alte lucruri.
Merseră o vreme în tăcere printre copacii înmiresmaţi, pe covorul moale din ace de pin. Deasupra lor, vântul cânta printre crengi. Charles Wallace îşi strecură încrezător mânuţa într-a surorii lui şi gestul plin de căldură al băieţelului îi făcu bine lui Meg - nodul din gât, pe care îl simţise toată ziua, dispăru ca prin farmec.
„Măcar Charles mă iubeşte!", îşi zise ea.
— Iar ai avut o zi proastă la şcoală? o întrebă el după o vreme.
— Da, m-a chemat domnul Jenkins. Şi... a vorbit urât despre tata.
Charles dădu din cap înţelegător, ca un om mare:
— Ştiu...
— De unde ştii?
Charles Wallace ridică din umeri:
— Nu pot să-ţi explic de unde. Tu îmi spui, pur şi simplu.
— Dar nu-ţi spun niciodată nimic şi, cu toate astea, pare că ştii mereu.
— Totul din atitudinea ta îmi spune ce s-a întâmplat, spuse Charles.
— Şi gemenii? întrebă Meg. Şi pe ei îi citeşti la fel de bine?
— Bănuiesc c-aş putea, dacă mi-aş pune în cap. Dac-ar avea nevoie de mine. Dar e destul de obositor, aşa că mă concentrez pe tine şi pe mama.
— Adică ne citeşti gândurile?
Charles Wallace păru încurcat.

— Nu cred că asta fac. E vorba de a înțelege un soi de limbaj. Uneori, dacă mă concentrez îndelung, pot înțelege ce vorbește vântul cu copacii. Tu îmi spui totul cumva nepre... *neprecugetat*[1]. Ce cuvânt bun, nu? Am rugat-o pe mama să mi-l caute în dicționar de dimineață. Ar trebui să-nvăț să citesc, dar mi-e teamă că-mi va fi greu la școală la anul, dacă deja știu chestii. Poate-i mai bine dacă oamenii continuă să creadă că nu-s prea isteț. În felul ăsta mă vor urî mai puțin.

În fața lor, Fortinbras începu să latre tare, așa cum făcea când le dădea de veste că se apropia o mașină sau că era cineva la ușă.

— E cineva pe-aici, spuse Charles Wallace pe un ton apăsat. Pe lângă casă. Vino!

începu să fugă cât îl țineau picioruşele scurte. La marginea pădurii, Fortinbras se oprise în fața unui băiat și lătra furios.

Când Meg și Charles sosiră și ei gâfâind, băiatul strigă:

— Chemați-vă câinele odată!

— Cine e? o întrebă Charles Wallace pe Meg.

— Calvin O'Keefe. E la noi la școală, da-i mai mare decât mine. Și-i un soi de mare șmecher.

— Cuminte, cuțu! Nu-ți fac nimic! încercă băiatul să-l liniștească pe Fortinbras.

— Șezi, Fort! îi porunci Charles Wallace.

Câinele se așeză pe labe la picioarele băiatului, dar continuă să mârâie surd.

1 Care nu a fost bine gândit, bine cumpănit, care denotă nesocotință, nechibzuit.

— Ia zi, ce cauţi aici? îl întrebă Charles Wallace, punân- du-şi mâinile în şold.
— Asta aş putea să vă-ntreb şi eu! i-o întoarse băiatul indignat. Nu cumva sunteţi doi dintre copiii Murry? Nu-i casa voastră, nu?
Băiatul dădu să plece, dar mârâitul lui Fortinbras se înteţi, aşa că se opri.
— Spune-mi ce ştii despre el, Meg, îi ceru Charles Wallace.
— Ce crezi că ştiu despre el? zise Meg. E cu vreo doi ani mai mare decât mine şi e în echipa de baschet a şcolii.
— Doar pentru că sunt înalt, zise Calvin, uşor jenat. Era, într-adevăr, înalt şi slăbănog. încheieturile osoase i se iţeau din mânecile pulovărului albastru, iar pantalonii reiaţi ponosiţi îi erau prea scurţi. Avea părul roşu ca morcovul (nu i-ar fi stricat să se tundă un pic) şi faţa pistruiată, iar ochii îi erau de un albastru ciudat de strălucitor.
— Spune, ce cauţi aici? întrebă Charles Wallace.
— Dar ce-i asta? întâlnire de gradul trei? Tu parcă erai ăla mic, cretinul, nu?
Meg se înroşi de furie, dar Charles Wallace răspunse calm:
— Exact. Acum, dacă vrei să-mi ţin câinele, fă bine şi spune-ne cu ce treburi pe-aici.
— Cel mai ciudat cretin pe care l-am văzut vreodată! spuse Calvin. Cu nicio treabă, am plecat doar ca să scap de-ai mei.
Charles Wallace dădu din cap:
— Ce-i cu familia ta?
— Sunt răciţi cu toţii. Sunt al treilea ca vârstă, din unsprezece copii. Sunt mutant.

Auzind asta, Charles Wallace rânji încântat:
— Şi eu!
— Adică... de-adevăratelea, nu ca-n filme! adăugă Calvin.
— Şi eu la fel!
— Ca la biologie, vreau să zic! zise Calvin suspicios.
— *O modificare în structura genelor care conduce la apariţia de indivizi cu trăsături genetice noi, nedetectabile în genele părinţilor, dar posibil transmisibile ereditar progeniturii*[1], recită Charles Wallace.
— Da' care-i treaba? întrebă Calvin. Lumea zice că nu ştii să vorbeşti.
— Oamenii se simt superiori dacă ştiu că sunt cretin. De ce să-i deziluzionez? spuse Charles Wallace. Câţi ani ai, Cal?
— Paisprezece.
— Şi-n ce clasă eşti?
— A unşpea. Sunt deştept... Auzi, ţi-a cerut cineva să vii aici fix în după-amiaza asta?
Ţinându-l pe Fortinbras de zgardă, Charles Wallace se uită bănuitor la Calvin:
— Cum adică dacă mi-a *ceruţi*
Calvin dădu din umeri:
— încă n-ai încredere în mine, nu?
— Nu pot să zic nici că am, nici că n-am, răspunse Charles Wallace.
— Atunci zi-mi tu de ce eşti aici!

1 Descendenţi direcţi, copii.

— Am ieşit la plimbare, cu Fort şi Meg. De obicei ne plimbăm după-amiaza.
Calvin îşi băgă mâinile adânc în buzunare:
— Nu vrei să-mi spui, deci.
— De parcă tu vrei! i-o întoarse Charles Wallace.
— Bine, bătrâne, îţi zic. Uneori am un soi de presimţire. Poţi să-i zici şi coerciţie. Ştii ce-nseamnă coerciţie? *Constrângere. Obligare. A fi forţat.* Nu-i o definiţie prea bună, dar aşa zice *Micul dicţionar explicativ,* răspunse Charles.
— Bine, bine, oftă Calvin. Musai să nu uit că încă am idei preconcepute despre capacitatea ta intelectuală.
Meg se aşeză pe iarba aspră, la marginea pădurii. Fort îşi trase încet zgarda din strânsoarea lui Charles şi se întinse lângă Meg, cu capul în poala fetei.
Calvin continuă să explice, încercând politicos să li se adreseze amândurora, şi lui Meg şi lui Charles Wallace:
— Când am presimţiri din astea, întotdeauna le urmez. Nu pot să explic cum şi de ce mă trezesc cu impulsurile astea şi nu se-ntâmplă foarte des. Ideea e că le urmez. în după-amiaza asta am simţit că trebuie să vin aici, la casa bântuită. Asta-i tot ce pot să spun, piciule. N-ascund nimic. Poate că trebuia să te-ntâlnesc pe tine şi de asta trebuia s-ajung azi, aici. Poate că ştii *tu* mai multe.
Charles Wallace îl cercetă o clipă cu privirea pe Calvin. Apoi ochii începură să-i strălucească şi păru că încearcă să-i pătrundă gândurile. Calvin aşteptă, complet nemişcat.
în cele din urmă, Charles Wallace zise:

— Bine, te cred. Dar tot nu pot să-ţi spun de ce suntem aici. Aş vrea să capăt încredere în tine mai întâi. Poate ar fi bine să vii să iei cina cu noi.
— Mmm, bine, da' ce-o să zică maică-ta? întrebă Calvin.
— O să fie încântată. Mama e-n regulă. Nu-i de-a noastră, da-i de treabă.
— Şi Meg?
— Lui Meg îi e greu, că... nu-i nici una, nici alta.
— Ce vrei să zici cu *de-a noastră*? întrebă Meg. Şi cum adică nu sunt *nici una, nici alta?*
— Meg, te rog, nu acum! zise Charles Wallace. Uşurel, îţi povestesc mai târziu.
Charles se uită la Calvin şi hotărî fără să stea pe gânduri:
— OK, hai să-l ducem la doamna Ce. Dacă e ceva în neregulă cu el, ea o să-şi dea seama pe loc.
Şi, zicând acestea, porni pe picioruşele lui scurte spre casa veche şi dărăpănată.

Casa bântuită era pe jumătate ascunsă de un pâlc de ulmi. Copacii erau golaşi acum şi pământul din jurul casei era acoperit cu un covor gălbejit de frunze umede. Lumina după-amiezii se reflecta verzuie şi sinistră în ferestrele goale ale casei. Un oblon ieşit din ţâţâni se izbea de zid bufnind. Din altă parte se auzeau scârţâieli. Meg îşi zise că nu era de mirare că lumea credea că e bântuită.

Intrarea era blocată cu o scândură bătută în cuie de-a latul uşii, dar Charles îi conduse spre intrarea din spate. Uşa părea blocată şi acolo, dar Charles Wallace bătu şi uşa se deschise încet, scârţâind din toate balamalele ruginite. într-un ulm, o cioară bătrână

croncăni răguşit şi o ciocănitoare bătu sălbatic în trunchi, *tac-tac-tac-tac.* Un şobolan cenuşiu dădu în fugă colţul casei şi Meg scoase un ţipăt înăbuşit.

— Le distrează să folosească toată recuzita obişnuită, spuse Charles Wallace pe un ton liniştitor. Haideţi, după mine!

Calvin puse o mână fermă pe umărul fetei, iar Fort se lipi de picioarele ei. Bucuroasă să vadă ce grijulii sunt cu ea, Meg uită de frică şi îl urmă pe Charles prin cotloanele întunecate ale casei bântuite.

Ajunseră într-un soi de bucătărie, cu un şemineu uriaş. Un cazan mare şi negru atârna deasupra focului vesel. De ce nu zăriseră nici pic de fum ieşind pe hornul casei? Ceva clocotea în cazan şi mirosea mai degrabă a unul dintre amestecurile chimice ale doamnei Murry decât a ceva de mâncare. într-un fotoliu-balansoar şubred stătea o doamnă mititică şi plinuţă. Nu era doamna Ce, prin urmare Meg hotărî că trebuia să fie una dintre prietenele ei. Purta ochelari de vedere enormi, de două ori mai mari şi cu lentile de două ori mai groase decât ochelarii lui Meg şi cosea de zor, cu împunsături rapide. Pe podeaua prăfuită zăcea un vraf mare de cearşafuri.

Charles Wallace se apropie de ea:

— Nu trebuia să luaţi cearşafurile doamnei Buncombe fără să mă-ntrebaţi, spuse el, supărat şi pe un ton poruncitor, cum numai copiii mici ştiu să vorbească. Şi la ce vă trebuie, de fapt?

Micuţa doamnă grăsună îi zâmbi:

— Ooo, Charles, puiule! *Le coeur a ses raisons que la raison ne connaît point.* Franceză. Pascal.

Inima îşi are raţiunile sale pe care raţiunea nu le cunoaşte[1].

— Nu se potriveşte deloc citatul, spuse Charles bosumflat.

— Mama ta ar zice că da, spuse doamna şi o umbră de zâmbet păru a se întrevede în spatele ochelarilor rotunzi.

— Eu nu vorbesc despre sentimentele mamei faţă de tata, ci despre cearşafurile doamnei Buncombe, o certă Charles Wallace.

Doamna cea micuţă oftă. Lumina se reflectă din nou în ochelarii uriaşi, ce sclipiră ca ochii unei bufniţe:

— Păi, în caz c-avem nevoie de stafii, spuse ea. Mă gândeam că ghiceşti singur. Dacă trebuie să speriem pe care cum se cuvine, Ce s-a gândit c-ar fi bine s-o facem ca la carte. Doar de asta-i distractiv să locuieşti într-o casă bântuită. Dar n-am fi vrut să afli despre treaba asta cu cearşafurile. *Auf frischer Tat ertappt*. Germană. *În flagrante delicto*. Latină. *În flagrant delict*[2]. După cum spuneam...

Charles o întrerupse, ridicând hotărât mâna:

— Doamnă Cine, îl cunoşti pe băiatul ăsta?

— Bună ziua, doamnă! zise Calvin făcând o plecăciune. Cum ziceaţi că vă cheamă?

— Doamna Cine, răspunse bătrâna. N-a fost ideea mea, Charlsie, dar nu cred că-i rău deloc.

1 Blaise Pascal, *Cugetări*, traducere de Cezar şi Maria Ivănescu, editura Aion, Oradea, 1998.

2 Infracţiune descoperită în momentul săvârşirii ei sau înainte ca efectele ei să se fi consumat.

— Unde-i doamna Ce? întrebă Charles.

— Are treabă. Se apropie timpul, Charles, se apropie... *Ab honesto virum bonum nihil deterret.* Seneca. *Nimic nu poate împiedica un om bun să facă ceea ce e onorabil.* Iar el e un om foarte bun, Charlsie, dragă, dar acum are nevoie de ajutorul nostru.

— Cine? întrebă Meg.

— Aaa, micuța Megsie! încântată de cunoştinţă, drăguţă! Tatăl tău, cine altcineva! Mergeţi acasă, dragilor. Nicio grijă, nu plecăm fără voi. Mâncaţi din belşug şi odihniţi-vă! Hrăniţi-l bine pe Calvin. Haide, mergeţi! *Justitiae soror fides.* Latină, din nou, de bună seamă. *Credința e soră cu dreptatea.* încredeţi-vă în noi! Hai, fuguţa! mai zise bătrânica şi, ridicându-se din balansoar, îi împinse către uşă cu o forţă nebănuită.

— Charles, nu-nţeleg! zise Meg.

Charles o luă de mână şi o trase afară din casă. Fortin- bras o luă înainte, iar Calvin se ţinu după ei.

—Nu, nici eu. Nu prea pricep. O să-ţi spun tot ce ştiu de-nda- tă ce pot. Dar l-ai văzut pe Fort? Nici măcar un mârâit! Nicio şovăială! Ca şi cum nu era nimic ciudat. Aşa că-i OK, îţi dai seama. Hei, vreau să vă rog ceva, pe amândoi. Hai să nu mai vorbim despre ce s-a întâmplat până nu mâncăm, îmi trebuie combustibil ca să pot înţelege şi digera lucrurile cum trebuie.

Arată-ne drumul, cretinule! strigă Calvin vesel. Nu ştiu unde-i

casa voastră, dar, pentru prima dată în viaţă, simt că merg acasă

!TREI

Doamna Care

în pădure se lăsa deja seara. Mergeau în tăcere. Charles şi Fortinbras zburdau în faţă, Calvin mergea alături de Meg, atingându-i uşor braţul cu degetele, cu un gest protector.

„Cea mai... imposibilă, cea mai năucitoare după-amiază din viaţa mea! Cu toate astea, nu mă mai simt deloc derutată sau supărată, ci... fericită. De ce?" se gândi Meg.

— Poate că trebuia să ne-ntâlnim azi, spuse Calvin. Adică, ştiu că suntem la aceeaşi şcoală, dar nu te cunoşteam, îmi pare bine că ne-am întâlnit, Meg. O să fim prieteni buni, o să vezi.

— Şi mie-mi pare bine, şopti Meg, apoi îşi continuară drumul în tăcere.

Când ajunseră acasă, doamna Murry era încă în laborator. Studia un lichid de un albastru pal, care se mişca încet printr-un tub ce ducea de la un pahar Berzelius la un balon de distilare. Pe un arzător Bunsen clocotea un vas ceramic mare, în care părea să fie un soi de tocană.

— Să nu le spuneţi lui Sandy şi Dennys că gătesc în laborator. Tot timpul se tem c-o să scap vreo substanţă chimică în mâncare. Aveam un experiment pe care trebuia să-l ţin sub observaţie şi de asta...

— Mamă, el e Calvin O'Keefe, spuse Meg. Avem mâncare şi pentru el? Miroase grozav!

— Bună, Calvin! îl salută doamna Murry pe băiat, dând prietenește mâna cu el. N-avem decât tocană la cină, dar e groasă şi gustoasă.

— Sună delicios! spuse Calvin. Pot să dau un telefon, să-i spun mamei că sunt aici?

— Sigur că da. Meg, îi arăţi, te rog, unde-i telefonul? Aş prefera să nu-l foloseşti pe cel de aici, dacă nu te superi, vreau să termin experimentul.
Meg îl conduse pe Calvin în casă. Charles Wallace şi Fortinbras dispăruseră. Undeva afară, Meg îi auzi pe Sandy şi Dennys meşterind la fortul pe care îl construiau sus, într-unui dintre arţarii din curte.
— Pe aici, îl invită ea pe băiat.
Meg trecu prin bucătărie şi intră în sufragerie.
— Nu ştiu de ce-mi bat capul s-o sun când nu vin acasă, spuse Calvin cu o voce plină de amărăciune. Oricum n-ar băga de seamă că nu-s pe-acolo.
Oftă şi formă numărul:
— Mama? zise el. A, tu erai Hinky. Spune-i mamei că vin târziu. Şi nu uitaţi să lăsaţi uşa descuiată, să nu mai rămân iar pe-afară.
Puse receptorul în furcă şi se întoarse către Meg:
— Ştii cât de norocoasă eşti?
Fata zâmbi forţat:
— Uneori uit...
— O mamă ca a voastră! O casă ca asta! Maică-ta e superbă, pe legea mea! Dac-o vezi pe-a mea... A rămas fără toţi dinţii de sus şi tata i-a luat o proteză, da' nu vrea s-o poarte. Şi se piaptănă din joi în Paşti. Nu c-ar arăta mai bine în zilele când se piaptănă.
Calvin îşi încleştă pumnii şi continuă:
— Dar o iubesc! Asta-i ciudăţenia. îi iubesc pe toţi, deşi ei nu dau doi bani pe mine. Poate că de-asta şi sun să le spun când nu vin acasă. Pentru că mie-mi pasă. Lor nu! Nici nu-ţi dai seama ce norocoasă eşti că eşti iubită!
Luată prin surprindere, Meg spuse:

— Nu mi-am pus niciodată problema aşa... Cred că mi s-a părut întotdeauna că mi se cuvine, că-i de la sine înţeles că aşa trebuie să fie.
Calvin părea înnegurat, dar, deodată, zâmbetul lui larg îi lumină toată faţa:
— O să se-ntâmple lucruri, Meg! Lucruri bune! Simt eu!
Băiatul începu să cerceteze încăperea plăcută, chiar dacă totul în jur arăta puţin ponosit. Se opri în faţa unei fotografii aşezate pe pian, înfăţişând un grup de oameni pe o plajă:
— Cine sunt?
— Nişte oameni de ştiinţă, răspunse Meg.
— Unde?
Fata se apropie de pian:
— La Capul Canaveral. Âsta-i tata.
— Care?
— Uite, aici.
— Cel cu ochelari?
— Da. Cel care ar trebui să se tundă, chicoti Meg, uitând de griji şi bucurându-se să-i arate fotografia lui Calvin. Părul lui are cam aceeaşi culoare ca al meu. Uită mereu să se tundă şi, până la urmă, îl tunde mama. Şi-a cumpărat foarfece şi chestii speciale pentru tuns, pentru că el n-ajunge niciodată la frizer.
Calvin studie fotografia:
— îmi place, zise el gânditor. Seamănă cu Charles Wallace, nu?
— Când Charles era bebeluş, arăta exact ca tata! Foarte caraghios!
Calvin continuă să privească fotografia.
— Nu-i frumos sau interesant. Da-mi place.
Meg fu indignată:
— Ba-i frumos!

Calvin dădu din cap:
— Neee. E înalt şi slăbănog, ca mine!
— Păi, şi tu eşti frumos, zise Meg. Ai ochii ca tata, ştii... Foarte albaştri. Numai că pe-ai lui nu prea-i vezi, că sunt ascunşi după ochelari.
— Şi unde-i acum?
Meg se încordă. Dar nu fu nevoită să răspundă, căci uşa care dădea din laborator în bucătărie se deschise şi doamna Murry intră cu tocana:
— Aşa, acum să termin mâncarea pe aragaz. Ţi-ai făcut temele, Meg?
— Nu chiar, răspunse Meg, intrând şi ea în bucătărie.
— Atunci mergi şi fă-ţi-le înainte de cină. Nu cred că-l deranjează pe Calvin.
— Nu, sigur, spuse Calvin şi, scotocindu-se în buzunar, scoase o foaie de hârtie mototolită. De fapt, şi eu trebuie să termin nişte prostii de-ale mele. Mate... Cam greu ţin pasul cu ea. Tot ce are de-a face cu cuvinte merge. Când vine vorba de cifre, nu prea mă descurc.
Doamna Murry îi zâmbi:
— Roag-o pe Meg să te-ajute.
— Cum să m-ajute? Sunt cu vreo trei clase mai mare!
— încearcă totuşi! Roag-o să te ajute la matematică, insistă doamna Murry.
— OK, bine, zise Calvin. Poftim! Da-i destul de complicat, să ştii.
Meg netezi hârtia şi o studie atent:
— Contează *cum* rezolvi exerciţiile? întrebă ea. Vreau să zic, ai voie să le rezolvi cum vrei tu?
— Sigur, atâta vreme cât înţeleg soluţia şi găsesc răspunsul corect.

— Aha... Că *noi* n-avem voie să le rezolvăm decât cum vor *ei*. Uite, dacă faci aşa, e mult mai uşor, Calvin, zise Meg, în timp ce degetele cu creionul zburau pe hârtie.

— Hei! zise Calvin. Cred c-am priceput! Mai arată-mi o dată, să fiu sigur.

Creionul lui Meg începu din nou să alerge conştiincios pe hârtie:

— Tot ce trebuie să ţii minte este că orice fracţie ordinară poate fi transformată în fracţie periodică, cu un număr infinit de zecimale. Vezi? Adică 3/7 egal cu 0,428571.

— Ce familie ciudată! zise Calvin, cu gura până la urechi. N-ar trebui să mă mai surprindă... Tu parcă erai codaşa şcolii, nu te cheamă mereu directorul la el?

— Ba da, ba da!

— Problema cu Meg şi matematica este că Meg şi tatăl ei obişnuiau să se joace cu numerele, iar Meg a învăţat mult prea multe... *scurtături*. Şi când i se cere la şcoală să rezolve problemele pe calea obişnuită, se bosumflă, se încăpăţânează şi-şi pune singură o frumuseţe de piedică mentală.

— Mai sunt şi alţi cretini ca Meg şi Charles pe aici? întrebă Calvin. Că n-ar strica să cunosc cât mai mulţi ca voi.

— Şi n-ar strica nici dacă scrisul lui Meg ar fi cât de cât citeţ, continuă doamna Murry. Dacă mă chinui, de obicei reuşesc să descifrez ce scrie, dar mă-ndoiesc că vreunul dintre profesorii ei pot sau sunt dispuşi să-şi piardă timpul cu aşa ceva. Mă gândeam să-i cumpăr o maşină de scris de Crăciun, i-ar fi de ajutor.

— Dacă fac ceva bine, n-o să creadă nimeni c-am făcut eu singură, zise Meg.

— Ce-nseamnă megaparsec[1]? întrebă Calvin.

— Una dintre poreclele lui tata pentru mine, spuse Meg. Sau 3,26 milioane de ani-lumină.

— Ce-nseamnă E = mc^2?

— Ecuaţia lui Einstein.

— De la ce vine E?

— Energie.

— Şim?

— Masa.

— c^2?

— Viteza luminii la pătrat în centimetri pe secundă.

— Care sunt vecinii Peruului?

— N-am nici cea mai vagă idee. Asta-i undeva prin America de Sud, nu?

— Care-i capitala statului New York?

— Păi, New York[2], normal.

— *Cine-a scris Viaţa lui Johnson[3]?*

— O, Calvin, da' nu-s deloc bună la literatură.

Calvin oftă şi se întoarse spre doamna Murry:

— înţeleg ce vrei să spui. Nu cred c-aş vrea să-i fiu profesor.

— Interesele ei sunt uşor... unilaterale, spuse doamna Murry, dar e vina mea şi a tatălui ei. Totuşi, încă-i mai place să se joace cu căsuţa pentru păpuşi.

1 Parsecul este unitate de măsură a distanţelor interastrale; 1 megaparsec este egal cu 1 milion de parseci.

2 Albany este capitala statului New York.

3 *Viaţa lui Samuel Johnson* de James Boswell este o biografie clasică, definitorie în dezvoltarea biografiei ca specie literară.

— Mamă! ţipă Meg disperată.

— Of, draga mea, iartă-mă! spuse blând doamna Murry. Dar cred că-nţelege Calvin prea bine ce vreau să zic.

Brusc, cu un gest caracteristic, Calvin îşi deschise larg braţele, de parcă ar fi vrut să le îmbrăţişeze pe Meg, pe mama ei şi toată casa deopotrivă:

— Cum de s-au întâmplat toate astea? Ce minune! Parcă m-aş fi născut a doua oară! Nu mai sunt singur! Vă daţi seama ce-nseamnă toate astea pentru mine?

— Da' tu eşti bun la baschet şi la alte chestii, se miră Meg. Eşti bun la şcoală. Toată lumea te place.

— Pentru motive fără nicio importanţă, spuse Calvin. N-aveam pe nimeni, pe nimeni pe lume, cu care să pot vorbi! Sigur, pot să mă port ca toţi ceilalţi, pot să mă prefac, dar atunci nu sunt eu însumi!

Meg luă un mănunchi de furculiţe dintr-un sertar şi le studie gânditoare, întorcându-le pe toate părţile:

— Iar nu mai înţeleg nimic!

— A, nici eu! spuse Calvin vesel. Dar acum măcar simt că ne-ndreptăm într-o direcţie!

Meg fu plăcut surprinsă că gemenii se bucurau să-l vadă pe Calvin la cină. Ştiau mai multe despre performanţele lui sportive şi erau mult mai impresionaţi decât ea. Calvin înfulecă cinci farfurii de tocană, trei farfurioare cu jeleu şi o duzină de fursecuri. Pe urmă, Charles Wallace insistă ca băiatul să-i citească înainte de culcare. Gemenii îşi terminaseră temele aşa că primiră voie să se uite la televizor o jumătate de oră. Meg o ajută pe maică-sa să spele vasele, apoi se aşeză

la masă, chinuindu-se să-şi facă temele. însă nu se putea concentra.

— Mamă, eşti tristă? întrebă ea deodată.

Doamna Murry ridică privirea din revista de ştiinţă pe care o răsfoia. Şovăi o clipă, apoi răspunse:

— Da...

— De ce?

Doamna Murry rămase tăcută. îşi întinse braţele şi le studie îndelung. Erau lungi, puternice şi frumoase. Atinse cu degetele verigheta lată, de aur, de pe mâna stângă.

— Ştii, sunt încă tânără, spuse ea într-un târziu, chiar dacă vouă, copiilor, vă e greu să-nţelegeţi. Şi încă îl iubesc foarte mult pe tatăl vostru. Mi-e îngrozitor de dor de el.

— Şi crezi că toate astea au ceva de-a face cu tata?

— Cred că da.

— Bine, dar în ce mod?

— Nu ştiu. Dar pare singura explicaţie posibilă.

— Crezi că totul are o explicaţie?

— Da, cred. Dar mai cred şi că limitele noastre, ca oameni, ne împiedică uneori să-nţelegem explicaţia. însă, Meg, chiar dacă nu-nţelegem ceva nu-nseamnă că nu are o explicaţie.

— Mie-mi place să-nţeleg ce se-ntâmplă, spuse Meg.

— Tuturor ne place. Dar nu-i întotdeauna posibil.

— Charles Wallace înţelege mai mult decât noi, ceilalţi, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

— Pentru că... în fine, Meg, el e... diferit.

— Diferit în ce fel?

— Nu ştiu. Dar vezi bine că nu-i ca noi toţi.

— Nu, nu-i. Dar n-aş vrea să fiu în pielea lui, spuse Meg defensivă.
— Nu se pune problema de a vrea sau a nu vrea. Charles Wallace e cum e. Diferit. Nou.
— Nou?
— Da, aşa simţim noi, eu şi tatăl tău.
Meg strânse creionul în mână atât de tare, încât îl rupse:
— Scuze, n-am vrut. încerc doar să-nţeleg.
— Ştiu...
— Dar Charles Wallace nu arată altfel decât ceilalţi.
— Nu, Meg, dar oamenii sunt mult mai mult decât felul în care arată. Charles Wallace nu e diferit ca înfăţişare, ci ca... esenţă.
Meg oftă din greu, îşi scoase ochelarii, îi învârti şi şi-i puse la loc pe nas.
— Bine, ştiu că Charles Wallace e diferit, ştiu că are ceva... în plus. Bănuiesc că trebuie să accept şi gata, fără să-nţeleg.
Doamna Murry îi zâmbi:
— Poate că asta încercam şi eu să-ţi explic.
— Mda... spuse Meg fără convingere.
Mama îi zâmbi din nou:
— Poate că de asta nici nu m-a surprins musafira de aseară. Poate că de asta am şi ales să-mi las deoparte îndoielile. Din cauza lui Charles Wallace.
— Eşti şi tu ca el? întrebă Meg.
— Eu? Nu, Doamne fereşte! Sunt binecuvântată cu mai multă minte şi posibilităţi decât mulţi, dar n-am nimic ieşit din comun.
— Ba ai, frumuseţea! zise Meg.
Doamna Murry zâmbi:
— N-ai suficienţi termeni de comparaţie, Meg. Sunt cât se poate de banală, pe cuvânt!

Chiar atunci Calvin O'Keefe intră şi, auzind spusele doamnei Murry, izbucni în râs:
— Ha, ha!
— S-a culcat Charles? întrebă doamna Murry.
— Da.
— Ce i-ai citit?
— Din Geneza[1]. Alegerea lui. Ce experiment făceaţi în seara asta, doamnă Murry? vru Calvin să ştie.
— A, ceva la care lucram cu soţul meu. N-aş vrea să fiu prea în urmă cu lucrul când se întoarce.
— Mamă, continuă Meg, Charles zice că nu-s nici una, nici alta, nici cal, nici măgar.
— Of, pentru numele lui Dumnezeu! zise Calvin. Tu eşti Meg, nu? Hai să mergem la plimbare!
Dar Meg tot nu era mulţumită:
— Ce zici de Calvin, mamă? o întrebă ea pe maică-sa.
Doamna Murry începu să rădă:
— Nu zic nimic despre Calvin, decât că-mi place foarte mult şi îmi pare bine că a găsit drumul spre casa noastră.
— Mamă, îmi spui ce-i teseractul?
— Da.
Privirea doamnei Murry se înnegură:
— Dar nu acum, Meg. Nu acum... Mergi la plimbare cu Calvin. Mă duc să-l pup pe Charles de noapte bună şi să-i trimit pe gemeni la culcare.
în curte, iarba era umedă de rouă. Luna răsărise pe jumătate şi arcul luminos al razelor ei făcuse stelele să pălească. Calvin întinse mâna şi o apucă pe-a lui Meg, cu un gest la fel de simplu şi prietenos ca al lui Charles Wallace.

1 *Geneza* sau *Facerea* este prima parte din Vechiul Testament, în Biblie.

— Ai supărat-o pe maică-ta? întrebă el blând.
— Nu cred c-am supărat-o eu, dar e tristă, da.
— De ce?
— Din cauza tatei.

Calvin şi Meg traversară peluza. Umbrele copacilor erau lungi şi răsucite şi văzduhul era plin de miresme de toamnă,
grele şi dulcege. Meg se împiedică de-un dâmb, dar Calvin o ţinu să nu cadă. Trecură apoi prin grădina de legume a gemenilor, păşind cu grijă printre şirurile de varză, sfeclă, broccoli şi dovleci. în stânga se desluşeau lujerii înalţi ai porumbului, iar înaintea lor se întindea o mică livadă de meri, împrejmuită de un zid de bolovani. Dincolo de zid, se zărea pădurea în care se întâlniseră în după-amiaza aceea. Calvin se opri lângă zid. Părul lui roşu strălucea argintiu în lumina lunii, iar pe trup i se răsfrângeau umbrele copacilor. Culese un măr de pe o creangă cioturoasă, i-l întinse lui Meg, apoi mai luă unul şi pentru el.

— Povesteşte-mi despre taică-tu! zise el.
— E fizician.
— Da, asta ştie toată lumea. Şi se mai zvoneşte c-a părăsit-o pe maică-ta şi a fugit cu nu ştiu ce tipă.

Meg sări ca arsă de pe bolovanul pe care se cocoţase, dar Calvin o apucă de încheietura mâinii şi o sili să se aşeze la loc.

— Linişteşte-te, puştoaico! Doar n-am zis ceva ce n-ai mai auzit, nu?
— Nu, spuse Meg, încercând să se smulgă din strân- soare. Dă-mi drumul!
— Haide, calmează-te! Ştii prea bine că nu-i adevărat. Cine-ar putea crede, văzând-o pe maică-ta, că

un bărbat ar putea-o părăsi pentru alta? Asta nu-i decât gelozia fără margini a oamenilor, nu?

— Posibil... zise Meg.

Fericirea care o cuprinsese mai devreme se risipise şi fata căzu din nou în mlaştina furiei şi a resentimentelor.

— Ascultă, găgăuţă! zise Calvin, zgâlţâind-o uşor. Nu vreau decât să pricep cum stau lucrurile, să văd ce-i adevărat şi ce-i scornea lă. Tatăl tău e fizician. Ăsta-i un adevăr, nu?

— Da.

— Şi are câteva doctorate, chiar, nu?

— Da.

— în general, lucrează pe cont propriu, dar uneori colaborează cu Institutul pentru Studii înalte al Universităţii Princeton. Corect?

— Da.

— Şi a lucrat şi pentru guvern, nu?

— Da.

— Bun, zi-mi ce s-a întâmplat după. Asta-i tot ce ştiu.

— Păi, cam atât ştiu şi eu, zise Meg. Poate mama ştie mai multe, habar n-am. Ce face el e... cum se zice? Confidenţial?

— Strict secret, adică?

— Exact.

— Ai idee despre ce-i vorba?

Meg dădu din cap că nu:

— Nu, nu prea. Mă rog, o oarecare idee, din cauza locului unde lucra.

— Unde?

— în New Mexico, o vreme. Am stat şi noi acolo. Apoi s-a mutat în Florida, la Capul Canaveral. Am locuit şi acolo. Apoi a început să călătorească mult, aşa că ne-am mutat aici.

— Aveaţi casa asta?
— Da, dar veneam aici doar vara.
— Şi nu ştii unde l-au trimis acum?
— Nu. La început primeam multe scrisori. Mama şi tata îşi scriau în fiecare zi. Cred că mama încă-i mai scrie în fiecare seară, că din când în când poştăriţa face glume pe seama scrisorilor ei.
— Probabil se gândesc că-l hărţuieşte sau ceva de genul ăsta, spuse Calvin cu amărăciune. N-au cum să înţeleagă iubirea pură, simplă. în fine, zi mai departe. Ce s-a întâmplat pe urmă?
— Nimic, spuse Meg. Asta-i şi problema!
— Şi scrisorile tatălui tău?
— Au încetat să mai vină.
— Şi n-aţi primit nicio veste, nimic?
— Nu, răspunse Meg, cu o voce tristă. Nimic.
Se lăsă tăcerea, o tăcere aproape materială şi apăsătoare precum umbrele negre ale copacilor ce cădeau grele asupra celor doi copii.
în cele din urmă Calvin întrebă, cu o voce seacă, lipsită de emoţie, fără să se uite la Meg:
— Crezi c-a... murit?
Meg sări iar în picioare şi Calvin o trase din nou înapoi jos.
— Nu! Ni s-ar fi spus! Am fi primit o telegramă, ceva! Ne-ar fi spus!
— Dar *ce* vă spun, totuşi?
Meg îşi înăbuşi un suspin şi reuşi să îngaime:
— Of, Calvin, mama a tot încercat să afle. S-a dus şi la Washington, a făcut tot ce-a putut. Tot ce i-au spus e că tata a plecat într-o misiune secretă şi periculoasă şi că trebuie să fie mândră de el, dar că n-o să poată comunica nimic cu noi o vreme. Şi că ne anunţă de-ndată ce au veşti despre el.

— Meg, nu te supăra, dar... crezi că-i posibil să nu ştie nici ei?
O lacrimă se prelinse încet pe obrazul lui Meg:
— Mă tem că da.
— Dacă-ţi vine să plângi, plângi, Meg, zise Calvin cu blândeţe. îl iubeşti mult pe taică-tu, nu? Haide, plângi. O să-ţi facă bine.
Cu o voce tremurătoare, Meg spuse:

— Plâng prea mult. Ar trebui să fiu ca mama, ar trebui să mă controlez.Mama ta e... o altă persoană şi e şi mult mai în vârstă, zise Calvin.
— Aş vrea să fiu altcineva, spuse Meg tremurând. Mă urăsc!
Calvin îi scoase încet ochelarii. Apoi îi şterse lacrimile cu o batistă. Gestul plin de tandreţe al băiatului o dezarmă complet pe Meg. îşi puse capul pe genunchi şi plânse cu suspine. Calvin se aşeză tăcut lângă ea, mângâind-o din când în când pe creştet.
— îmi pare rău, spuse Meg într-un târziu, încă suspinând, îmi pare tare rău... O să mă urăşti, cu siguranţă.
— Of, Meg, da' chiar *eşti* o mare găgăuţă, spuse Calvin. Tu nu pricepi că eşti cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat după multă vreme?
Meg ridică privirea şi lumina lunii căzu pe chipul ei brăzdat de lacrimi. Fără ochelari, ochii ei erau neaşteptat de frumoşi.
— Charles Wallace e un mutant, da' eu, pesemne, sunt o greşeală genetică.
Razele lunii se reflectară în aparatul ei dentar.
Meg aştepta să fie contrazisă, însă Calvin spuse doar:
— Ştii că-i prima dată când te văd fără ochelari?
— Sunt oarbă ca o cârtiţă fără ei. Sunt mioapă, ca tata.
— Ai ochi foarte frumoşi, zise Calvin. Ştii ceva, mai bine că porţi ochelari. Nu vreau să vadă toată lumea ce ochi fantastici ai!
Meg zâmbi măgulită. Simţi că roşeşte şi se întrebă dacă se vedea la lumina lunii.
— Staţi pe loc! se auzi o voce în întuneric.
Charles Wallace ieşi din umbră:

— Nu vă spionam, zise el repede, şi-mi pare rău că trebuie să vă-ntrerup, copii, dar e timpul! zise el cu o voce tremurând de entuziasm şi nerăbdare.

— Timpul să ce? întrebă Calvin.

— Să plecăm!

— Unde să plecăm? întrebă Meg şi, instinctiv, îl apucă pe Calvin de mână.

— Nu ştiu exact, răspunse Charles Wallace. Dar cred că mergem să-l găsim pe tata.

Deodată, doi ochi ţâşniră din întuneric, părând a se îndrepta spre ei. Nu era decât lumina care se răsfrângea în ochelarii doamnei Cine. Cum de apăruse de niciunde lângă Charles Wallace, acolo unde, o clipă mai devreme, nu erau decât umbre sclipind în razele lunii? Meg nu înţelegea. Auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse. Era doamna Ce, care se căţăra pe zid.

— Of, de s-ar opri vântul ăsta! se plânse băbuţa. Nu-i deloc uşor cu toate hainele astea pe mine.

Doamna Ce era îmbrăcată ca şi cu o seară înainte, cu tot cu cizmele de cauciuc, plus unul dintre cearşafurile doamnei Buncombe, în care se înfofolise bine. Alunecă de pe zid iar cearşaful se prinse de o creangă şi se rupse. Pălăria de fetru îi căzu peste ochi, iar şalul roz i se agăţă de-o cracă.

— Vai de mine! N-o să-nvăţ niciodată cum se face... oftă ea.

Doamna Cine pluti până la doamna Ce, de-abia atingând pământul cu picioarele ei mititele şi lentilele ochelarilor sclipind în lumina lunii:

— *Come t'e picciol fallo amaro morso!* Dante. *Ce mică greşeală-ţi face arsuri aşa de-amare!*[1]

1 Dante Alighieri, *Divina Comedie, Purgatoriul,* Cântul III, traducere de George Coşbuc, editura Polirom, Iaşi, 2000.

Cu mâna ca o gheară, doamna Cine îi ridică pălăria de pe ochi doamnei Ce, desprinse şalul agăţat de creangă, apoi apucă cearşaful cu îndemânare şi-l împături.

— Mulţumesc, spuse doamna Ce. Eşti tare pricepută!

— *Un asno viejo sabe más que un potro.* A. Perez. *Un măgar bătrân ştie mai multe decât un mânz tânăr.*

— Doar pentru eşti mai mare cu vreun miliard de ani... începu doamna Ce, dar o voce ascuţită, ciudată o întrerupse:

— Ggatta, ffettellorr! Nn-avvemm vvrremme dde ggâllceawă.

— E doamna Care! zise Charles Wallace.

O pală slabă de vânt, un foşnet de frunze, umbrele aruncate de lună se unduiră şi, într-un cerc argintiu de lumină, ceva luci tremurător. Vocea şopti:

Nnu ccrredd ccă mmă mmatterriallizzezz dde ttott, e ttarre obbossittorr şşi-awemm mmullitte dde ffăccutt.PATRU

Umbra Neagră

Crengile copacilor începură să zvâcnească sălbatic. Meg ţipă şi se lipi de Calvin, iar vocea doamnei Care răsună autoritară:

— Llinnişştte, ccoppillă!

Fusese luna înghiţită de-o umbră sau apusese pur şi simplu, stingându-se brusc, ca o lumânare în vânt? Foşnetul frunzelor încă se auzea, un fâsâit înspăimântat şi înspăimântător. Lumina dispăruse cu desăvârşire. întunericul domnea pretutindeni. Deodată vântul amuţi şi zgomotele se stinseră. Meg simţi cum Calvin e smuls de lângă ea. întinse mâna după el, însă degetele ei nu întâlniră nimic.

Strigă din răsputeri:

— Charles!

Nu ştia dacă ţipa ca să-l ajute sau îl striga ca să-i vină în ajutor. Strigătul parcă se lovi de ceva şi i se întoarse în gâtlej, sufocând-o.

Era singură, cumplit de singură.

Mâna protectoare a lui Calvin nu mai era acolo. Charles nu era de găsit, nici ca să fie salvat, nici ca să o salveze. Era singură într-un crâmpei de neant. Nicio lumină, nici- un sunet, nicio senzaţie. Ce se-ntâmplase cu trupul ei?

Disperată, încercă să se mişte, însă corpul îi dispăruse. Pierise, deodată cu lumina şi sunetele. Meg cea corporală nu mai exista.

Apoi îşi simţi din nou braţele şi picioarele. O furnicau uşor, ca şi cum îi amorţiseră. Se uită în jur, clipind des, dar, deşi părea că îşi recăpătase trupul, nu era nimic altceva în jur. Nu era doar întuneric, nu era doar absenţa luminii. întunericul are ceva tangibil. în întuneric te poţi mişca, poţi simţi. în întuneric poţi să-ţi juleşti genunchii. Lumea lucrurilor există şi în întuneric, însă Meg era acum pierdută într-un gol înfricoşător.

La fel şi tăcerea... Era mai mult decât linişte. Şi un surd poate simţi vibraţii. Acolo, însă, în neant, Meg nu putea simţi nimic.

Brusc, îşi dădu seama că inima îi bătea năvalnic. Oare i se oprise înainte? Şi, atunci, ce-o făcuse să bată din nou? Furnicăturile din braţe şi picioare erau din ce în ce mai puternice şi deodată, simţi o mişcare. îşi zise că trebuie să fie mişcarea Pământului în jurul axei sale, în parcursul său eliptic în jurul Soarelui. Senzaţia că se mişcă odată cu Pământul semăna cu legănatul valurilor - era ca şi cum ar fi plutit pe un ocean ale cărui talazuri pulsau uşor, sub atracţia blândă, dar inexorabilă a lunii.

„Dorm, visez", se gândi Meg. „E un coşmar... Trebuie să mă trezesc. Lăsaţi-mă să mă trezesc!"

— Super! se auzi vocea lui Charles Wallace. Ce mai călătorie! De fapt, parcă ne-aţi prevenit c-o să fie palpitant.

Lumina începu să pulseze şi să tremure. Meg clipi şi îşi potrivi ochelarii pe nas cu degete nesigure şi, deodată, îl văzu pe Charles Wallace care, cu mâinile în şolduri, striga indignat:

— Meg! Calvin! Unde sunteţi?

Îl văzu pe Charles, îl auzi, dar nu se putu duce spre el. Nu se putea mişca prin lumina ciudată, tremurătoare. Auzi apoi vocea lui Calvin, înăbuşită, ca şi cum ar fi trecut printr-un nor dens:

— Răbdare! Sunt mai mare decât tine, am nevoie de mai mult timp!

Meg rămase cu gura căscată. Calvin era şi nu era acolo. Prindea formă încet, încet, întâi o parte, apoi alta, o mână, apoi un braţ, un ochi, pe urmă nasul. Era ca şi cum l-ar fi privit printr-o perdea de lumină pâlpâitoare, prin apă, prin fum şi foc. Şi, deodată, apăru, în carne şi oase, acolo, în faţa ei, aşa cum îl ştia.

— Meg! se auzi din nou vocea lui Charles Wallace. Meg! Calvin, unde-i Meg?

— Aici sunt! încercă ea să răspundă, dar glasul îi era sugrumat de îndată ce deschidea gura.

— Meg! strigă Calvin, uitându-se înnebunit în jur.

— Doamnă Care, sper că n-aţi lăsat-o pe Meg în *urmă*! strigă Charles Wallace.

— Dacă i-aţi făcut ceva lui Meg, oricare dintre voi... începu Calvin ameninţător.

Dar, chiar în clipa aceea, Meg simţi o îmbrâncitură zdravănă şi o zdruncinătură, de parcă fusese aruncată printr-un geam de sticlă.

— *Aici* erai! zise Charles Wallace şi se repezi s-o îmbrăţişeze.

— *Unde* aici? se miră Meg, cu răsuflarea întretăiată, uşurată că îşi auzea propria voce sunând cât de cât normal.

Se uită neliniştită în jur. Erau pe o câmpie însorită iar văzduhul avea acea mireasmă îmbietoare pe care n-o poţi simţi decât primăvara, în acele rare zile când razele soarelui mângâie merii îmboboci ţi, chiar înainte să înflorească.

Meg îşi potrivi din nou ochelarii pe nas, de parcă ar fi vrut să se asigure că tot ce vedea înaintea ochilor era adevărat.

Plecaseră în lumina argintie a serii reci de toamnă, iar acum totul în jurul lor era scăldat într-o strălucire aurie. Iarba de un verde crud era presărată cu floricele în zeci de culori. Meg se întoarse încet şi văzu un munte al cărui vârf purta o coroană pufoasă de nori. Din copacii de la poalele muntelui răzbătu deodată ciripitul păsărilor. Era atâta pace şi bucurie înjur şi Meg simţi cum inima, ce bătea să-i spargă pieptul mai devreme, se domoleşte.

— Când fi-vom iar tustrele noi, Sub fulger, trăsnete şi-n ploi i[1]

se auzi vocea doamnei Cine.

Şi, deodată, cele trei doamne îşi făcură apariţia - doamna Ce, cu şalul roz în neorânduială, doamna Cine, cu ochelarii sclipind în lumină şi doamna Care, ce încă

1 William Shakespeare, *Macbeth*, Actul I, Scena I, traducere de Ion Vinea, editura Univers, Bucureşti, 1971.

se vedea doar ca o pâlpâire. Fluturi delicaţi, multicolori, zburau în jurul lor, parcă urându-le bun-venit.

Doamna Ce şi doamna Cine începură să chicotească, apoi să râdă, ca de-o glumă doar de ele ştiută, până când mai aveau puţin şi cădeau late de atâta hohotit. Pâlpâirea părea că râde şi ea. Deodată se întunecă puţin şi începu să se întrupeze. în scurt timp, îşi făcu apariţia o siluetă învăluită într-o mantie neagră, cu o pălărie neagră şi ascuţită pe cap, ochi ca două mărgele, un nas coroiat şi păr lung şi cărunt, în mâna descărnată, ca o gheară, ţinea o mătură.

— Aşşa, iubbittellorr, ddoarr dde ddrraggull wossttrru, spuse vocea cea ciudată.

Doamna Ce şi Doamna Cine se aruncară una în braţele celeilalte, hohotind de râs.

— Doamnelor, dac-aţi terminat distracţia, poate le povestiţi şi lui Meg şi Calvin cum stă treaba, spuse Charles Wallace pe un ton răspicat şi rece. Aţi speriat-o de moarte pe Meg, luând-o aşa, pe sus, fără s-o preveniţi!

— *Finxerunt animi, raro et perpauca loquentis,* recită doamna Cine. Horaţiu. *Scump la faptă, dar mai scump la vorbă.*

— Doamnă Cine, opreşte-te odată, nu mai tot cita! zise Charles Wallace enervat.

Doamna Ce îşi aranjă şalul pe umeri:

— Charles, dragule, dar ştii bine că-i e greu să se exprime. Îi e mai la îndemână să citeze în loc să se chinuie să-şi caute cuvintele proprii.

— Ssă nnu nne ppierrddemm ssimmţţull ummorrullui, spuse doamna Care. Ssinnggurrull mmodd înn ccarre pputtemm fface ffaţţă chessttiunnillorr dde wiaţţă şşi dde mmoartte e ssă nnu lle lluămm ffoarrtte înn sserrioss, zise doamna Care.

— Dar lui Meg îi va fi greu, spuse doamna Ce. Îi va fi greu să-nţeleagă că suntem serioase în ceea ce facem.

— Şi mie nu? întrebă Calvin.

— Viaţa tatălui tău nu-i în pericol, îi răspunse doamna Ce.

— Şi nici a lui Charles Wallace?

Vocea scârţâitoare, ca o balama neunsă, a doamnei Ce sună plină de afecţiune şi mândrie:

— Charles Wallace ştie! Charles Wallace ştie că-i vorba de mai mult decât doar de viaţa tatălui lor. Charles Wallace înţelege prea bine care-i miza.

— Dar nu uita, spuse doamna Cine, 'AεXτcτον ou5ev- Ttctvxa 6' £Âμu(ειν xpetbv. Euripide. *Nimic nu-i contrar aşteptării; trebuie să ne aşteptăm la orice.*

— Unde suntem şi cum am ajuns aici? întrebă Calvin.

— Pe Uriel, a treia planetă a sistemului stelar Malak, în nebuloasa[1] spirală Messier[2] 101.

— Şi chiar te-aştepţi să cred asta? întrebă Calvin indignat.

— Ccumm wrrei... spuse doamna Care cu răceală.

Dintr-un motiv sau altul, Meg simţea că putea avea încredere pe deplin în doamna Care, în ciuda înfăţişării ei schimbătoare şi a cozii de mătură:

— Nu-i mai ciudat decât toate celelalte lucruri care ni s-au întâmplat, îi zise ea lui Calvin.

— Atunci să-mi spună cineva odată cum am ajuns aici! strigă Calvin, încă furios şi cu pistruii parcă mai

1 Nor difuz, alcătuit din praf şi gaze, aflat în spaţiul interstelar sau sistem stelar cu lumină difuză, aflat dincolo de limitele galaxiei noastre.

2 Charles Messier, astronom francez care a catalogat corpuri cereşti care nu sunt comete. Catalogul Messier cuprinde astre şi sisteme stelare de la Ml laMUO.

accentuaţi pe chipul alb. Şi de-am fi călătorit cu viteza luminii, tot ne-ar fi trebuit ani de zile s-ajungem aici.

— Aaa, dar noi nu călătorim cu viteza a *nimici* îi explică doamna Ce. Noi *teserăm*. Sau, mai pe şleau, o luăm pe scurtătură, facem *bucle* în timp.

— Mda, limpede ca noaptea! zise Calvin.

„Teserează…", se gândi Meg. Oare avea ceva de-a face cu teseractul despre care-i povestise mama?

Fu cât pe-aci să întrebe, dar doamna Care începu să vorbească şi, când doamna Care avea ceva de zis, n-o întreru- peai:

— Ddoammnna Ce e ttânnărră şi nnaiwă.

— Da, ea încă mai crede că poţi să explici totul în *cuvinte,* spuse doamna Cine. *Qui plus sait, plus se tait*. Franceză. *Omul cu cât ştie mai multe, cu atât vorbeşte mai puţin.*

— Dar trebuie să explice în cuvinte, pentru Meg şi Calvin, îi aminti Charles doamnei Cine. Dacă tot i-aţi adus aici, au dreptul să afle ce se-ntâmplă.

Meg se apropie de doamna Care. înfrigurată să pună întrebarea care o rodea, uitase de teseract:

— Tata-i aici?

Doamna Care dădu din cap:

— Nnu, Mmegg. O ssă-ţţi exxpplice ddoammnna Ce, ccă-i mmai ttânnărră şşi llimmbbajrjull ccuwinttellorr îi winne mmai uşşorr ddeccâtt mmie şşi ddoammnnei Cinne.

— Ne-am oprit aici, cum să zic, ca să ne tragem sufletul, o lămuri doamna Ce. Şi ca să-ţi oferim posibilitatea de a înţelege cu ce te confruntţi.

— Şi tata? întrebă din nou Meg. E bine?

— Deocamdată da, draga mea. Tatăl tău e unul dintre motivele pentru care suntem aici. însă, după cum am zis, e doar unul dintre motive.

— Bine, dar unde-i? Duceţi-mă la el!
— Nu se poate, încă nu, spuse Charles. Răbdare, Meg!
— *Nu* am răbdare! strigă Meg tulburată. N-am avut niciodată!
Ochelarii doamnei Cine sclipiră cu blândeţe:
— Dacă vrei să-l ajuţi pe tatăl tău, atunci trebuie să-nveţi ce-i răbdarea, îi spuse ea. *Vitam impendere vero. Să-ţi pui viaţa în slujba adevărului.* Asta va trebui să facem şi noi.
— Asta face şi tatăl tău, adăugă şi doamna Ce, pe un ton la fel de serios şi solemn ca al doamnei Cine.
Apoi le zâmbi larg copiilor şi îi îndemnă:
— Ce-ar fi să faceţi o plimbare voi trei şi Charles vă poate explica una-alta. Sunteţi în siguranţă pe Uriel. De asta ne-am şi oprit aici să ne odihnim.
— Nu veniţi cu noi? întrebă Meg neliniştită.
Preţ de-o clipă se aşternu tăcerea. Apoi doamna Care ridică hotărâtă o mână spre doamna Ce:
— Arrattă-lle!
Ceva din tonul vocii ei o făcu pe Meg să se înfioare.
— *Acuml* întrebă doamna Ce, iar vocea ei scârţâitoare se transformă într-un soi de chiţăit.
Era limpede că doamna Ce nu era tocmai în largul ei să facă precum îi cerea doamna Care.
— Accumm! răspunse doamna Care. Mmai bbinne ssă affIle accumm...
— Să mă... să mă *schimbi* întrebă doamna Ce.
— Dda, pprrea bbinne.
— Sper să nu-i tulbure prea tare pe copii treaba asta, murmură ca pentru sine doamna Ce.
— Să mă schimb şi eu? întrebă doamna Cine. M-a *distrat* costumaţia asta, nimic de zis. Trebuie să recunosc că doamna Ce e mai pricepută în a purta straiele astea. *Das Werk lobt den Meister.* Germană.

Opera e dovada măiestriei meşteşugarului. Ce zici, să mă preschimb?
Doamna Care dădu din cap:
— înnccă nnu. Nnu aici. Mmai aşştteappttă.
— Dragilor, să nu vă speriaţi, le spuse doamna Ce copiilor.
Durdulia doamnă începu să pâlpâie, să tremure, să se transforme. Culorile vii ale hainelor ei păliră, se albiră. Trupul ei rotunjor se alungi, se întinse, se contopi şi, dintr-odată, în faţa lor se ivi o făptură mai frumoasă decât orice îşi imaginase Meg vreodată, iar frumuseţea izvora nu doar din înfăţişarea făpturii. Doamna Ce nu mai arăta deloc ca doamna Ce. Un trup ivoriu, ca de marmură, cu coapse puternice, ca de armăsar, fără însă să semene câtuşi de puţin cu un cal, căci din spatele magnific modelat se ridica un tors nobil, cu braţe şi cap de bărbat, cu un chip ce radia demnitate, virtute, şi o fericire fără cusur pe care Meg nu le mai văzuse în viaţa ei. „Nu", îşi zise Meg. „N-arată a centaur. Deloc!"

Dintre umerii făpturii se desfăcu încet o pereche de aripi, făurite din curcubeie, răsfrângeri de lumină pe apă şi poezie.

Calvin căzu în genunchi.

— Nu! spuse doamna Ce, dar vocea nu semăna cu a doamnei Ce. Nu îngenunchea în faţa mea, Calvin. Niciodată! Ridică-te!

— Ddu-i! porunci doamna Care.

Cu un gest ferm, dar delicat, doamna Ce îngenunche în faţa copiilor, îşi întinse aripile tremurătoare şi îi îndemnă:

— Urcaţi!

Copiii se apropiară cu paşi şovăitori de frumoasa făptură.

— Şi, cum să-ţi zicem acum? întrebă Calvin.

— Ooo, dragii mei, se auzi vocea preschimbată a doamnei Ce, un glas plin de căldura flautului, limpezimea trompetei şi de acordurile misterioase ale cornului englezesc. Nu puteţi să-mi daţi alt nume de fiecare dată când mă metamorfozez. Mi-a făcut multă plăcere să fiu doamna Ce, aşa că-l puteţi păstra.

Zicând acestea, făptura (el, ea?) le zâmbi şi strălucirea zâmbetului fu aproape palpabilă, ca o briză uşoară, caldă precum razele soarelui.

— Haideţi! zise Charles Wallace şi se urcă pe spinarea doamnei Ce.

Meg şi Calvin îl urmară. Meg se aşeză între cei doi băieţi. Un tremur înfioră aripile măreţei făpturi şi doamna Ce îşi luă zborul.

Meg îşi dădu curând seama că nu era nevoie să se ţină de Charles Wallace sau de Calvin. Zborul frumoasei creaturi era lin. Băieţii cercetară curioşi priveliştea din jur

— .Uite! spuse Charles Wallace. Ce munţi înalţi, nici nu li se văd vârfurile!

Meg se uită într-acolo şi, într-adevăr, munţii păreau că se înalţă spre infinit.

Părăsiră câmpiile roditoare şi ajunseră deasupra unui platou plin de blocuri uriaşe de piatră, o rocă asemănătoare granitului. Păreau bine şlefuite, cu linii armonioase, dar nu erau statui. Nu semănau cu nimic din ce văzuse Meg vreodată şi fata se întrebă dacă fuseseră modelate de vânt şi ploaie, dacă se formaseră odată cu planeta pe care se aflau sau dacă fuseseră făurite de făpturi ca aceasta pe spatele căreia zburau.

Traversară şi platoul de granit şi zburară apoi deasupra unei grădini mai frumoase decât în cele mai minunate vise, plină de alte creaturi ca doamna Ce. Unele stăteau tolănite între flori, altele înotau într-un râu lat şi limpede precum cristalul, ce străbătea grădina, iar altele se unduiau în zbor pe deasupra copacilor, prinse în ceva ce Meg îşi zise că trebuia să fie un dans. Compuneau muzică, acorduri ce se năşteau nu doar din gâturile făpturilor, ci şi din mişcările impunătoarelor aripi.

— Ce cântă? întrebă Meg entuziasmată.

Doamna Ce clătină frumosul ei cap şi spuse:

— Nu se poate exprima în cuvintele voastre. Nu pot să-ţi traduc. Charles, tu înţelegi ce zic?

Charles Wallace stătea nemişcat pe spatele lat al doamnei Ce şi asculta foarte atent, cu aceeaşi privire pe care o avea când le citea gândurile lui Meg sau ale mamei lor:

— Puţin. Foarte puţin. Dar cred că, în timp, o să-nţeleg mai mult.

— Da, ai putea învăţa, Charles. Dar n-avem timp. Ne-am oprit aici doar ca să ne odihnim şi să facem câteva pregătiri.

Meg nu o mai asculta.

— Vreau să ştiu ce zic! Vreau să ştiu ce-nseamnă.

— încearcă, Charles! îl îndemnă atunci doamna Ce. încearcă să traduci. Poţi să-ţi laşi mintea liberă acum. Nu mai e nevoie să te ascunzi.

— Nu pot! strigă Charles cu o voce îndurerată. Nu ştiu suficient! Nu încă.

— Atunci, hai să-ncercăm împreună, poate reuşesc şi eu să verbalizez un pic pentru ei.

Pe chipul lui Charles Wallace se ivi din nou acea privire concentrată, iscoditoare.

„Am mai văzut eu privirea asta! Acum înţeleg ce-nseamnă! O aveam şi eu uneori, când făceam probleme la mate cu tata şi eram pe cale să găsesc rezolvarea", îşi dădu Meg brusc seama.

Doamna Ce părea că îi ascultă gândurile lui Charles Wallace:

— Mda, ar fi o idee. Aş putea încerca. Păcat că nu-l ştii, ca să mi-l transmiţi direct. E mai multă muncă aşa...

— Nu fiţi leneşă! spuse Charles.

Doamna Ce nu se supără:

— Nicidecum, Charles. îmi place să fac asta! De asta m-au şi ales să le însoţesc, chiar dacă sunt mult mai tânără. E singurul meu talent. însă mă stoarce de energie şi, în momentul acesta, avem nevoie de toată energia din lume ca să facem faţă la tot ce ne-aşteaptă. Dar o să-ncerc. De dragul lui Calvin şi al lui Meg...

Doamna Ce tăcu, iar fâlfâitul aripilor ei uriaşe păru că încetase, doar un zumzet delicat arăta că frumoasa făptură încă plutește.

— Ascultaţi! începu doamna Ce, cu vocea-i răsunătoare şi cuvintele îi învăluiră pe copii ca un roi de fluturi: *Cântaţi Domnului cântare nouă, cântaţi în strune laudele Lui până la marginile pământului, voi cei ce vă pogorâţi pe mare şi cei ce sălăşluiţi în ea, ostroavele şi locuitorii ei! Pustiul şi cetăţile lui să înalţe glas! Locuitorii stâncilor să cânte, şi din vârful munţilor să strige de bucurie! Să preaslăvească pe Domnul!*[1]

Meg îşi simţi trupul înfiorat de o fericire pe care nu o mai simţise vreodată. Calvin întinse mâna şi atinse delicat degetele fetei, fără să-i strângă mâna într-a lui, lăsând bucuria să curgă nestingherită prin ei, în jurul lor şi pretutindeni.

Doamna Ce oftă, iar copiilor li se păru de neînţeles că, în starea aceea de binecuvântată fericire, s-ar fi putut strecura vreo umbră de îndoială.

— Copii, trebuie să mergem! le spuse ea, cu adâncă tristeţe în glas.

Meg nu înţelegea. Ridicându-şi capul, doamna Ce scoase un strigăt ce părea a fi o poruncă şi una dintre făpturile care zburau deasupra copacilor din apropiere se îndepărtă, culese trei flori dintr-un arbore de pe malul râului şi i le aduse.

— Luaţi fiecare câte una! le spuse doamna Ce. O să vă explic mai târziu cum să le folosiţi.

Când Meg luă floarea, văzu că nu era una singură, ci sute de floricele care formau un soi de clopot gol pe dinăuntru.

1 Biblia, Vechiul Testament, *Isaia*, 42:10-12.

— Unde mergem? întrebă Calvin.

— Sus.

Aripile doamnei Ce se mişcau cu viteză şi hotărâre. Grădina se făcea tot mai mică în urma lor, la fel şi întinderea ca de granit şi măreţele blocuri de piatră. Doamna Ce se avântă spre înaltul văzduhului, sus, tot mai sus, neabătută.

Copacii se răriră, apoi locul lor fu luat de tufe, de pâlcuri de iarbă scundă şi uscată şi, în cele din urmă, vegetaţia dispăru cu desăvârşire. Cât vedeau cu ochii, erau numai bolovani, stânci şi vârfuri de piatră, ascuţite şi periculoase.

— Ţineţi-vă bine! le spuse doamna Ce. Să nu alunecaţi!

Meg simţi braţul lui Calvin cuprinzându-i cu hotărâre
mijlocul.

încă urcau.

Ajunseră printre nori. Nu se vedea nimic altceva decât o albeaţă plutitoare, iar umezeala se lipea de ei şi se condensa în picături de gheaţă. Meg tremura. Calvin o strânse şi mai tare lângă el. Charles Wallace era tăcut. Se întorsese spre Meg o singură dată şi îi aruncase o privire plină de grijă şi dragoste. însă Meg simţea cum Charles se îndepărtează, cum se transformă din frăţiorul ei iubit în ceva ce semăna tot mai mult cu doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care, cu ceea ce erau ele cu adevărat.

Ieşiră brusc dintre nori drept într-o rază de lumină. Dedesubt, încă se întindeau stânci ascuţite. Deasupra lor, vârfurile munţilor se pierdeau în văzduh, însă acum, deşi păreau a fi la zeci de kilometri depărtare, Meg putu, în sfârşit, să vadă că uriaşii de piatră se terminau undeva acolo, sus.

Doamna Ce continuă să urce. Aripile îi osteniseră un pic. Lui Meg îi bătea inima nebunește. O sudoare rece i se prelingea pe frunte și buzele i se învineţiră. Simţea că se sufocă.

— Acum, copii, acum puteţi folosi florile! spuse doamna Ce. Aerul e tot mai rarefiat. Puneți-vă floarea pe faţă, ca o mască, şi respiraţi prin ea. Nu veţi primi la fel de mult oxigen cum sunteţi obişnuiţi, dar va fi suficient.

Meg aproape că uitase de flori. Fu uşurată să vadă că încă o avea, că nu-i scăpase printre degete. îşi cufundă faţa în floare şi respiră adânc.

Calvin încă o ţinea cu un braţ, iar cu celălalt îşi apropie şi el floarea de faţă.

Charles Wallace îşi mişcă încet mâna în care ţinea floarea, ca prin vis.

Aripile doamnei Ce se opinteau prin văzduhul rarefiat. Vârful muntelui era atât de aproape, puţin deasupra lor. Şi, dintr-odată, ajunseră. Doamna Ce se opri pe un mic platou de piatră netedă, argintie. în faţa lor se vedea un disc mare şi alb.

— Una dintre lunile lui Uriel, le spuse doamna Ce. Vocea ei pătrunzătoare sună uşor sugrumată de efort.

— Ce frumoasă e! strigă Meg. Ce frumoasă!

Lumina argintie a lunii enorme se îmbină cu ultimele raze aurii ale zilei şi îi învălui pe copii, pe doamna Ce şi întreaga culme a muntelui.

— Trebuie să ne-ntoarcem cu spatele! spuse doamna Ce şi, la auzul vocii impunătoare, Meg se înfioră din nou.

Se întoarseră, dar Meg nu văzu nimic. înaintea lor nu se întindea decât cerul senin şi sub ei nu se zăreau decât

vârfurile stâncilor care străpungeau marea mişcătoare de nori albi.

— Aşteptăm să apună soarele şi luna, spuse doamna Ce.

Lumina începu să se adâncească, să se întunece.

— Vreau să văd apusul lunii! spuse Charles Wallace.

— Nu, copile! Nu vă-ntoarceţi, niciunul dintre voi! Priviţi spre întuneric. Ceea ce vreau să vă arăt va fi atunci mai vizibil. Priviţi înainte, drept înainte, cât de departe puteţi ajunge cu privirea.

Pe Meg o dureau ochii de atâta încordare, dar tot nu vedea nimic. Dintr-odată, însă, deasupra norilor ce încoronau munţii, i se păru că vede o umbră, un contur vag, întunecat, dar era atât de departe, încât nici nu putea fi sigură că într-adevăr văzuse ceva.

Charles Wallace întrebă:

— Ce-i asta?

— Umbra aia, de-acolo! spuse şi Calvin gesticulând. Ce-i? Nu-mi place!

— Priviţi! le porunci doamna Ce.

Era o umbră, nimic altceva. Nu era tangibilă, ca norii. Dar umbra a ce? Sau nu era umbra a nimic, ci era Ceva în sine?

Cerul se întunecă. Strălucirea aurie păli şi un albastru intens îi învălui. Apoi, pe cerul înserării, se ivi întâi pâlpâirea unei steluţe, apoi încă una, şi încă una. Erau mai multe stele decât văzuse Meg vreodată.

— Atmosfera e foarte rarefiată aici, spuse doamna Ce, ca şi cum ar fi răspuns la o întrebare pe care nu o pusese nimeni, şi nu împiedică vizibilitatea, aşa cum se întâmplă pe Pământ. Priviţi! Priviţi drept înainte!

Meg se uită. Umbra cea întunecată era încă acolo. Nu se micşorase şi nu se risipise odată cu lăsarea nopţii. Şi nici stelele nu se vedeau acolo unde era umbra.

Ce era cu umbra asta înfiorătoare? Meg simţea că nu mai trăise niciodată şi că nici nu avea să mai trăiască o groază atât de adâncă, o spaimă dincolo de fiori, de plânsei e şi ţipete, dincolo de orice consolare.

Mâna în care fata ţinea floarea îi căzu încet pe lângă corp. Îşi simţi plămânii ca străpunşi de un cuţit. Panicată, vru să tragă aer în piept, dar nu era pic de aer. Privirea şi mintea i se întunecară, dar, chiar când era gata să-şi piardă cunoştinţa, capul îi căzu în floarea pe care încă o ţinea în mâna încleştată. Meg inspiră mireasma pură, trupul i se revigoră, iar fata îşi reveni.

Se ridică. Umbra era tot acolo, neagră şi terifiantă.

Calvin îi ţinea mâna strâns într-a lui, dar Meg nu mai simţea nici forţă, nici încredere în strânsoarea lui. Lângă ea, Charles Wallace începu să tremure, dar rămase nemişcat.

„N-ar trebui să vadă toate astea", îşi zise Meg. „E doar un băieţel, chiar dacă-i extraordinar şi diferit de alţi copii."

Calvin se întoarse sfidător cu spatele la Umbra Neagră care acoperise lumina stelelor.

— Doamnă Ce, fă-o să dispară! şopti el. Fă-o să dispară! E ceva foarte rău!

încet, măreaţa făptură se întoarse, astfel încât umbra rămase în urma lor şi nu mai văzură decât sclipirile stelelor pe munţi şi discul uriaş al lunii care apunea încet dincolo de orizont. Apoi, fără să scoată un sunet, doamna Ce începu să coboare în zbor. Când ajunseră la coroana de nori a munţilor, le spuse:

— Acum puteţi respira fără ajutorul florilor, copii!

Se lăsă din nou tăcerea. Niciun cuvânt. Era ca şi cum umbra îi ajunsese din urmă şi îi atinsese cu puterile ei malefice, amuţindu-i. Când ajunseră înapoi pe câmpiile înflorite, acum scăldate în lumina stelelor şi a unei alte luni, mai mici, galbene, care tocmai răsărea, se mai liniştiră şi îşi dădură seama că frumoasa făptură, pe spatele căreia călătoriseră, fusese la fel de încordată ca şi ei.

Cu un gest graţios, doamna Ce ateriză şi îşi strânse apoi aripile uriaşe. Charles Wallace fu primul care sări de pe spinarea ei:

— Doamnă Cine! Doamnă Care! strigă el.

Un freamăt înfioră pe dată văzduhul. Binecunoscuţii ochelari ai doamnei Cine sclipiră în lumină. Doamna Care îşi făcu şi ea apariţia. însă, după cum le spusese copiilor, îi era greu să se materializeze complet, aşa că, deşi mantia şi pălăria ascuţită erau acolo, Meg vedea stelele şi munţii prin ele. Coborî şi ea de pe spatele doamnei Ce şi se îndreptă, pe picioare nesigure după lunga călătorie, către doamna Care:

Umbra neagră pe care-am văzut-o, întrebă ea, cu asta se luptă tata?CINCI

Teseractul

— Dda, răspunse doamna Care. Ttattăll woossttrru, însă, e ddincccollo dde Ummbbrră, nnici nnoi nnu-11 ppu- ttemm weddea.

Meg începu să plângă în hohote. Printre lacrimi îl văzu pe Charles Wallace, foarte mic şi foarte palid. Calvin o îm- brăţişă, dar fata se cutremură şi se smulse din braţele lui, hohotind. Doamna Ce o cuprinse cu aripile ei uriaşe şi Meg simţi cum un val de alinare şi forţă îi învăluie trupul. Doamna Ce nu rosti niciun cuvânt, însă Meg înţelese din îmbrăţişarea aripilor ei tot ce îi spunea: „Copila mea, nu dispera! Crezi că te-am fi adus aici dacă nu mai era nicio speranţă? Ceea ce-ţi cerem nu-i uşor, dar avem încredere c-o să duci totul la bun sfârşit. Tatăl tău are nevoie de ajutor, are nevoie de mult curaj, şi poate că, pentru copiii lui, va fi în stare să înfăptuiască tot ce nu poate pentru el însuşi.

— Aşşaddarr, zise doamna Care. Ssunnttemm ggatta?

— Unde mergem? întrebă Calvin.

Pe Meg o trecură din nou fiori de frică la auzul vocii doamnei Care:

— Ttrrebbuie ssă mmerrgemm ddinnccollo dde Ummbbrră.

— Dar n-o să facem toată călătoria deodată, ci pe bucăţi, îi linişti doamna Ce.

Se uită apoi la Meg:

— Adică o să teserăm, o să facem bucle în timp, înţelegi?

— Nu, răspunse Meg sec.

Doamna Ce oftă:

— Greu de explicat lucruri pentru care omenirea încă nu are cuvinte. Calvin vorbea despre călătoritul cu viteza luminii. Asta ai înţeles, nu-i aşa, micuţa mea Meg?
— Da, încuviinţă ea.
— Ei, bine, aceea e calea cea lungă, ocolită şi deloc practică. Noi am învăţat s-o luăm pe scurtătură ori de câte ori putem.
— Ca-n matematică, adică? întrebă Meg.
— Da, ca-n matematică, zise doamna Ce.
Apoi, uitându-se spre doamna Cine, îi spuse:
— Arată-le!
— *La experiencia es la madre de la ciencia.* Spaniolă, dragii mei. Cervantes. *Experienţa e mama învăţăturii,* spuse doamna Cine şi îşi apucă strâns poalele rochiei, cu mâna stângă de-o parte, şi cu dreapta de cealaltă parte, întinzând materialul.
— Vedeţi voi, începu doamna Ce să le explice, dacă o insectă mititică ar trebui să parcurgă distanţa de la mâna dreaptă a doamnei Cine şi până la mâna stângă, i-ar lua ceva timp să ajungă dintr-o parte în cealaltă, în linie dreaptă.
Doamna Cine îşi aduse apoi mâinile una lângă cealaltă, fără să dea drumul marginii rochiei, iar doamna Ce continuă:

— Dacă, în schimb, ar parcurge aceeaşi distanţă în felul ăsta, atunci ar ajunge dintr-o parte în cealaltă imediat,
Charles Wallace acceptă explicaţia cu seninătate. Calvin părea şi el mulţumit.

— Of, Doamne, sunt o găgăuță, oftă Meg. Pur și simplu nu-nțeleg.
— Pentru că tu te gândești la spațiu ca fiind tridimensional, îi spuse doamna Ce. Noi călătorim în a cincea dimensiune. Asta e ceva ce poți să-nțelegi, Meg, nu-ți fie teamă, încearcă! Mama ta ți-a explicat ce este teseractul?
— Nu, răspunse Meg. A fost prea tulburată când am întrebat-o ce e. De ce, doamnă Ce? A zis doar că are ceva de-a face cu ea și cu tata.
— E un concept cu care se tot jucau, cum să pătrunzi în a cincea dimensiune printr-a patra, spuse doamna Ce. Dar ție, Charles, ți-a explicat?
— Da... spuse Charles ușor stânjenit. Nu te supăra, Meg, te rog. M-am ținut de capul ei când erai tu la școală și până la urmă mi-a zis.
Meg oftă:
— Explică-mi și mie.
fără să fie nevoită să facă o asemenea călătorie lungă.
Ei bine, așa călătorim noi.

— Bine, zise Charles. Care e prima dimensiune?
— Păi... o linie:

— OK. Şi a doua?— Hm, linia la pătrat. Un pătrat reprezentat în plan, asta ar fi a doua dimensiune.

— Şi-a treia?

— Păi, a doua dimensiune la pătrat. Doar că pătratul n-ar mai fi în plan, ci ar avea o bază, muchii, feţe.

— Şi-a patra?

— Ăăă, în termeni matematici, ar fi cubul la pătrat. Dar nu poţi să pui, pur şi simplu, mâna pe un creion şi să-l desenezi, aşa cum poţi face cu primele trei dimensiuni. E ceva ce are de-a face cu Einstein şi timpul. Cred că a patra dimensiune s-ar putea numi Timp, de fapt.

— Corect! spuse Charles. Bravo! Şi-atunci a cincea dimensiune ar fi dimensiunea a patra la pătrat, nu?

— Presupun că da.

— Ei bine, a cincea dimensiune e un teseract. Dacă o adăugăm celorlalte patru dimensiuni, am putea călători în spaţiu fără să fim nevoiţi s-o luăm pe drumul cel lung, ocolit. Cum ar zice Euclid şi demodata geometrie plană, o linie dreaptă *nu* este distanţa cea mai scurtă dintre două puncte.

Preţ de-o clipă, pe chipul lui Meg apăru expresia concentrată, cercetătoare pe care o avea şi Charles de atâtea ori:

— Am înţeles! strigă ea. Am priceput! Cel puţin aşa cred acum. N-aş putea să explic, dar am înţeles!

Se întoarse entuziasmată spre Calvin:

— Tu ai înţeles?

Băiatul dădu din cap că da:

— Cât de cât. N-am priceput eu aşa cum pricepe Charles Wallace, dar am înţeles destul cât să prind ideea.

— Bbinne, ssă mmerrgemm! spuse doamna Care. Nu awemm ttott ttimmppull ddinn Ilumme!

— Putem să ne ţinem de mână? întrebă Meg.

Calvin îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Puteţi încerca, zise doamna Ce, dar nu sunt sigură că se poate. Ştiţi, deşi călătorim toţi deodată, călătorim, de fapt, singuri. Mai întâi pornim noi şi apoi vă tragem pe voi în curentul ce se iscă în urma noastră. O să vă fie mai uşor aşa.

În timp ce vorbea, trupul ei mare şi alb începu să freamăte, aripile se dizolvară în ceaţă. Doamna Cine păru că se evaporă şi ea încet, încet, până când nu mai rămaseră decât ochelarii, apoi se topiră şi aceştia. Asta îi aminti lui Meg de Pisica-Cheshire[1]. „Feţe fără ochelari am mai văzut", îşi zise fata, „dar ochelari fără chip?! Oare şi eu tot aşa o să dispar? Mai întâi eu şi pe urmă ochelarii?"

Se uită apoi spre doamna Care. Doamna se făcu nevăzută cât ai clipi.

0 pală de vânt, apoi o smucitură puternică, o zguduitură zdravănă ca şi cum ar fi fost aruncată în... în ce? întuneric, tăcere, neant. Meg nu-şi dădea seama

1 Personaj din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Caroll.

dacă încă îl ţinea pe Calvin de mână, căci nu simţea nimic. De data asta însă, era pregătită pentru disoluţia bruscă şi totală a trupului ei. Când simţi din nou fiori în vârful degetelor, îşi dădu seama că se apropiau de sfârşitul călătoriei. Mâna lui Calvin prinse iarăşi contur pe a ei.

Dar, pe neaşteptate, Meg simţi o presiune insuportabilă, ca şi cum ar fi fost strivită de un tăvălug enorm. Asta era mult mai rău decât neantul de dinainte. Atâta vreme cât fusese dematerializată, cât nu avea trup, nu avusese nevoie să respire, dar acum plămânii îi erau storciţi unul într-altul, nu se puteau umple de aer, de aerul de care avea nevoie ca să rămână în viaţă. Era o senzaţie cu totul diferită de cea trăită în atmosfera rarefiată de deasupra munţilor lui Uriel, atunci când trebuiseră să folosească florile pentru a putea respira. încercă să tragă aer în piept, dar pieptul îi era plat ca o foaie de hârtie. I se păru că încearcă să gândească, dar mintea aplatizată era la fel de incapabilă să funcţioneze ca şi plămânii. Gândurile îi erau strivite laolaltă cu restul fiinţei ei. Inima încercă să bată, dar nu reuşi. Mişcarea o străpunse pe Meg ca un cuţit.

I se păru că aude o voce sau, dacă nu o voce, cel puţin cuvinte, aplatizate şi ele ca şi cum ar fi fost tipărite pe hârtie:

— Ooo, nu! Nu putem să ne oprim aici! Planeta asta e bidimensională, nu rezistă copiii!

Cu un zvâcnet, Meg fu din nou azvârlită în neant, iar neantul era minunat. Nu mai conta că mâna lui Calvin nu era acolo, că nu vedea şi nu simţea nimic, că nu era nimic. Uşurarea de a fi scăpat de presiunea oribilă din piept era tot ce-i trebuia în momentele acelea.

Simţi din nou fiori în degetele de la mâini şi de la picioare. Simţi mâna lui Calvin încleştată pe a ei. Inima începu să-i bată normal, sângele începu să-i curgă prin vene. Orice s-ar fi întâmplat, oricare ar fi fost greşeala, se terminase, totul era bine acum. I se păru că îl aude pe Charles Wallace, iar cuvintele lui sunară pline şi rotunde, aşa cum trebuie să sune cuvintele rostite.

— Zău aşa, doamnă Care, era să ne *omorâţii*

De data asta, Meg fu scoasă din înfricoşătoarea a cincea dimensiune cu o smucitură scurtă. Gata! Era din nou ea însăşi, în carne şi oase. Lângă ea, Calvin o ţinea de mână de parcă însăşi viaţa lui depindea de strânsoarea aceea. în faţa ei - Charles Wallace, cu o mutră indignată. Doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care nu se zăreau nicăieri, dar Meg ştia că erau acolo. Le simţea puternic prezenţa.

— Ccoppii, îmmi cerr ssccuzze! se auzi vocea doamnei Care.

— Haide, Charles, linişteşte-te! zise doamna Ce, care, de data asta, nu se mai înfăţişă în chip de creatură frumoasă şi măreaţă, ci era, din nou, grămada familiară de şaluri şi eşarfe, paltonul ponosit, de vagabond, şi pălăria. Ştii că nu-i e uşor să se materializeze. Cum ea n-are corporalitate, uneori îi e foarte greu să-şi dea seama cât de restrictivă e protoplasma[1].

— îmmi pparre rrău! se auzi din nou vocea doamnei Care, cu o uşoară umbră de amuzament.

1 Substanţă albuminoidă complexă având aspectul unei mase vâscoase, incolore, semifluide, care alcătuieşte baza celulei vii..

— Nu-i deloc amuzant! strigă Charles Wallace şi izbi copilăreşte cu piciorul în pământ.

Ochelarii doamnei Cine luciră şi, încet, încet, chipul i se contură în spatele lentilelor:

— *Viaţa noastră e din plămada viselor făcută*[1], zise ea cu un zâmbet larg. Prospero, în *Furtuna*. îmi place mult piesa.

— N-aţi făcut-o *dinadins*? întrebă Charles.

— Of, dragul meu, sigur că nu, se grăbi doamna Ce să-l încredinţeze. A fost o greşeală, e de înţeles. E foarte greu pentru doamna Care să gândească în termeni de corporalitate. Nu v-ar face rău intenţionat şi ştii bine asta. Şi, la urma urmelor, e o planetă foarte plăcută şi găsesc că-i de-a dreptul amuzant să fii plat. întotdeauna ne-am simţit bine în popasurile noastre acolo.

— Şi-acum unde suntem? întrebă Charles Wallace. Şi de ce?

— Pe Centura lui Orion. Avem o prietenă aici şi am vrea s-aruncaţi o privire spre planeta voastră.

— Când mergem acasă? întrebă Meg neliniştită. Ce-o să zică mama? Şi gemenii... Trebuie să fie foarte îngrijoraţi. N-am ajuns acasă la ora de culcare, mama cred că s-a panicat deja. Probabil că ne caută peste tot, cu Fort şi cu băieţii. Iar noi, bineînţeles, nu suntem de găsit!

— Ei, puiule, nu-ţi face probleme, spuse doamna Ce pe un ton vesel. Am avut noi grijă de asta înainte să plecăm. Mama ta are destule pe cap cu tine, cu Charles, cu lipsa veştilor despre tatăl tău, nu era

1 William Shakespeare, *Furtuna,* Actul iy Scena 1, traducere de George Volceanov, editura Paralela 45, Piteşti, 2010.

cazul să-i facem şi noi probleme. Am făcut o buclă în timp şi una în spaţiu. E foarte uşor dacă ştii cum se face.

— Ce vreţi să spuneţi? se tângui Meg. Vă rog, doamnă Ce, totu-i atât de ameţitor!

— Linişteşte-te şi nu-ţi mai face griji pentru lucruri cu care n-are rost să-ţi baţi capul, spuse doamna Ce. Am făcut o buclă în timp ca la carte, mică, drăguţă şi clară şi, dacă totul merge strună, ar trebui să ne-ntoarcem cu cinci minute înainte ca tu să fi plecat. Aşadar, nimeni n-o să afle c-ai lipsit, deşi tu sigur o să-i spui maică-tii, mieluşica de ea. Şi dacă se-ntâmplă ceva teribil de rău, atunci n-o să mai conteze dacă ne-ntoarcem au ba.

— Nnu-i sspperria! spuse doamna Care. Ţţi-ai ppierr- ddutt ccrreddinnţţa?

— Nu, nu mi-am pierdut-o, spuse doamna Ce.

Lui Meg, însă, i se păru că vocea doamnei Ce avea o umbră de îndoială.

— Sper că-i o planetă frumoasă, zise Calvin. Nu se vede mare lucru. Se-nseninează vreodată pe aici?

Meg se uită în jur, dându-şi seama că, ocupată să-şi tragă sufletul după călătorie şi după popasul pe planeta bidimensională, nu apucase să se uite bine în jur. Dar poate că nu era atât de surprinzător că nu-i sărise nimic în ochi, căci singurul lucru remarcabil legat de împrejurimi era că... nu era nimic de văzut. Părea că aterizaseră pe o suprafaţă plată, greu de descris. în jurul lor, văzduhul era cenuşiu. Nu era tocmai ceaţă, dar, în orice caz, Meg nu reuşea să desluşească nimic în depărtare. Tot ce vedea erau trupurile bine conturate ale lui Charles Wallace şi Calvin, trupurile incredibile ale

doamnei Ce şi doamnei Cine şi licărirea firavă care se ivea când şi când - doamna Care.

— Haideţi, copii! spuse doamna Ce. Nu-i mult de mers, am putea s-o luăm pe jos. O să vă facă bine să vă dezmorţiţi puţin picioarele.

Pe măsură ce se mişcau prin pâcla cenuşie, Meg văzu din loc în loc roci ca de zgură[1], dar nici urmă de copaci sau tufişuri, nimic, doar teren gol şi plat, nici pic de vegetaţie.

într-un târziu, în zare se ivi ceva ce părea a fi un deal de piatră. Când se apropiară, Meg văzu o deschizătură ce se căsca în stâncă - intrarea într-o peşteră adâncă şi întunecată.

— Intrăm acolo? întrebă ea neliniştită.

— Nu te teme, spuse doamna Ce. Mediului Fericit îi e mai uşor să lucreze înăuntru. O să vă placă de ea, copii, sunt sigură! E foarte glumeaţă. Dac-aş vedea-o vreodată nefericită, m-aş întrista foarte tare. Atâta vreme cât râde, sunt sigură că totul se va sfârşi cu bine.

— Ddoammnnă Ce! se auzi vocea severă a doamnei Care. Ffappttull ccă eşştti ffoarrtte ttânnărră nnu-i o ssccuzză ssă worrbbeşştti attât dde mmullltt!

Doamna Ce păru jignită la auzul dojenilor, dar tăcu.

— *Câţi* ani aveţi, de fapt? o întrebă Calvin.

— O clipă, murmură doamna Ce.

Făcu un calcul rapid pe degete, apoi dădu triumfătoare din cap:

1 Cenuşă solidificată, pietrificată.

— Exact 2 379 152 497 de ani, 8 luni şi 3 zile! Asta după calendarul vostru care, cred că până şi voi ştiţi, nu-i tocmai corect.

Se aplecă uşor spre Meg şi Calvin şi le şopti:

— A fost o foarte mare onoare pentru mine să fiu aleasă pentru misiunea asta. Ştiţi, m-au luat datorită abilităţii mele de a verbaliza şi de a mă materializa atât de bine. Dar, bineînţeles, nu trebuie să ne lăudăm cu talentele noastre. Tot ce contează e cum le folosim. Iar eu, una, fac o grămadă de greşeli. De aceea eu şi doamna Cine ne-am bucurat când doamna Care a făcut greşeala să ne ducă pe planeta bidimensională. De *asta* râdeam, pricepeţi? Nu de voi! Şi dumneaei era amuzată. E tare de treabă cu noi, astea mai tinere.

Meg asculta atât de absorbită ce îi povestea doamna Ce, încât nici nu băgă de seamă că intraseră în peşteră. Trecerea de la cenuşiul de afară la cel din peşteră fusese aproape neobservabilă. Văzu o lumină pâlpâitoare undeva în faţă. Se îndreptară într-acolo, iar când se apropiară, Meg îşi dădu seama că era un foc de tabără.

— Se face foarte frig aici, spuse doamna Ce, aşa că am rugat-o să vă facă un foc bun.

în lumina flăcărilor, văzură o siluetă întunecată. Ajunşi lângă foc, îşi dădură seama că era o femeie. Purta un turban frumos de mătase mov pal şi o rochie lungă, vaporoasă, din satin purpuriu. în mâini ţinea un glob de cristal în care se uita absorbită. Părea să nu-i fi văzut pe copii, pe doamna Ce, pe doamna Cine sau pe doamna Care. Nu ridică nicio clipă privirea din globul de cristal. Izbucni în râs, hohoti şi tot hohoti, amuzată de ceva ce vedea acolo, în globul ei.

Vocea doamnei Care răsună tare şi clar, cuvintele lovindu-se cu ecou de pereţii peşterii:
— SSSUNNTTEMM AAIICI!
Femeia ridică privirea din globul de cristal şi, când îi văzu, se ridică repede şi făcu o plecăciune adâncă. Doamna Ce şi doamna Cine făcură şi ele scurte reverenţe, iar pâlpâirea delicată - doamna Care - păru a se înclina şi ea uşor.
— Dragă Mediule, spuse doamna Ce, aceştia sunt copiii. Charles Wallace Murry!
Charles făcu o plecăciune.
— Margaret Murry! continuă doamna Ce prezentările. Meg se gândi că, dacă doamna Ce şi doamna Cine făcuseră reverenţe, se cădea să facă şi ea la fel, aşa că se aplecă stângaci în semn de salut.
— Şi Calvin O'Keefe!
Calvin salută şi el scurt.
— Vrem să vedem planeta lor de baştină, zise doamna Ce.
Mediului îi pieri zâmbetul de pe buze:
— Of, de ce trebuie să mă faceţi să mă uit la lucruri neplăcute când sunt atâtea minunăţii de văzut?
Din nou, vocea doamnei Care răsună în toată peştera:
— Nnu worr mmai ffi attâttea lluccrrurri ppllăccutte ppe Ppământ ddaccă oammennii rresspponnssabbilli nnu ffacc cewa înn lleggătturră ccu celle nneppllăccutte!
Mediul suspină şi ridică globul.
— Priviţi, copii! le spuse doamna Ce. Priviţi cu atenţie!

— *Que la terre est petite ă qui la voit des cieux!* Delille[1]. *Ce mic îi pare Pământul celui ce-l privește din ceruri!* recită doamna Cine.

Meg se uită în globul de cristal, mai întâi şovăitoare, apoi cu o curiozitate crescândă. Văzu spaţiul cosmic, întunecat şi gol, şi galaxiile plutind în neant. Privirea i se opri pe una dintre ele.

— Calea Lactee, galaxia voastră! îi şopti doamna Ce.

Privirile se îndreptară apoi spre centrul galaxiei. Pe urmă se mutară într-o parte. Astrele parcă veneau în goană spre ei. Meg ridică un braţ şi îşi acoperi faţa, de parcă ar fi vrut să se ferească de o lovitură.

— Uittă-tte! îi porunci doamna Care.

Meg îşi coborî braţul. Globul le arăta o anumită planetă. I se păru că vede calote glaciare. Totul părea limpede, cristalin.

— Nu, nu, Mediule dragă, asta-i Marte! o dojeni doamna Ce cu blândeţe.

— Chiar *trebuie*? întrebă Mediul.

— ACCUMM! îi porunci doamna Care.

Planeta cea strălucitoare dispăru. Preţ de-o clipă nu mai văzură decât materia întunecată, apoi o altă planetă se ivi, cu contururi neclare. Părea învăluită într-o pâclă fumurie. Dincolo de negură însă, Meg desluşi formele binecunoscute ale continentelor, întocmai ca în manualul ei de geografie.

— Ce-i ceaţa aia, atmosfera? De asta nu se vede bine? întrebă ea neliniştită.

1 Jacques Delille - poet şi traducător francez (1738 - 1813).

— Nnu, Mmegg, şştii bbinne ccă nnu-i attmmossfferra! răspunse doamna Care. Ttrrebbuie ssă ffii ccurrajjoassă!

— Umbra! ţipă Charles Wallace. Chestia întunecată pe care am văzut-o de pe Uriel, din vârful munţilor, când am călătorit pe spinarea doamnei Ce!

— Când a apărut? întrebă Meg îndurerată, neputându-şi lua ochii de la umbra bolnavă ce întuneca frumuseţea Pământului. După ce-am plecat noi de-acasă?

Doamna Care părea foarte obosită:

— Ssppunne-i! îi zise ea doamnei Ce.

Doamna Ce oftă:

— Nu, Meg. N-a apărut acum. E acolo de mulţi ani şi e motivul pentru care planeta voastră are atâtea probleme.

— Dar de ce... începu Calvin cu o voce sugrumată, răguşită.

Doamna Ce ridică o mână, cerându-i să tacă:

— V-am arătat Umbra Neagră de pe Uriel mai întâi, din mai multe motive. în primul rând, pentru că atmosfera în vârful muntelui e atât de clară şi rarefiată, încât aţi putut vedea limpede ce este. Ne-am gândit că v-ar fi mai uşor să înţelegeţi dac-o vedeţi cu ochii voştri în... în fine, în altă parte mai întâi şi nu direct pe planeta voastră.

— O urăsc! ţipă Charles Wallace îndârjit. Urăsc Umbra Neagră!

Doamna Ce încuviinţă:

— Da, dragul meu Charles. Şi noi. Acesta-i un alt motiv pentru care am vrut să vă pregătim pe Uriel. Ne-am temut c-o să fie mult mai înspăimântător dac-o vedeţi pentru întâia oară împrejurul iubitei voastre lumi!

— Dar ce e? vru Calvin să ştie. E ceva rău, dar ce?

— Ai ssppuss-o ssinnggurr! Rrăull! Fforrţţelle înnttu-nnerriccullui!

— Şi ce-o să se-ntâmple? întrebă Meg cu o voce tremurătoare. Te rog, doamnă Care, spune-ne ce-o să se-ntâmple!

— Cconnttinnuămm llupptta!

Ceva în vocea ei îi făcu pe cei trei copii să-şi îndrepte hotărâţi umerii şi să privească licărirea doamnei Care cu mândrie şi încredere.

— Şi să ştiţi că nu suntem singuri, copii! se auzi vocea ali- nătoare a doamnei Ce. Tot Cosmosul se luptă, întregul Univers, iar bătălia-i măreaţă şi aprigă! Ştiu că vă e greu să-nţelegeţi acum proporţiile, cum între cel mai mic microb şi cea mai mare galaxie diferenţa e foarte mică. Dacă vă gândiţi la exemplul ăsta, poate că n-o să vi se pară de mirare că unii dintre cei mai buni luptători ai noştri au fost de pe planeta voastră, o minusculă planetă, aflată la capătul unei mici galaxii. Puteţi fi mândri că s-a descurcat atât de bine!

— Cine au fost luptătorii noştri? întrebă Calvin.

— Ooo, sigur îi ştii, dragule, zise doamna Ce.

Ochelarii doamnei Cine sclipiră triumfător:

— *Lumina luminează-n întuneric şi întunericul n-a biruit-o*[1].

— Isus! spuse Charles Wallace. Bineînţeles, Isus!

— De bună seamă, încuviinţă doamna Ce. Spune mai departe, Charles, dragul meu. Au mai fost şi alţii. Toţi marii voştri artişti. Ne-au luminat calea!

1 Biblia, Noul Testament, *Evanghelia după Ioan,* 1:5.

— Leonardo da Vinci? sugeră Calvin nesigur. Şi Mi- chelangelo?

— Şi Shakespeare! strigă Charles Wallace. Bach! Pas- teur, şi Mărie Curie, şi Einstein!

Calvin vorbi acum fără ezitare:

— Schweitzer[1], Gandhi şi Buddha, Beethoven, Rem- brandt şi Sfântul Francisc!

— E rândul tău, Meg, o îndemnă doamna Ce.

— Euclid, răspunse Meg, apoi adăugă repede, cu o voce nerăbdătoare şi uşor iritată: şi Copernic[2]. Ce-i cu tata? Spuneţi-mi, vă rog, ce-i cu tata?

— Mmerrggemm dduppă ell, răspunse doamna Care.

— Dar unde e? insistă Meg şi apropiindu-se de doamna Care, bătu din picior de parcă era de-o vârstă cu Charles Wallace.

Doamna Ce îi răspunse şoptit, dar ferm:

— Pe o planetă care... s-a dat bătută. Aşa că pregăteşte-te! Trebuie să fii tare!

Orice urmă de veselie dispăru de pe chipul Mediului Fericit. Rămase cu privirea aţintită în globul de cristal pe care îl ţinea în palme şi o lacrimă i se prelinse încetişor pe obraz:

1 Albert Schweitzer (1875 - 1965) - medic, teolog, muzician şi filozof german, laureat al Premiului Nobel pentru Pace în 1952.

2 Nicolaus Copernic (1453 - 1543) a fost un astronom şi matematician polonez, cel care a iniţiat şi dezvoltat heliocentrismul, teoria că Soarele este centrul Sistemului Solar.

Nu mai îndur să mă uit, suspină ea. Priviți, copii, priviți!

ŞASE

Mediul Fericit

Copiii îşi aţintiră din nou privirea pe globul de cristal. Pământul, învăluit în înfricoşătoarea Umbră Neagră, se pierduse în depărtare şi se mişcau acum rapid prin Calea Lactee. Apoi tenebrele apărură din nou.

— Priviți! le spuse din nou Mediul.

întunericul părea că fierbe şi se zvârcoleşte. Asta se presupunea a fi o priveliște care să-i *liniștească?*

Deodată, o explozie de lumină străpunse întunericul. Lumina se împrăştie şi, acolo unde atingea întunericul, parcă îl topea. Până când nu mai rămase nici urmă din Umbra Neagră, ci doar o strălucire blândă prin care se puteau zări stelele, clare şi pure. Apoi strălucirea păli şi rămase doar licărirea stelelor. Fără tenebre. Fără temeri. Doar stelele şi întunericul limpede al spaţiului, cu totul diferit de întunericul înfiorător al Umbrei.

— Aţi văzut? strigă Mediul, zâmbind fericită. Poate fi înfrântă! Este înfrântă tot timpul!

Doamna Ce oftă, un oftat atât de plin de tristeţe, încât Meg ar fi vrut să o îmbrăţişeze şi să o aline.

— Spuneţi-ne ce s-a întâmplat, vă rog! spuse Charles Wallace cu glas şoptit.

— Explozia... Era o stea, spuse doamna Ce cu durere în glas. O stea care şi-a dat viaţa în lupta cu Umbra. Ooo, da, a câştigat lupta, dragii mei, dar, biruind, şi-a pierdut viaţa!

Doamna Care vorbi din nou. Vocea îi sună obosită şi îşi dădură cu toţii seama că a vorbi însemna o mare trudă pentru ea:

— Nnu-i mmulltt dde-attunnci, nnu? o întrebă ea cu blândeţe pe doamna Ce.

Doamna Ce dădu din cap că nu.

Charles Wallace se apropie de doamna Ce:

— Am înţeles. Abia acum am înţeles. Aţi fost stea cândva, nu?

Doamna Ce îşi acoperi faţa cu mâinile, de parcă s-ar fi ruşinat, şi încuviinţă.

— Şi... aţi făcut ce a făcut steaua aceea acum?

Cu faţa încă ascunsă în palme, doamna Ce încuviinţă din nou.

Charles Wallace o privi foarte serios şi îi spuse solemn:

— Aş vrea să vă sărut.

Doamna Ce îşi descoperi chipul şi îl luă în braţe pe Charles Wallace. Băieţelul o cuprinse şi el cu braţele şi o sărută pe obraz.

Meg şi-ar fi dorit să o sărute şi ea pe doamna Ce, dar nu i se păru potrivit să mai spună sau să mai facă vreun gest după cel al lui Charles Wallace. Se mulţumi să o privească îndelung pe doamna Ce. Deşi se obişnuise cu costumaţia ei ciudată (şi tocmai bizareria hainelor băbuţei o făceau o prezenţă atât de liniştitoare pentru Meg), fata îşi dădu brusc seama, din nou, că nu acolo în faţa ei, era adevărata doamnă Ce. Adevărata şi desăvârşita doamnă Ce era o făptură a cărei complexitate era dincolo de puterea de înţelegere a oamenilor. Ceea ce vedea Meg era doar un joc pe care aceasta îl juca. Un joc amuzant şi fermecător, un joc vesel şi reconfortant, însă înţelese pe dată că doamna Ce putea fi multe alte lucruri.

— N-aş fi vrut să vă spun, zise doamna Ce cu o voce şovăitoare. N-am vrut să aflaţi... Dar atât de mult mi-a plăcut să fiu stea, dragii mei!

— Eşştti înnccă ffoarrtte ttânnărră, spuse doamna Care, pe un ton uşor dojenitor.
Mediul se uita fericită la cerul plin de stele din globul ei de cristal, zâmbind, dând din cap bucuroasă şi chicotind uşor. însă Meg băgă de seamă că pleoapele făpturii erau tot mai grele şi, deodată, bărbia îi căzu în piept şi se auzi un sforăit uşurel.
— Biata de ea, zise doamna Ce. Am stors-o de puteri. E o muncă foarte istovitoare ce i-am cerut.
— Doamnă Ce, vă rog, spuneţi-ne ce se-ntâmplă! De ce suntem aici? Şi acum ce facem? Unde-i tata? Când mergem la el? o imploră Meg cu mâinile împreunate.
— Toate la timpul lor, drăguţă, spuse doamna Ce.
Doamna Cine zise şi ea:
—*As paredes tSm ouvidos.* Portugheză. *Pereţii au urechi.*
— Da, să mergem afară, spuse doamna Ce. Haideţi, s-o lăsăm să se odihnească!
Dar când să iasă, Mediul tresări, ridică privirea şi le zâmbi radios:
— Doar nu plecaţi fără să vă luaţi rămas-bun! îi mustră ea.
— Ne gândeam să te lăsăm să te odihneşti, draga mea, zise doamna Ce şi o bătu blând pe umăr. Te-am sleit de vlagă şi ştim că eşti foarte obosită.
— Bine, dar voiam să vă ofer ambrozie sau puţin nectar. Sau măcar un ceai...
Auzind acestea, Meg îşi dădu seama că îi era foame. Oare cât timp trecuse de când mâncaseră tocana mamei?
însă doamna Ce spuse:
— Mulţumim, drăguţă, dar cred c-ar fi mai bine să pornim la drum.

— Ştii, *ele* n-au nevoie să mănânce, îi şopti Charles Wallace lui Meg. Cel puţin nu mâncare, ca noi. Pentru ele, a mânca e doar un joc. După ce ne organizăm un pic, trebuie să le reamintesc că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ne hrănească.
Mediul zâmbi şi dădu din cap:
— Aş vrea, totuşi, să fac ceva drăguţ pentru bieţii copii, după ce a trebuit să le arăt lucrurile acelea oribile... Poate că le-ar face plăcere să-şi vadă mama înainte să plece?
— Am putea să-l vedem pe tata? întrebă Meg cu însufleţire.
— Nnu! spuse doamna Care. Mmerrgemm 11a ttattăll ttău, Mmegg. Rrăbbddarre!
— Dar ar *putea* s-o vadă pe mama ei, nu? spuse Mediul cu o voce mieroasă.
— Da, de ce nu... zise doamna Ce. N-o să dureze mult şi nu cred că le-ar face rău.
— Şi Calvin? întrebă Meg. Poate s-o vadă şi el pe maică-sa?
Calvin o atinse repede pe Meg cu mâna, dar fata nu reuşi
să-şi dea seama dacă voia să-i mulţumească sau s-o oprească.
— Ccrredd ccă-i o ggrreşşeallă, spuse doamna Care dezaprobator. Ddarr ddaccă lle-ai sspuss, mmai bbinne ssă lle şşi arrăţţi.
— Nu-mi place deloc când se supără, spuse doamna Ce uitându-se peste umăr spre doamna Care. Adevărul e că are întotdeauna dreptate. Totuşi, nu văd ce rău v-ar putea face treaba asta, dimpotrivă, poate că v-aţi simţi mai bine. Dă-i drumul, dragă Mediule!
Mediul, zâmbind şi îngânând un cântecel, roti un pic globul de cristal în palme. Stele, comete, planete luciră

pe cer, apoi Pământul apăru din nou, învăluit în Umbra Neagră, mare, tot mai mare, până când imaginea planetei iubite umplu tot globul şi, cumva, privirile trecură de negură până când se zări limpede albul pufos al norilor şi contururile vagi ale continentelor.

— Mai întâi mama lui Calvin, îi şopti Meg Mediului.

Globul de cristal se învolbură, se înceţoşă, apoi umbrele
începură să prindă formă, să se solidifice, să se limpezească şi văzură dintr-odată o bucătărie murdară, cu o chiuvetă plină de vase nespălate. în faţa chiuvetei stătea o femeie neîngrijită, cu şuviţe de păr cărunt atârnând în neorânduială pe chip. Avea gura deschisă şi Meg îi văzu gingiile fără dinţi şi aproape că o putu auzi ţipând la doi copii mici care erau lângă ea. Apoi apucă o lingură din lemn, cu coadă lungă, şi începu să-l lovească pe unul dintre copii.

— Vai de mine... murmură Mediul şi imaginea începu să pălească. N-am vrut să...

— Nu-i nimic, spuse Calvin şoptit. Cred că-i mai bine să ştiţi.

Pentru întâia oară, în loc să caute mâna lui Calvin ca să se simtă în siguranţă, Meg i-o apucă strâns, fără să-i spună o vorbă, încercând să-i arate ce simţea. N-ar fi putut crede, de i-ar fi spus cineva cu o zi înainte, că ea, Meg cea cu dinţii strâmbi, mioapă şi stângace, avea să ia de mână un băiat ca să-i ofere sprijin şi alinare. Şi cu atât mai puţin n-ar fi crezut că acel băiat putea fi Calvin cel atât de popular la şcoală. Acum însă, i se părea normal să-l ajute şi să-l protejeze, întocmai cum făcea cu Charles Wallace.

Umbrele se învălmăşiră din nou în globul de cristal şi, când se limpeziră, Meg recunoscu laboratorul

de acasă al mamei. Aşezată pe taburetul ei înalt, doamna Murry scria de zor pe o foaie de hârtie prinsă pe un clipboard. „Îi scrie lui tata", se gândi Meg. „Ca-n fiecare seară..."

Ochii lui Meg se umplură de lacrimi - nu reuşea să înveţe odată să se stăpânească... Doamna Murry ridică privirea, de parcă s-ar fi uitat spre copii, apoi capul îi căzu pe foaia de hârtie şi rămase aşa, ghemuită, lăsându-se pradă tristeţii. Pe copii nu-i lăsa niciodată să o vadă aşa.

Lacrimile se opriră, nu-i mai venea să plângă. Indignarea şi nevoia de a proteja, pe care Meg le trăise atunci când Calvin se uitase în globul de cristal, le simţea acum pentru mama ei.

— Să mergem! strigă ea furioasă. Trebuie *să facem ceva*!

— întotdeauna are dreptate, murmură doamna Ce, ui- tându-se spre doamna Care. Uneori mai că mi-aş dori să zică „V-am spus eu!" şi să terminăm treaba.

— N-am vrut decât s-ajut, se tângui Mediul.

— Of, dragă Mediule, *nu* te întrista, spuse doamna Ce repede. Uită-te la ceva vesel! Nu suport să te văd supărată!

— Nu face nimic, o asigură Meg pe Mediu cu toată sinceritatea. Chiar nu-i nimic, doamnă Mediu, şi vă mulţumim mult!

— Sigur? întrebă Mediul, luminându-se la faţă.

— Bineînţeles! M-a ajutat foarte mult pentru că m-am înfuriat şi, când sunt furioasă, nu mai pot să fiu şi speriată.

— Bine, sărută-mă de rămas-bun, să-ţi poarte noroc! spuse Mediul.

Meg se apropie de ea şi o pupă grăbit pe obraz. Charles Wallace făcu la fel. Mediul se uită zâmbind la Calvin şi îi făcu apoi cu ochiul:

— Vreau să mă sărute şi tânărul domn. întotdeauna mi-au plăcut roşcaţii. O să-ţi poarte noroc, chipeşule, să vezi numai!

Calvin se aplecă şi, roşind, o sărută pe obraz. Mediul îl ciupi în glumă de nas:

— Mai ai multe de învăţat, băiete! îi spuse ea.

— Rămas-bun, dragă Mediu Fericit şi mii de mulţumiri, spuse doamna Ce. Aş zice că ne vedem peste vreun eon[1] sau doi.

— Unde vă duceţi, în caz că vreau să comunic cu voi?

— Camazotz, răspunse doamna Ce.

Unde era şi ce era Camazotz ăsta? Lui Meg nu-i plăcu defel cuvântul şi nici modul în care doamna Ce îl rostise.

— Dar nu-ţi face griji pentru noi. Ştii că nu-ţi place să te uiţi la planete căzute pradă Umbrei, iar noi ne-ntristăm când eşti supărată, continuă doamna Ce.

— Dar trebuie să ştiu ce se-ntâmplă cu copiii, spuse Mediul. Âsta-i necazul cu mine, mă ataşez. Dacă nu m-aş ataşa, aş fi fericită tot timpul. Ei, ce să-i faci, mmmm, la, la, la, începu ea să fredoneze, la urma urmelor reuşesc să fiu destul de voioasă aproape tot timpul! Iar acum, un pui de somn ar fi minunat. Rămas-bun tutur... zzz, zzz, mai zise făptura, ultimul cuvânt pierzându-se într-un sforăit straşnic.

1 Diviziune a timpului geologic de cel mai înalt grad, cuprinzând două sau mai multe ere.

— Hhaiddeţţi! le porunci doamna Care.

0 urmară cu toţii afară din peştera întunecoasă, în cenuşiul mohorât al planetei Mediului.

— Ccoppii, ssă nnu vvă sspperrie ce vva urrmma! le spuse doamna Care.

— Să fii furioasă, micuţă Meg! îi şopti doamna Ce. O să ai nevoie de toată furia din lume!

Fără vreun alt avertisment, Meg fu înghiţită din nou de neant. De data aceasta, însă, vidul fu întrerupt de o senzaţie de răceală umedă şi lipicioasă, pe care nu o mai simţise niciodată. Frigul se înteţi şi o învălui, o pătrunse până la oase, un frig parcă plin de un întuneric nou şi ciudat, un întuneric complet tangibil, ceva care voia să o înghită de vie şi să o digere, ceva ca un enorm şi malefic animal de pradă.

Apoi întunericul se risipi. Oare fusese Umbra Neagră? Trebuiau să călătorească prin ea ca s-ajungă la tata?

Simţi în mâini şi picioare furnicăturile, de acum familiare, apoi se simţi împinsă ca prin ceva solid şi ateriză în picioare, cu răsuflarea întretăiată, dar teafără. Calvin şi Charles Wallace erau lângă ea.

— Aici e Camazotz? întrebă Charles Wallace atunci când doamna Ce se materializă.

— Da, răspunse ea. Să ne tragem sufletul şi s-aruncăm o privire în jur.

Erau sus pe un deal şi, uitându-se în jur, lui Meg i se păru că arăta ca orice deal de pe Pământ. Erau copaci pe care îi cunoştea atât de bine: mesteceni, pini, arţari. Şi, cu toate că era mai cald decât atunci când plecaseră atât de pe nepusă-n masă din livada cu meri de acasă, în văzduh plutea un vag iz de toamnă. în apropiere se zăreau câţiva arbuşti, cu frunze arămii,

asemănători oţetarilor[1], şi nişte flori ce semănau cu sânzienele. în josul dealului, Meg văzu coşuri de fum şi case, un orăşel ce arăta ca orice alt târg de acasă. Priveliştea nu era prin nimic ciudată, diferită sau înfricoşătoare.

Doamna Ce se apropie de Meg şi îi cuprinse ocrotitor umerii cu braţul:

— Nu pot rămâne cu voi, scumpa mea, îi spuse fetei. Trebuie să vă descurcaţi singuri. Dar vom fi pe-aproape. Vă vom veghea, însă nu ne veţi vedea, nu ne veţi putea cere ajutorul şi nu vom putea să venim la voi.

— Dar tata? E aici? întrebă Meg tremurând.

— Da.

— Unde? Când îl vedem? insistă Meg, pregătită să o ia la fugă oriîncotro i-ar fi spus că se află tata.

— Asta nu pot să-ţi spun. Trebuie s-aştepţi momentul potrivit.

Charles Wallace o privi foarte atent pe doamna Ce:

— Vă e teamă pentru noi?

— Puţin...

— Bine, dar dacă nu ţi-a fost frică să faci ce-ai făcut când erai stea, de ce ţi-e teamă acum pentru noi?

— Ba mi-a fost frică şi atunci, spuse doamna Ce cu blândeţe, privindu-i lung pe cei trei copii, pe fiecare în parte. O s-aveţi nevoie de ajutor, le mai zise ea, dar tot ce am voie să vă dau e câte un mic talisman. Calvin, cel mai mare dar al tău e abilitatea ta de a comunica, cu orice fel de oameni. Aşa că ţie îţi înzecesc darul. Ţie, Meg, defectele ţi le întăresc!

1 Arbore cu flori galbene-verzui şi cu fructe roşii-purpurii, ale cărui frunze şi scoarţă, bogate în tanin, se folosesc în tăbăcărie, iar fructele pot fi folosite la fabricarea oţetului.

— Defectele?! țipă Meg.
— Defectele, da.
— Bine, dar eu încerc să scap de ele!
— Da, știu, spuse doamna Ce, dar cred că-ți vor fi de folos pe Camazotz. Iar ție, Charles Wallace, nu-ți pot da decât curajul copilăriei tale.
Undeva licări ochelarii doamnei Cine și îi auziră vocea:
— Calvin, spuse ea. Un indiciu. Un indiciu pentru tine. Ascultă cu atenție:
... Și, pentru că erai un duh prea gingaș Spre-a-i împlini poruncile lumești, S-a mâniat pe tine și te-a-nchis Cu ajutorul crunților ei demoni în trunchiul despicat al unui pin[1].
Shakespeare. *Furtuna.*
— Unde sunteți, doamnă Cine? întrebă Charles Wallace. Și unde-i doamna Care?
— Nu putem să venim la voi acum, susură ca o adiere vocea doamnei Cine. *Allwissend bin ich nicht; doch viel ist mir bewußt.* Goethe. *Atoateștiutor nu sunt, dar multe știu*[2]. Asta-i pentru tine, Charles. Să nu uiți că nu ești atotștiutor!
Vocea i se adresă apoi lui Meg:
— Ție îți las ochelarii mei, micuță cârtiță. Dar nu-i folosi decât ca ultimă soluție. Păstrează până când vă-ncearcă primejdia cea mai mare!
Ochelarii mai luciră o dată, apoi sclipirea se stinse și vocea doamnei Cine odată cu ea. Ochelarii rămaseseră în mâna lui Meg. Fata îi puse cu grijă în buzunarul

1 William Shakespeare, *Furtuna,* Actul I, Scena 2, traducere de George Volceanov, editura Paralela 45, Pitești, 2010.
2 J.W. von Goethe, *Faust,* traducere de Lucian Blaga, editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955.

blazerului şi gândul că îi avea acolo îi mai risipi un pic teama.

— Iarr eu wă pporrunncesscc, spuse doamna Care, ssă mmerrgeţţi înn orraşş. Mmerrggeţţi îmmpprreunnă. Nnu-i llăssaţţi ssă wă ddesspparrttă! Ffiţţi ttarri!

O pâlpâire şi apoi doamna Care dispăru. Pe Meg o apucă tremuratul.

Doamna Ce îi văzuse pesemne tremurai, căci o bătu blând pe umăr. Apoi se întoarse spre Calvin:

— Ai grijă de Meg!

— Am eu grijă de Meg, spuse Charles Wallace uşor înţepat. Mereu am!

Doamna Ce se uită la Charles Wallace şi vocea ei scârţâitoare păru să se îndulcească şi să se adâncească în acelaşi timp:

— Charles Wallace, primejdia-i mai mare pentru tine!

— De ce?

— Pentru că eşti ceea ce eşti. Vei fi, de departe, cel mai vulnerabil, doar din cauza a ceea ce eşti. Trebuie să stai cu Meg şi Calvin. Să nu pleci de unul singur! Fereşte-te de mândrie şi aroganţă, Charles Wallace, căci te pot trăda!

La auzul vocii doamnei Ce, sfătoasă şi înfricoşătoare în acelaşi timp, pe Meg o trecură din nou fiorii. Charles Wallace însă făcu acea mutră îndărătnică pe care o făcea uneori în discuţiile cu mama lor şi şopti:

— Acum înţeleg ce-ai vrut să zici despre frică.

— Numai proştilor nu le e frică, îi spuse doamna Ce. Mergeţi acum!

În locul unde până atunci fusese doamna Ce rămaseră doar cerul, iarba şi o mică piatră.

— *Haide!* strigă Meg nerăbdătoare. Să *mergem!*

Nu-şi dădu seama că vocea îi tremura ca o frunză de
plop. îi luă de mână pe Charles Wallace şi pe Calvin şi începură să coboare dealul.

înaintea lor se întindea oraşul, ce părea tăiat în forme geometrice cu unghiuri ascuţite, grosolane. Casele de la periferie erau identice, mici cutii pătrate, vopsite în gri. Fiecare avea în faţă un petic pătrat de peluză, de unde pornea o potecuţă ce ducea până la intrare, mărginită cu un şir ordonat de flori anoste. Meg se gândi că, dacă s-ar apuca să numere florile, ar descoperi, probabil, că era exact acelaşi număr la fiecare casă. în faţa caselor se jucau copii. Unii săreau coarda, alţii băteau mingea. Meg avu senzaţia că jocul lor era cumva nefiresc. Arătau ca orice copii de acasă, ieşiţi la joacă, dar, totuşi, ceva era diferit. Se uită la Calvin şi văzu că şi el era nedumerit.

— Uite! strigă Charles Wallace deodată. Sar coarda şi bat mingea în acelaşi timp. Toţi în exact acelaşi ritm!

Asta era! în clipa în care coarda atingea pavajul, îl atingea şi mingea. în secunda în care coarda se arcuia deasupra capului copiilor care săreau, cei care băteau mingea prindeau mingea în aer. Jos coardele, jos şi mingile. Sus, jos. Sus, jos, fără încetare. Toţi în acelaşi timp. Mişcări identice. Case identice. La fel şi potecile. Şi florile.

Apoi toate uşile caselor se deschiseră simultan şi, în prag, se iviră deodată mamele, ca un şir de păpuşi decupate din hârtie. Imprimeul de pe rochii era diferit, dar în rest, parcă erau una şi aceeaşi femeie. Rămaseră

în prag. Bătură din palme toate deodată. Fiecare dintre copiii care se jucau cu mingea se opri. În aceeaşi clipă, fiecare copil cu coarda se opri şi o îndoi frumos. Copiii intrară în casă, toţi în acelaşi timp. Uşile se închiseră în urma lor, toate deodată.

— Cum reuşesc? întrebă Meg uimită. N-am putea face asta nici dac-am vrea. Ce-nseamnă toate astea?

— Hai să ne-ntoarcem! spuse Calvin alarmat.

— Unde să ne-ntoarcem? întrebă Charles Wallace.

— Nu ştiu. Oriunde! înapoi pe deal. înapoi la doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care. Nu-mi place treaba asta!

— Bine, dar nu mai sunt acolo. Crezi că se-ntorc la noi dacă ne ducem înapoi pe deal?

— Nu ştiu, nu-mi place deloc! repetă Calvin.

— Termină! ţipă Meg ascuţit, pierzându-şi răbdarea. Ştii că nu ne putem întoarce. Doamna Care a zis să mergem în oraş.

Meg porni în josul străzii, iar cei doi băieţi porniră după ea. Casele identice se întindeau cât vedeai cu ochii.

Şi, deodată, văzură ceva ce îi făcu să se oprească. în faţa unei case, un băieţel bătea mingea. Doar că o bătea neregulat, fără un ritm anume, uneori o scăpa şi alerga după ea cu paşi stângaci, alteori o arunca în aer şi încerca să o prindă. Uşa casei se deschise şi o mamă ieşi în fugă. Se uită înfricoşată în susul şi-n josul străzii şi, văzându-i pe copii, îşi duse mâna la gură de parcă ar fi încercat să-şi înăbuşe un

ţipăt, apoi îl înşfăcă pe băieţel şi se grăbi să intre în casă. Copilul scăpă mingea, care se rostogoli pe stradă.

Charles Wallace alergă după ea şi o ridică, arătându-le-o lui Meg şi Calvin. Părea a fi o minge maro, din cauciuc, cu nimic specială.

— Hai să i-o ducem, să vedem ce se-ntâmplă, sugeră Charles Wallace.

Meg îl trase spre ea:

— Doamna Ce a zis să mergem în oraş!

— Păi, *suntem* în oraş, nu? Mă rog, la marginea lui. Aş vrea să aflu mai multe despre chestia asta. Am o presimţire că ne va fi de ajutor mai târziu. Mergeţi voi înainte dacă nu vreţi să m-aşteptaţi.

— Nu! spuse Calvin ferm. Rămânem împreună. Doamna Ce a zis să nu-i lăsăm să ne despartă. Şi, de fapt, sunt de acord cu tine. Hai să batem la uşă, să vedem ce se-ntâmplă!

O luară pe poteca ce ducea spre intrare. Meg n-avea nicio tragere de inimă, căci era nerăbdătoare să ajungă în oraş:

— Să ne grăbim, te *rog*! Nu vrei să-l găsim pe tata?

— Ba da, răspunse Charles Wallace, dar nu vreau să caut orbeşte. Cum să-l ajutăm dacă nu ştim cu ce avem de-a face? E clar c-am fost aduşi aici ca să-l ajutăm, nu doar să-l găsim!

Zicând acestea, Charles urcă sprinten treptele şi bătu la uşă. Aşteptară. Nu se auzi nimic. Apoi Charles Wallace văzu o sonerie şi apăsă butonul, ţârâitul se auzi în casă, iar ecoul soneriei răsună pe toată strada. Uşile tuturor caselor se întredeschiseră şi ochi curioşi îi cercetară pe cei trei copii. Femeia se uită la ei înfricoşată:

— Ce vreţi? îi întrebă ea. încă nu-i ora pentru ziar, ora pentru lapte a trecut deja, Controlorul de Contratimp ne-a verificat pe luna asta, am dat Donaţiile Cuvenite în mod regulat şi toate actele noastre sunt în ordine.

— Cred că băieţelul dumneavoastră a scăpat asta, spuse Charles Wallace şi îi întinse mingea.

Femeia însă o împinse cât acolo:

— O, nu! Copiii din sectorul nostru nu scapă mingea *niciodată*! Sunt perfect antrenaţi. N-am avut nici măcar o singură Aberaţie de trei ani încoace!

în susul şi-n josul străzii, toate capetele încuviinţară cu convingere.

Charles Wallace se apropie de femeie şi se uită în casă. în spatele ei, undeva în umbră, îl zări pe băieţel, care era cam de-o vârstă cu el.

— Nu poţi să intri, îi spuse femeia. Nu mi-ai arătat niciun document. Nu sunt obligată să te las să intri dacă nu-mi arăţi niciun act.

Charles Wallace ridică mingea, suficient cât să o vadă copilul. Iute ca fulgerul, băiatul se repezi şi i-o luă din mâini, apoi fugi înapoi în casă, în întuneric. Femeia se albi la faţă, deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar le trânti uşa în nas fără să scoată o vorbă. Toate uşile caselor de pe stradă se trântiră în acelaşi timp.

— De ce le e frică? întrebă Charles Wallace.

— Nu ştii? sări Meg. Chiar nu pricepi despre ce-i vorba, Charles? Tocmai tu?

— încă nu, răspunse Charles Wallace. N-am nici cea mai vagă idee. Hai să mergem! adăugă el şi coborî scările cu paşi apăsaţi.

Mai merseră o bucată de vreme, până când se terminară străzile cu case şi începură şiruri de blocuri de apartamente. Cel puţin asta credea Meg că sunt. Clădiri destul de înalte, dreptunghiulare, monotone. Ferestrele şi intrările erau identice. Văzură deodată venind spre ei un băiat cam de vârsta lui Calvin, călare pe o maşinărie ce părea o combinaţie între bicicletă şi motocicletă. Era zveltă şi uşoară ca o bicicletă, dar, cu toate că băiatul pedala foarte încet, o sursă nevăzută de energie făcea maşinăria să se deplaseze cu viteză. Se oprea în faţa fiecărei intrări, scotea un sul de ziare şi le arunca pe prag. Putea fi un Dennys sau Sandy sau oricare dintre sutele de adolescenţi care livrau dimineaţa ziarul acasă, pe Pământ. Cu toate acestea, era ceva în neregulă cu el, întocmai precum cu copiii întâlniţi mai înainte, care săreau coarda sau se jucau cu mingea în faţa caselor. Gesturile îi erau mecanice. Toate ziarele descriau acelaşi arc când le arunca în aer şi toate aterizau în exact acelaşi loc, pe fiecare prag. Nicio fiinţă umană nu ar fi putut arunca atât de precis.

Calvin fluieră admirativ:

— Oare se joacă baseball pe-aici?

Băiatul îi văzu şi el, încetini şi opri, iar mâna cu care se pregătea să scoată un ziar din geantă rămase în aer:

— Ce căutaţi aici? îi întrebă el. Doar curierii au voie afară la ora asta, ştiţi bine!

— Ba nu, nu ştim, spuse Charles Wallace. Suntem străini, nu suntem de pe aici. Ce-ar fi să ne spui câte ceva despre locul ăsta?

— Vrei să zici că vi s-au dat permisul de intrare şi toate celelalte documente? Probabil că da,

altfel n-aţi fi aici, îşi dădu singur răspunsul. Şi ce faceţi aici, dacă nu ştiţi nimic despre noi?

— Păi, spune-ne tu! zise Charles Wallace.

— Sunteţi examinatori? întrebă băiatul uşor neliniştit. Oricine ştie că oraşul nostru are cel mai bun Centru al Inteligenţei Centrale de pe planetă. Nivelul producţiei noastre este cel mai ridicat. Fabricile noastre lucrează la foc continuu. Utilajele noastre nu se opresc niciodată. în plus, avem cinci poeţi, un muzician, trei artişti şi şase sculptori, cu toţii perfect funcţionali.

— De unde citezi? întrebă Charles Wallace.

— Din Manual, bineînţeles, răspunse băiatul. Suntem cel mai bine informat oraş de pe planetă. Nu au fost incidente de secole întregi. Toţi camazotzii ştiu realizările noastre. De aceea suntem capitala Camazotzului. De aceea Sediul CENTRAL al Inteligenţei Centrale este aici. De aceea IC şi-a stabilit reşedinţa aici.

Ceva în modul în care băiatul spusese IC îi dădu fiori lui Meg. Charles Wallace îl întrebă repede:

— Şi unde-i sediul ăsta?

— Sediul CENTRAL, îl corectă băiatul. Mergeţi tot înainte şi o să-l găsiţi negreşit. Chiar sunteţi străini, n-aţi glumit! Ce căutaţi aici?

— Ai voie să pui întrebări? i-o reteză Charles sever.

Băiatul se albi la faţă, întocmai ca femeia de mai înainte:

— Să-mi fie cu iertare! Trebuie să-mi continuu traseul, altfel va trebui să dau socoteală pentru durata sarcinii în Explicator.

Şi, zicând acestea, băiatul pedală grăbit mai departe pe maşinăria lui.

Charles Wallace se uită lung după el:

— Ce-o fi cu el, oare? Vorbea curios. Ca şi cum... da, ca şi cum nu el vorbea, de fapt. înţelegeţi ce vreau să spun?

Calvin dădu din cap că da, gânditor:

— Da... curios e cuvântul. Curios la modul bizar. Nu doar modul în care vorbea. Toată treaba asta cam pute.

— Haideţi odată! zise Meg, trăgând de ei. Hai să-l găsim pe tata, ne explică el tot, cu siguranţă.

Meg era nervoasă - de câte ori să-i mai roage să meargă mai repede? Porniră mai departe. După încă o bucată de drum, începură să vadă iar oameni, adulţi, mergând în su- sul şi-n josul străzilor sau traversând. Aceştia nu le dădură atenţie copiilor, păreau complet absorbiţi de treburile lor. Unii intrară în blocurile de locuinţe, dar cei mai mulţi se îndreptau în aceeaşi direcţie ca şi copiii. Cei care ieşeau în strada principală, de pe cele lăturalnice, dădeau colţul automat, cu o precizie ciudată, ca şi cum erau adânciţi în problemele lor iar ruta le era atât de familiară, încât nu era nevoie să fie atenţi pe unde merg.

După o vreme, se terminară blocurile şi începură clădirile de birouri, uriaşe şi sumbre, cu intrări enorme. O mulţime de bărbaţi şi femei cu serviete în mâini intrau şi ieşeau.

Charles Wallace se apropie de o femeie şi încercă politicos să o întrebe:

— Scuzaţi-mă, îmi puteţi spune, vă rog, unde...

Dar femeia abia dacă îi aruncă o privire şi îşi văzu de drum.

— Uite! le arătă Meg.

în faţa lor, dincolo de piaţă, se ridica o clădire, cea mai înaltă pe care o văzuseră vreodată. Era mai mare chiar şi decât Empire State Building[1] şi aproape la fel lată pe cât era de înaltă.

— Aici trebuie să fie, spuse Charles Wallace. Sediul CENTRAL al Inteligenţei Centrale sau cum i-a zis. Hai să mergem!

— Dar dacă tata a păţit ceva pe planeta asta, se împotrivi Meg, oare nu cumva tocmai acolo *n-ar* trebui să ne ducem?

— Bine şi cum vrei să-l găsim? întrebă Charles Wallace.

— Nu ştiu, dar ăla e ultimul loc unde m-aş duce să-ntreb!

— Cine a zis să-ntrebăm?! Dacă nu reuşim s-aflăm mai multe despre locul ăsta, n-o s-avem nici cea mai vagă idee unde şi cum să-l căutăm. Eu unul simt că acolo-i locul potrivit să-ncepem. Dacă ai o idee mai bună, Meg, spune-ne!

— Ia nu mai face pe deşteptul! spuse Meg îmbufnată. Bine, hai la Sediul CENTRAL al Inteligenţei Centrale sau cum naiba îi zice şi să terminăm odată bâlciul!

— Cred că ne trebuie paşapoarte sau documente, ceva, spuse Calvin. Nu e ca şi cum ai călători din America în Europa. Băiatul cu ziarele şi femeia aceea păreau foarte preocupaţi ca actele să fie în ordine. Noi cu siguranţă avem orice, numai acte în regulă nu!

1 Zgârie-nori din New York, construit în 1931, cea mai înaltă clădire din S.U.A. şi pe locul 15 în lume.

— Dac-am fi avut nevoie de paşapoarte sau alte documente, ne-ar fi spus doamna Ce.

Calvin îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la Charles Wallace:

— Ştii ceva, amice? Şi mie-mi sunt dragi bătrânelele, dar nu prea cred că ele chiar ştiu tot!

— Ştiu mult mai multe decât noi!

— Aşa o fi. Doamna Ce ne-a zis c-a fost cândva stea şi nu prea cred că a fi stea te face priceput la oameni. Şi, când a încercat să fie fiinţă umană, mai c-a dat-o în bară. Nu-i om pe lume, cât e Pământul de lung şi de lat, s-arate ca paiaţa aia pe care a născocit-o doamna Ce.

— Se distra şi ea, spuse Charles. Sunt sigur că, dac-ar fi vrut s-arate ca tine sau ca Meg, ar fi putut.

Calvin dădu din cap neîncrezător:

— N-aş fi aşa de sigur. Iar oamenii ăştia de-aici chiar par să fie... oameni, înţelegi? Nu sunt ca mine şi ca tine, asta-i clar, au ceva foarte straniu. Cu toate astea, seamănă mult mai mult cu oamenii obişnuiţi decât fiinţele acelea de pe Uriel.

— Crezi că sunt roboţi? sugeră Meg.

Charles Wallace dădu din cap:

— Nu. Băieţelul care scăpa mingea nu era robot. Şi nici restul nu cred că sunt. Lăsaţi-mă s-ascult o clipă.

Rămaseră nemişcaţi, unul lângă celălalt, în umbra uneia dintre uriaşele clădiri de birouri. Şase uşi mari se deschideau şi se închideau neîncetat - deschis, închis, deschis, închis. Oameni intrau şi ieşeau şuvoi - înăuntru, afară, înăuntru, afară, privirea aţintită înainte, drept înainte, ignorându-i complet pe copii. Charles avea acea privire iscoditoare, cercetătoare:

— Nu sunt roboţi, spuse el deodată, pe un ton categoric. Nu-mi dau seama ce sunt, dar nu sunt roboţi. Am simţit minţi vii, gânduri. Nu pot s-ajung la fiecare, dar le simt pulsând cumva. Lăsaţi-mă să mai încerc un pic.

Din nou rămaseră toţi trei tăcuţi şi nemişcaţi. Uşile continuau să se deschidă şi să se închidă, iar oamenii intrau şi ieşeau grăbiţi, cu mişcări smucite, automate, ca într-un vechi film mut. Apoi, dintr-odată, şuvoiul de oameni se subţie. Rămăseseră doar câteva persoane, care mergeau din ce în ce mai grăbit, ca şi cum cineva ar fi pus filmul pe derulare rapidă. Un bărbat cu chipul palid, îmbrăcat în costum, se uită ţintă la copii şi spuse:

— Vai de mine, o să-ntârzii!

Apoi dispăru grăbit în clădire.

— Zici că-i Iepuraşul-Alb[1], zise Meg, cu un chicotit uşor forţat.

— Mi-e frică! zise Charles. Nu pot să mă conectez la toţi. Mă resping complet.

— Trebuie să-l găsim pe tata... începu Meg din nou.

— Meg! o întrerupse Charles, cu ochii măriţi de spaimă. Nici măcar nu ştiu dacă l-aş recunoaşte pe tata. A trecut atâta vreme, eram doar un bebeluş.

Meg îl linişti numaidecât:

— Ba ai să-l recunoşti! Ai să simţi că el e, cu siguranţă! Aşa cum m-ai recunoaşte pe mine, fără să fie nevoie să mă vezi. Pentru că oriunde aş fi, sunt cu tine mereu, poţi oricând să-mi pătrunzi mintea.

1 Personaj din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll.

— Da! exclamă Charles şi, cu un gest foarte hotărât, îşi lovi palma cu pumnul lui micuţ. Să mergem la Sediul CENTRAL!

Calvin întinse braţele şi îi apucă pe Charles şi Meg de câte-o mână:

— Când ne-am întâlnit, m-aţi întrebat ce caut acolo, mai ţineţi minte? Şi v-am spus c-am venit doar pentru că am avut o presimţire, un impuls să mă duc într-un anume loc, la un anumit moment dat?

— Da, sigur.

Ei bine, acum am o altă presimţire. Nu e la fel ca atunci, e ceva diferit, dar am sentimentul că, dacă intrăm în clădirea asta, ne paşte o mare primejdie.ŞAPTE

Bărbatul cu ochi roşii

— Ştiam de la bun început că ne-aşteaptă primejdii mari, spuse Charles Wallace. Aşa ne-a zis doamna Ce.

— Da, şi ne-a mai spus că va fi mai rău pentru tine decât pentru mine şi Meg şi că trebuie să ai grijă. Stai aici cu Meg, bătrâne, lasă-mă pe mine să mă duc în recunoaştere şi vin să-ţi dau raportul.

— Nu! spuse Charles ferm. Ne-a zis să stăm împreună. Să nu plecăm de unii singuri.

— Ţi-a spus ţie să nu pleci de unul singur. Sunt cel mai mare şi ar trebui să intru primul.

— Nu, zise Meg pe un ton calm. Charles are dreptate, Cal. Nu trebuie să ne despărţim. Dacă nu te-ntorci şi trebuie să venim după tine, ce se-ntâmplă atunci? Exact! Haide! De mână, dacă nu te deranjează. Ţinându-se de mână, cei trei copii traversară piaţa. Uriaşul Sediu CENTRAL al Inteligenţei Centrale avea o singură intrare enormă, înaltă cât două etaje, mai lată decât o încăpere şi făcută dintr-un material lipsit de strălucire, asemănător bronzului.

— Batem la uşă sau cum facem? chicoti Meg.

Calvin studie uşa:

— Nu văd niciun mâner, ivăr sau clanţă. Poate că se intră altfel.

— Hai, totuşi, să ciocănim, spuse Charles.

Ridică mâna şi se pregăti să bată, dar, înainte măcar să apuce să o atingă, uşa se deschise, o parte glisând în sus şi două în laterale, trei secţiuni ce fuseseră complet invizibile până atunci. Uluiţi, copiii văzură înaintea lor un hol imens, pardosit cu marmură verzuie, mată. Bănci de marmură erau aliniate de-a lungul a trei dintre pereţi. Pe ele, nemişcaţi ca nişte

statui, stăteau aşezaţi oameni. Verdele marmurei se reflecta pe chipurile lor, dându-le un aer bolnăvicios. Se uitară cu toţii spre uşă, îi văzură pe copii, apoi întoarseră impasibili privirea.

— Haideţi! spuse Charles.

Intrară toţi trei deodată, încă ţinându-se de mână. De îndată ce trecură pragul, uşa se închise fără zgomot în urma lor. Meg se uită la Calvin şi la Charles - chipurile lor, precum ale oamenilor care aşteptau pe bănci, căpătaseră o culoare verzuie, bolnăvicioasă.

Copiii se duseră spre al patrulea perete, cel fără bănci. Părea imaterial, ai fi zis că se poate trece prin el. Charles întinse mâna şi îl atinse:

— E solid şi rece ca gheaţa.

Calvin îl atinse şi el:

— Ihh!

Meg îl ţinea de mână pe Charles cu stânga, pe Calvin cu dreapta şi nu voia să-i dea drumul niciunuia doar ca să atingă peretele.

— Hai să-ntrebăm pe cineva, zise Charles şi îi trase după el spre una dintre bănci. Ăăă, mă scuzaţi, ne puteţi spune care-i procedura pe-aici? întrebă el un bărbat.

Erau cu toţii îmbrăcaţi în costume anoste, de funcţionari, şi, cu toate că aveau trăsături diferite, ca şi oamenii de pe Pământ, chipurile lor aveau ceva foarte asemănător. „Aşa cum seamănă oamenii într-un vagon de metrou", îşi zise Meg. „Atâta că, în metrou, se mai nimereşte vreo persoană diferită prin ceva, aici nu." Omul se uită bănuitor la copii:

— Procedura pentru ce?

— Cine-i responsabilul pe aici? Cum putem ajunge la persoana asta? întrebă Charles.

— Prezentaţi actele la maşina A. Ar trebui să ştiţi asta! zise bărbatul cu severitate.
— Unde e maşina A? întrebă Calvin.
Omul le arătă peretele gol.
— Dar nu e nicio uşă, nimic, spuse Calvin. Cum intrăm?
— Puneţi actele de tip S în fanta B, răspunse omul. De ce-mi pui întrebările astea stupide? Ce, crezi că nu ştiu răspunsurile? Ia termină cu joaca, să n-ajungi din nou în Procesor, că nu cred că *vrei* aşa ceva!
— Suntem străini de locurile astea, spuse Calvin. Nu ştim mersul lucrurilor pe aici. Vă rog, spuneţi-ne cine sunteţi şi cu ce vă ocupaţi?
— Operez o maşină de ortografiat de tip unu la nivelul clasa a doua.
— Dar ce căutaţi aici? întrebă Charles Wallace.
— Am venit să raportez că una dintre litere se tot înţepeneşte şi trebuie unsă de un ungător de clasă F, altfel există riscul să ne trezim cu cazuri de minţi în blocaj.
— Blocaj ca în trafic sau ca la baschet? mormăi Charles Wallace.
Calvin se uită la Charles şi dădu dezaprobator din cap. Meg îl strânse uşurel de mână pe băieţel, atenţionându-l şi ea. Era sigură că Charles nu voia să fie obraznic sau să facă pe deşteptul în momentele acelea. Era doar modul lui de a brava.
Bărbatul se uită sever la Charles şi spuse cu asprime:
— Cred că va trebui să vă raportez. îmi sunt dragi copiii, dată fiind natura slujbei mele, şi nu-mi place când văd că se bagă în bucluc, dar decât să risc s-ajung eu la reprocesare, mai bine vă raportez.

— Poate că nu-i o idee rea, spuse Charles. Şi la cine ne raportaţi?

— Vrei să spui *cui* vă raportez.

— Da, bine, cui ne spuneţi? Eu nu simt în clasa a doua încă.

„Of, ar trebui să-nceteze cu aerele astea de superioritate", îşi zise Meg privindu-l neliniştită pe Charles şi strân- gându-l tot mai tare de mână, până când băiatul se smulse din strânsoare, în semn de protest. Asta îi spusese doamna Ce, să se ferească de mândrie. „Nu, Charles, te rog!" spuse ea, trimiţându-şi toate gândurile spre Charles Wallace. Fata se întrebă îngrijorată dacă şi Calvin realiza că mult din aroganţa băieţelului era doar bravadă.

Omul se ridică, păşind cu mişcări smucite, ca şi cum ar fi stat prea mult aşezat:

— Sper să nu fie prea aspru cu voi, murmură el, con- ducându-i pe copii spre peretele gol. Am fost reprocesat o dată şi mi-a ajuns, cu vârf şi îndesat. Şi nu vreau să fiu trimis la IC. N-am fost trimis niciodată până acum şi nu vreau să risc s-ajung în situaţia aia.

Iar venise vorba despre IC. Ce era IC?

Bărbatul scoase din buzunar o mică mapă, plină cu hârtii de toate culorile. Le răsfoi cu atenţie, luând, în cele din urmă, una dintre ele:

— Am avut ceva rapoarte de făcut în ultimul timp. Trebuie să fac o cerere de aprovizionare cu fişe A-21.

Lipi foaia de hârtie de perete şi aceasta dispăru prin marmura zidului ca înghiţită.

— E posibil să vă reţină pentru câteva zile, dar sunt sigur că nu vor fi prea aspri cu voi, dat fiind că sunteţi atât de mici. Relaxaţi-vă, nu vă opuneţi şi o să vă fie mult mai uşor.

Zicând acestea, omul se întoarse la locul lui, lăsându-i pe copii să se holbeze la peretele gol.

Şi, deodată, peretele dispăru şi văzură o hală imensă, plină de maşinării. Semănau cu uriaşele maşini de calcul pe care Meg le văzuse în manualele ei de informatică şi pe care tatăl ei lucra uneori la serviciu. Nu păreau a fi toate în funcţiune, dar pe unele se aprindeau şi se stingeau leduri. O maşină înghiţea o bandă lungă de hârtie, o alta perfora o serie de puncte şi virgule pe o altă bandă. Operatori îmbrăcaţi în halate albe forfoteau de colo, colo. Nu păreau a-i fi văzut pe copii.

Calvin murmură ceva.

— Poftim? întrebă Meg.

— *Nu avem de ce să ne temem decât de însăşi teama*[1], spuse Calvin. Am început să vorbesc în citate, ca doamna Cine. Am îngheţat de frică, Meg!

— Şi eu, zise fata, strângându-i mâna şi meii tare. Haide!

Păşiră în sala cu maşini. Pe lângă faptul că era foarte
largă, încăperea era şi enorm de lungă. Atât de lungă, încât şirurile de maşinării păreau că se unesc în capătul opus al sălii. Copiii se îndreptară spre centrul halei, încercând să stea cât mai departe de maşini.

— Nu cred că sunt radioactive sau ceva de genul ăsta, spuse Charles Wallace. Şi nu cred nici că s-ar putea repezi la noi să ne înşface şi să ne înfulece.

După ce merseră o bună bucată de timp, văzură că imensa încăpere nu era, totuşi, nesfârşită şi că, la capătul celălalt, se zărea ceva.

1 Citat din discursul lui F.D. Roosevelt, ţinut cu ocazia ceremoniei de numire în funcţia de preşedinte al S.U.A., în 1933.

Charles Wallace izbucni dintr-odată, cu panică în glas:
— Ţine-mă bine! Nu-mi da drumul! încearcă să mă prindă!
— Cine? ţipă Meg.
— Nu ştiu! Dar încearcă să-mi pătrundă mintea. îl simt!
— Hai să ne-ntoarcem! strigă Calvin şi începu să-i tragă înapoi spre intrare.
— Nu! spuse Charles Wallace. Trebuie să mergem înainte. Trebuie să luăm decizii şi nu putem hotărî nimic bazat pe frică.
Vocea băieţelului era rece şi ciudată şi suna ca a unui om bătrân. Meg îşi încleştă degetele pe mânuţa lui asudată.
Se apropiară de capătul sălii cu paşi rari, tot mai rari. în faţa lor apăru o platformă. Pe ea se afla un singur scaun, iar pe scaun era aşezat un bărbat.
Oare ce anume din înfăţişarea lui îi făcea să simtă deopotrivă tot frigul şi întunericul pe care le înduraseră când străbătuseră Umbra Neagră, în drum spre planeta aceasta?
— Vă aşteptam, dragii mei, grăi bărbatul.
Glasul îi era cald şi blând, nicidecum rece şi înfricoşător cum se aşteptase Meg. După câteva clipe însă, îşi dădu seama că, deşi auziseră vocea bărbatului, acesta nu deschisese gura şi nu îşi mişcase buzele deloc. Nu rostise niciun cuvânt, ci comunicase direct cu minţile lor.
— Dar cum se face că sunteţi trei? întrebă bărbatul.
Charles Wallace îi răspunse pe un ton îndrăzneţ, aproape
obraznic, dar Meg simţi că băiatul tremura:
— A, Calvin a venit doar aşa, de dragul călătoriei.
— Nu zău...

Preţ de o clipă, vocea din minţile lor se înăspri, apoi se îndulci din nou:

— Sper că a fost o călătorie plăcută, cel puţin până acum.

— Foarte... educativă, spuse Charles Wallace.

— Lasă-l pe Calvin să spună singur ce gândeşte, îi ordonă bărbatul.

Calvin mormăi, cu buzele strânse şi trupul încordat:

— N-am nimic de spus.

Meg se holba la bărbat, fascinată şi îngrozită deopotrivă. Omul avea ochi strălucitori, cu licăriri roşiatice. Deasupra capului său lucea o lumină, roşiatică precum sclipirea din ochi, o lumină ce pulsa, palpita într-un ritm constant.

Charles Wallace închise ochii:

— închideţi ochii! le spuse el lui Meg şi lui Calvin. Nu vă uitaţi la lumină şi nici în ochii lui, vrea să vă hipnotizeze.

— Te crezi isteţ? Asta cu închisul ochilor ar ajuta, desigur, dar există şi alte modalităţi, micuţule. Ooo, da, multe alte căi, continuă în creierele lor vocea alinătoare a bărbatului cu ochi roşii.

— Dacă-ncerci pe mine, te pocnesc! strigă Charles Wallace.

Meg îl auzea pentru întâia oară ameninţând pe cineva
cu bătaia.

— Ei, nu mai spune, micuţule!

Vocea avea un ton îngăduitor, amuzat. în aceeaşi clipă însă, patru bărbaţi îmbrăcaţi în halate închise la culoare îi înconjurară pe copii.

— Aşadar, dragii mei, se auzi din vocea în capetele lor, eu n-o să am, desigur, nevoie să recurg la

violenţă, m-am gândit doar să v-arăt că n-are niciun rost să vă opuneţi. De fapt, vă veţi da seama în curând că nici nu-i nevoie să vă-mpotriviţi. Veţi înţelege nu doar că nu-i nevoie, ci şi că n-aveţi nici cea mai mică dorinţă să vă împotriviţi. De ce aţi vrea să vă luptaţi cu cineva care-i aici doar ca să vă scutească de supărare şi probleme? Pentru voi, ca şi pentru toţi ceilalţi oameni fericiţi şi folositori de pe această planetă, sunt gata să iau asupra mea orice suferinţă, responsabilitate, toată povara de a gândi şi a lua decizii.

— Ba o să ne luăm singuri deciziile, mulţumim! spuse Charles Wallace.

— Vai, dar bineînţeles... Şi deciziile vor fi comune, ale noastre, ale voastre şi ale mele. Nu vedeţi cât de mult mai uşor va fi pentru voi? Hai să vă arăt. Haideţi să spunem împreună tabla înmulţirii.

— Nu! zise Charles.

— Unu ori unu - egal cu unu. Unu ori doi - egal cu doi. Unu ori trei - egal cu trei.

—Mary avea o mieluşea), începu Charles Wallace să strige. Cu blăniţa ca de nea!

— Unu ori patru - egal cu patru. Unu ori cinci - egal cu cinci. Unu ori şase - egal cu şase.

— *Şi-oriunde Mary mergea, mieluşeaua venea cu ea!*

— Unu ori şapte - egal cu şapte. Unu ori opt - egal cu opt. Unu ori nouă - egal cu nouă.

— *Peter, Peter, dovlecar, avea nevastă, da' n-avea habar...*

— Unu ori zece - egal cu zece. Unu ori unsprezece - egal cu unsprezece. Unu ori doisprezece - egal cu doisprezece.

Numerele loveau grele ca nişte ciocane în creierul lui Meg, parcă încercând să-i sfredelească ţeasta.

— Doi ori unu - egal cu doi. Doi ori doi - egal cu patru. Doi ori - trei egal cu şase.
Vocea lui Calvin izbucni furioasă:
— *Cu optzeci şi şapte de ani în urmă, înaintaşii noştri au clădit pe acest continent o naţiune nouă, concepută în libertate şi dedicată ideii că toţi oamenii se nasc egali.*[1]
— Doi ori patru - egal cu opt. Doi ori cinci - egal cu zece. Doi ori şase - egal cu doisprezece.
— Tatăă! ţipă Meg. Tatăă!
Strigătul, pe jumătate involuntar, îi smulse mintea din mrejele întunericului.
Cuvintele din tabla înmulţirii parcă izbucniră în râs:
— Splendid! Splendid! Aţi trecut cu brio testul preliminar.
— Ce, credeai că suntem aşa de tăntălăi, să ne lăsăm păcăliţi cu trucuri din astea vechi de când lumea? întrebă Charles Wallace.
— A, nu, chiar speram să nu fiţi. Dar, la urma urmelor, nu puteam şti, sunteţi foarte tineri şi uşor de impresionat. Cu cât mai tineri, cu atât mai bine, micuţul meu. Cu cât mai tineri, cu atât mai bine!
Meg se uită spre ochii de foc, spre lumina ce pulsa deasupra lor, apoi îşi feri privirea. încercă să se uite la gura bărbatului, la buzele lui subţiri, aproape lipsite de culoare. Era ceva mai suportabil, dar trebui să se uite pieziş, aşa că nu era prea sigură cum arăta de

1 Citat din discursul de la Gettysburg, ţinut de preşedintele S.U.A., Abraham Lincoln, la data de 19 noiembrie 1863. Cuvântarea a rămas celebră în istorie prin omagiul adus principiilor democraţiei şi egalităţii între oameni.

fapt chipul lui. Nu îşi putea da seama dacă era tânăr sau bătrân, blând sau nemilos, uman sau extraterestru.

— Te rog, spuse ea, încercând să pară calmă şi curajoasă, am venit aici pentru că avem motive să credem că tatăl nostru e aici. Ne poţi spune unde-l găsim?

— A, tatăl vostru, desigur! păru să chicotească vocea. Daaa, tatăl vostru! Nu-i vorba dacă *pot,* domnişoară, e vorba dacă *vreau* să vă spun!

— Şi? Vrei?

— Hm, asta depinde de câteva lucruri. De ce vreţi să-l găsiţi pe tatăl vostru?

— N-ai tată? întrebă Meg. Nu-i nevoie de un *motiv* ca să vrei ca tata să fie cu tine. Vrei să fii cu el pentru că e tatăl *tău.*

— Eeei, dar nu prea s-a purtat ca un tată în ultimul timp sau mă înşel? Şi-a abandonat nevasta şi cei patru copii mici şi a plecat creanga de unul singur după aventuri nebuneşti.

— Lucra pentru guvern. Tata nu ne-ar părăsi niciodată! Vrem să-l vedem, te rog! Acum!

— Măi, măi, domnişorica-i tare nerăbdătoare! Răbdare, domnişoară, răbdare!

Meg nu-i spuse bărbatului de pe scaun că răbdarea nu era una dintre virtuţile ei.

— Şi, apropo, copii, continuă vocea pe un ton sec, nu-i nevoie să rostiţi cu voce tare ce vreţi să spuneţi. Vă înţeleg şi fără să verbalizaţi, aşa cum şi voi mă înţelegeţi pe mine.

Charles îşi puse sfidător mâinile în şolduri:

— Cuvântul e una dintre realizările omului modern, spuse el răspicat şi am de gând să continui să-l folosesc, mai ales în faţa oamenilor în care n-am încredere!

Dar vocea băieţelului tremura. Charles Wallace, care chiar şi când era bebeluş, rareori plânsese, era gata să izbucnească în plâns.

— N-ai încredere în mine?

— Nu ne-ai dat niciun motiv s-avem încredere în tine!

— Dar ce motiv v-am dat să *nu* aveţi încredere? vru să ştie bărbatul, iar buzele lui subţiri se strâmbară uşor. Deodată, Charles Wallace se repezi la el şi îl lovi cât de tare putu, destul de zdravăn, căci băieţelul se tot antrenase cu fraţii lui gemeni.

— Charles! ţipă Meg.

Oamenii în halate negre se îndreptară neauziţi, dar rapid, spre Charles. Bărbatul de pe scaun ridică nepăsător un deget şi atunci bărbaţii se retraseră.

— Opreşte-te! şopti Calvin şi, împreună cu Meg, se repeziră la Charles Wallace şi îl traseră de pe podium. Bărbatul clipi, iar vocea îi răsună uşor tremurat în minţile lor, ca şi cum lovitura lui Charles Wallace i-ar fi tăiat răsuflarea o clipă:

— Poţi să-mi spui de ce ai făcut asta?

— Pentru că tu nu eşti... tu! răspunse Charles Wallace. Nu ştiu ce eşti exact, continuă Charles arătând cu degetul spre bărbatul de pe scaun, dar nu eşti cel care ne vorbeşte, îmi pare rău dacă te-am lovit, dar nu credeam că eşti real. M-am gândit că eşti un robot, pentru că nu simt nimic venind direct de la tine. Nu ştiu de unde vine ce simt, dar nu vine de la tine, ci prin tine.

— Te crezi isteţ, nu? îl întrebă gândul pe Charles.

Meg avu senzaţia înfricoşătoare că omul vorbea printre dinţi, cu o furie cu greu reţinută.

— Nu-i vorba că mă dau deştept, spuse Charles Wallace, iar Meg simţi cum palma băiatului asudă în mâna ei.

— Atunci încearcă să afli cine sunt, îl provocă vocea din gând.
— Am încercat, spuse Charles Wallace, ridicând glasul.
— Uită-te în ochii mei. Uită-te adânc în ochii mei şi o să-ţi spun eu cine sunt.
Charles Wallace le aruncă o privire lui Meg şi lui Calvin, apoi spuse, ca pentru sine:
— Trebuie...
Pe urmă îşi concentră privirea azurie pe ochii roşii ai omului de pe scaun. Meg se uită şi ea, dar nu la bărbat, ci la fratele ei. După o clipă, Charles păru a nu-şi mai putea concentra privirea. Pupilele începură să i se micşoreze, din ce în ce mai mult, ca şi cum s-ar fi uitat la o lumină strălucitoare, intensă, până când ochii i se făcură de un albastru opac. Se desprinse din strânsoarea mâinilor lui Meg şi Calvin şi se îndreptă încet spre bărbatul de pe scaun.
— Nu! ţipă Meg. Nuuu!
însă Charles Wallace nu se opri şi Meg îşi dădu seama că nu o auzea.
— Nuuu! strigă ea din nou şi fugi după băiat.
În încercarea ei stângace de a-l opri, aterizâ pe el. Şi, întrucât fata era mult mai mare decât el, Charles căzu lat şi se lovi cu capul de podeaua pardosită cu marmură. Fata îngenunche lângă el, plângând cu suspine. După ce zăcu aşa o vreme, părând că-şi pierduse cunoştinţa din cauza loviturii, Charles deschise ochii, îşi scutură capul şi se ridică. încet, încet, pupilele i se dilatară până reveniră la mărimea normală şi culoarea îi reveni în obrajii albi ca hârtia.
Bărbatul de pe scaun i se adresă direct lui Meg în gând şi, de data aceasta, vocea lui avea în mod cert un ton ameninţător:

— Asta îmi displace profund! îi spuse el. Mi-aş putea pierde răbdarea cu tine, tânără domnişoară, ceea ce n-ar fi bine deloc pentru tatăl tău. Dacă vrei să-l mai vezi vreodată, ai face bine să fii cooperantă!

Meg avu aceeaşi reacţie pe care o avea uneori la şcoală în faţa domnului Jenkins. îşi aţinti încruntată privirea în podea:

— N-ar strica să ne dai ceva de mâncare, mormăi fata. Suntem morţi de foame. Dacă tot ai de gând să ne faci viaţa un iad, măcar lasă-ne să ne umplem burţile mai întâi.

Din nou, vocea ce îi umplu mintea avu un ton foarte amuzat:

— Ziceţi voi că nu-i distractivă! Norocul tău că reuşeşti să mă binedispui, drăguţă, altfel n-aş fi atât de îngăduitor cu tine. Băieţii nu mi se par deloc la fel de amuzanţi. Eh, în fine... Ia spune-mi, domnişoară, dacă te hrănesc, o să-nce- tezi să mă mai sâcâi?

— Nu! răspunse Meg.

— Foamea face minuni, bineînţeles, spuse bărbatul. Urăsc să folosesc asemenea metode primitive cu tine, dar mă constrângi să recurg la ele, după cum vezi!

— Nici n-aş pune gura pe mâncarea ta împuţită! i-o reteză Meg, încă agitată şi furioasă, de parcă ar fi fost în biroul domnului Jenkins. O înghiţitură n-aş avea încredere să iau!

— Bine, mâncarea noastră, fiind artificială, nu e superioară mâncărurilor voastre cu fasole şi slănină şi aşa mai departe, dar te asigur că este mult mai hrănitoare şi, cu toate că n-are un gust anume, o uşoară iluzionare e tot ce ne trebuie pentru a vă da impresia că mâncaţi o friptură de curcan la cină, de pildă.

— Oricum, dac-aş mânca acum, aş vomita! spuse Meg.

Cu Meg şi Calvin de mână, Charles făcu un pas înainte:

— OK. Şi acum? îl întrebă el pe bărbatul de pe scaun. Destul cu preliminariile. Să trecem la treabă!

— Bine, dar asta şi făceam până când soră-ta şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala, iar tu te-ai ales cu o contuzie cerebrală. Să mai încercăm o dată?

— Nuuu! ţipă Meg. Nu, Charles, te rog! Lasă-l să încerce cu mine. Sau cu Calvin.

— Doar sistemul neurologic al băieţelului e suficient de complex pentru treaba asta. Dacă tu ai încerca să canalizezi fluxul energetic prin neuronii necesari, ţi-ar exploda creierul.

— Şi lui Charles nu?

— Nu cred.

— Dar există riscul?

— întotdeauna există un risc.

— Atunci n-are voie să facă asta!

— Ba cred că va trebui să-i dai voie să ia singur decizii. însă Meg continuă, cu acea încăpăţânare care o băgase de atâtea ori în bucluc:

— Vrei să spui că eu şi Calvin n-o să putem afla cine eşti cu adevărat?

— Nu, n-am spus asta. N-o să mă puteţi cunoaşte în acelaşi mod în care mă va cunoaşte Charles, dar pentru mine voi nu sunteţi oricum importanţi. Ah, iată-i!

De undeva, din umbră, ieşiră alţi patru bărbaţi îmbrăcaţi în halate negre. Cei patru cărau o masă acoperită cu o pânză albă. Semăna cu cele folosite la hoteluri pentru servitul mesei în cameră. Pe masă era aşezată o tavă caldă, plină cu ceva care mirosea delicios a mâncare cu carne de curcan.

„E ceva care nu se pupă în tot aranjamentul ăsta", îşi zise Meg. „E ceva putred în Camazotz, asta-i clar!"

Din nou, vocea din gând sună foarte amuzată:

— Bineînţeles că nu miroase cu adevărat, dar zi că nu-i o aromă la fel de plăcută ca şi cea reală?

— Eu nu simt niciun miros, zise Charles Wallace.

— Ştiu, tinere domn, şi trebuie să-ţi spun că nu ştii ce pierzi. O să ţi se pară că mănânci nisip. Dar te sfătuiesc să te sileşti să mănânci. N-aş vrea să iei hotărâri pripite, pe stomacul gol.

Masa fu aşezată în faţa copiilor şi oamenii în halate negre le umplură farfuriile cu bucăţi de carne, sos, piure de cartofi, boabe mici de mazăre plutind în unt auriu şi boabe de merişor, cartofi dulci plini de grăsime delicioasă, măsline, ţelină, ridichi tăiate frumos în formă de boboci de trandafir, bezele crocante şi...

Meg îşi simţi stomacul chiorăind zgomotos. îi lăsa gura apă de poftă.

— Măi să fie... murmură Calvin.

Trei scaune apărură de niciunde, apoi cei patru care pregătiseră festinul dispărură din nou în umbră.

Charles Wallace se desprinse din strânsoarea mâinilor lui Meg şi Calvin şi se trânti pe un scaun:

— Haideţi! Dacă-i otrăvită, asta e, dar nu cred!

Calvin se aşeză. Neputându-se hotărî, Meg rămase în picioare. Calvin luă o îmbucătură. Mestecă. înghiţi, apoi se uită la Meg:

— N-o fi mâncare adevărată, da-i cea mai bună imitaţie pe care-ai s-o guşti vreodată!

Charles Wallace luă şi el o bucăţică, se strâmbă şi scuipă tot:

— Nu-i drept! îi strigă el bărbatului.
Bărbatul izbucni din nou în râs:
— Haide, micuţule, mănâncă!
Meg oftă şi se aşeză:
— Nu cred c-ar trebui să ne-atingem de chestia asta, dar dacă voi mâncaţi, aş face bine să mănânc şi eu, zise ea şi îşi umplu gura. E bună. Gust-o pe a mea, Charles! îl îndemnă pe băieţel, întinzându-i furculiţa plină.
Charles Wallace gustă, se strâmbă din nou, dar reuşi să înghită:
— Tot gust de nisip are, spuse el, uitându-se spre bărbat. De ce?
— Ştii prea bine de ce. Tu ţi-ai blocat complet mintea, nu pot ajunge la tine. Ei doi n-au putut, reuşesc să pătrund printre... crăpături. N-am acces deplin, bineînţeles, dar suficient cât să le ofer o friptură de curcan. Vezi, nu sunt decât un bătrânel jovial şi cumsecade.
— Ha! zise Charles Wallace.
Buzele bărbatului se lăţiră într-un zâmbet larg, cel mai oribil lucru pe care Meg îl văzuse vreodată.
— De ce n-ai încredere în mine, Charles? De ce n-ai suficientă încredere să-mi pătrunzi mintea şi să vezi ce sunt? Eu sunt pacea, odihna supremă. Sunt libertatea, lipsa oricăror responsabilităţi. Ultima decizie dificilă pe care ar trebui s-o iei ar fi să-ţi deschizi mintea către mine.
— Şi, dacă o deschid, o să pot s-o închid iar? întrebă Charles Wallace.
— Desigur, dacă asta vrei. Dar nu cred c-ai să mai vrei.

— Dacă pătrund în mintea ta - nu ca să rămân, sper c-ai priceput, ci doar ca să aflu ce eşti - ne spui unde-i tata?
— Da. îţi promit. Şi nu obişnuiesc să fac promisiuni, să ştii!
— Pot să vorbesc cu Meg şi Calvin fără să ne asculţi?
— Nu.
Charles dădu din umeri nepăsător, apoi se întoarse spre Meg şi Calvin:
— Ascultaţi-mă! Trebuie să aflu ce e cu adevărat, vă daţi seama. O să-ncerc să-l opresc. O să-ncerc să păstrez o parte din mine închisă, sub control. Meg, de data asta trebuie să mă laşi, nu mă opri!
— Dar n-o să reuşeşti, Charles! E mult mai puternic decât tine, ştii bine!
— Trebuie să-ncerc!
— Doamna Ce te-a prevenit, nu uita!
— Trebuie să-ncerc. De dragul lui tata, Meg. Te rog! Vreau... vreau să-l cunosc pe tata...
Buzele îi tremurară o clipă, apoi băiatul se stăpâni:
— Şi nu-i vorba doar de tata, Meg, ştii şi tu asta! E vorba şi de Umbra Neagră. Trebuie să facem ce ne-a cerut doamna Care.
— Calvin... îl imploră Meg.
însă Calvin dădu din cap:
— Are dreptate, Meg! Şi vom fi alături de el, indiferent ce se-ntâmplă.
— Dar ce-o să se-ntâmple? strigă Meg.
Charles Wallace se uită spre bărbat:
— OK, să-i dăm drumul!
Ochii roşii ai bărbatului şi lumina de deasupra lor parcă începură să-l sfredelească pe Charles şi, din nou, pupilele băiatului se micşorară. Când ultimul punct

negru se pierdu în albastrul irisului, Charles întoarse privirea spre Meg şi îi zâmbi cu drăgălăşenie, dar zâmbetul nu era al lui Charles Wallace:

— Haide, Meg, mănâncă! E delicioasă şi a fost pregătită special pentru noi, spuse el.

Meg apucă farfuria lui Charles Wallace şi o aruncă pe podea. Mâncarea se împrăştie în toate părţile, iar farfuria se făcu bucăţi:

— Nu! strigă ea, cu o voce sfâşietoare. Nu! Nu! Nu!

Din umbră apăru unul dintre bărbaţii în halate şi aşeză o altă farfurie în dreptul lui Charles Wallace. Băieţelul începu să mănânce cu poftă:

— Ce-i, Meg? întrebă el. De ce te-mpotriveşti atâta? întrebă el.

Era vocea lui Charles Wallace, dar cu totul schimbată, cumva... aplatizată, ca o voce venind de pe o planetă bidimensională.

Meg îl apucă strâns pe Calvin şi începu să ţipe:

Coloana transparentă

Charles Wallace înfulecă mai departe curcan şi sos, de parcă era cea mai delicioasă cină pe care o mâncase vreodată. Era îmbrăcat în hainele lui Charles Wallace, arăta ca Charles Wallace - acelaşi păr castaniu deschis, aceeaşi faţă dulce, încă de copil. Doar ochii erau diferiţi, căci negrul pupilei era încă pierdut în albastrul irisului. Dar era mai mult de atât... Ceva îi dădea lui Meg senzaţia că Charles Wallace dispăruse şi că băieţelul din faţa ei era doar o copie a lui Charles Wallace, o marionetă.

Fata îşi înăbuşi un suspin:

— Unde e? îl întrebă ea pe omul cu ochi roşii. Ce i-ai făcut? Unde-i Charles Wallace?

— Copilă dragă, eşti complet isterică, auzi Meg gândul bărbatului. E chiar aici, în faţa ta, viu şi nevătămat. Şi mai fericit de atât nici c-a fost vreodată. Iar acum tocmai îşi termină cina, ceea ce ar fi înţelept să faci şi tu.

— Ştii bine că nu-i Charles! strigă Meg. L-ai prins în mrejele tale cumva!

— Şşş, Meg! N-are niciun rost să-ncerci să vorbeşti cu el, îi şopti Calvin la ureche. Trebuie să-l ţinem strâns pe Charles, să nu-i dăm drumul. E acolo undeva, ascuns şi trebuie şi nu trebuie să-l lăsăm cu niciun chip să-l ia de lângă noi. Ajută-mă să-l ţin, Meg! Nu-ţi pierde firea! Nu acum! Trebuie să m-ajuţi să-l ţin pe Charles!

Calvin îl apucă ferm pe băieţel de un braţ. Luptându-se cu panica, Meg îl apucă strâns pe Charles de celălalt braţ.

— Mă doare, Meg! spuse Charles printre dinţi. Dă-mi drumul!

— Nu! se opuse Meg cu îndârjire.

— Ne-am înşelat! spuse Charles Wallace, iar Meg se gândi că vocea putea fi o înregistrare, căci avea un ton ciudat, metalic. Nu-i deloc duşmanul, ci prietenul nostru!

— Eşti dus! spuse Calvin fără prea multe menajamente.

— Nu-nţelegi, Calvin! zise Charles Wallace. Doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care ne-au derutat. Ele sunt adevăraţii noştri duşmani. N-ar fi trebuit s-avem încredere în ele!

Charles avea acel ton calm şi matur care îi înfuria atât de mult pe fraţii lor gemeni. Părea că se uită la Calvin, însă Meg era sigură că ochii lui albaştri şi goi nu vedeau nimic şi că, în spatele lor, cineva sau ceva se uita la Calvin prin Charles.

Ochii cei reci şi ciudaţi se întoarseră apoi spre Meg:

— Meg, dă-mi drumul! O să-ţi explic tot, dar trebuie să-mi dai drumul!

— Nu! zise Meg scrâşnind din dinţi, fără să-l slăbească din strânsoare.

Charles Wallace se smulse atunci cu o forţă ce nu putea fi a lui, iar braţele ei subţirele nu-i mai făcură faţă.

Calvin! icni fata, dar Charles Wallace reuşi să se desprindă şi se ridică.Calvin, atletul, băiatul cu muşchi puternici, bine antrenaţi, care tăia lemne pentru mama lui şi le căra în casă, dădu drumul încheieturii lui Charles Wallace şi îl plasă pe băieţel, de parcă ar fi fost pe terenul de fotbal. Meg, în furia şi panica ei, se repezi la bărbatul de pe scaun, gata să-l lovească, aşa cum îl

pocnise Charles Wallace, dar oamenii în halate negre fură mai rapizi şi unul dintre ei o prinse şi îi răsuci braţele la spate, imobilizând-o.

— Calvin, ai face bine să-mi dai drumul! se auzi vocea lui Charles Wallace.

Calvin, cu faţa schimonosită de efort, nu se clinti. Omul cu ochi roşii le făcu semn celorlalţi trei bărbaţi în halate şi aceştia se apropiară de Calvin, îl înşfăcară (trei la unu!) şi îl imobilizară întocmai ca pe Meg.

— Doamnă Ce! strigă Meg disperată. Doamnă Ce!

Însă doamna Ce nu apăru.

— Meg, spuse Charles Wallace. Meg, ascultă-mă!

— Te-ascult!

— Ne-am înşelat cu toţii, ţi-am spus. N-am înţeles cum stau lucrurile. Ne-am împotrivit prietenului nostru, prietenului tatălui nostru.

— Când ne-o spune tata că-i prietenul nostru, poate o să cred. Poate. Dacă nu cumva l-a... vrăjit şi pe tata, sau cum s-o chema ce ţi-a făcut ţie.

— Ăsta nu-i o poveste de adormit copii, Meg. Vrăji, auzi... zise Charles Wallace. încetează să te mai împotriveşti. Re- laxează-te. Linişteşte-te şi fii fericită. Of, Meg, dacă te-ai calma odată, ai vedea că toate problemele noastre s-au rezolvat. N-ai cum să pricepi în ce loc minunat am ajuns. Vezi tu, pe planeta asta totul e în perfectă ordine pentru că toată lumea a înţeles că trebuie să se relaxeze, să cedeze, să se supună. Tot ce trebuie să faci e să te uiţi fix în ochii prietenului nostru, dragă surioară, iar el te va duce unde m-a dus şi pe mine!

— Te-a dus, da, de nas te-a dus! zise Meg. Ştii bine că nu eşti tu însuţi. în viaţa ta nu mi-ai zis *dragă* surioară!

— Meg, taci un pic! îi şopti Calvin.

Băiatul se uită fix la bărbatul cu ochi roşii:

— Spune-le slugilor tale să ne dea drumul şi încetează să ne mai vorbeşti prin Charles. Ştim că tu eşti, tu sau cum s-o chema ce vorbeşte prin tine. Ştim că l-ai hipnotizat.

— Un mod foarte primitiv de a spune lucrurilor pe nume, murmură bărbatul cu ochi roşii.

Făcu un gest scurt cu un deget şi bărbaţii în halate îi eliberară pe Meg şi Calvin.

— Mulţumesc, spuse Calvin sec. Bun, dacă zici că ne eşti prieten, spune-ne cine sau ce eşti!

— N-aveţi nevoie să aflaţi cine sunt. Sunt Coordonatorul Principal, asta-i tot ce trebuie să ştiţi.

— Vorbeşte cineva prin tine, nu-i aşa? Ca şi prin Charles Wallace? Eşti şi tu hipnotizat?

— V-am spus că-i un mod primitiv de a explica situaţia, în condiţiile în care nu înţelegeţi conotaţiile[1] corecte.

— Tu o să ne duci la domnul Murry? întrebă Calvin.

— Nu. Nu este necesar şi nici posibil ca eu să părăsesc acest loc. Vă va conduce Charles Wallace.

— Charles Wallace?

— Da.

— Când?

— Acum.

Bărbatul cu ochi roşii făcu din nou acea grimasă înspăimântătoare care se voia a fi un zâmbet:

---

1 Sens, semnificaţie.

— Daaa, cred că acum e momentul potrivit. Capul lui Charles Wallace zvâcni şi băieţelul le făcu semn să-l urmeze:

— Haideţi!

O luă înaintea lor, păşind ciudat, mecanic, de parcă aluneca şi nu mergea. Calvin îl urmă. Meg şovăi, se uită la bărbatul cu ochi roşii, apoi la Charles şi pe urmă la Calvin. Ar fi vrut să-l ia pe Calvin de mână, dar îşi dădu dintr-odată seama că, de când începuseră călătoria asta, tot căuta o mână de care să se ţină, aşa că îşi îndesă adânc mâinile în buzunare şi porni după cei doi băieţi. „Trebuie să fiu curajoasă", îşi zise ea. „Sunt curajoasă!"

Merseră de-a lungul unui coridor alb şi lung, ce părea nesfârşit. Charles Wallace păşea înainte, în acelaşi ritm robotic, şi nu se uită în urmă nici măcar o dată în urmă să vadă dacă Meg şi Calvin se ţineau după el.

Deodată, Meg o luă la fugă şi îl ajunse din urmă pe Calvin:

— Cal, spuse ea, ascultă-mă! Repede! Îţi aminteşti că doamna Ce a zis că darul tău e comunicarea, că asta primeşti de la ea? Am încercat să ne luptăm cu Charles şi asta n-a dus la nimic. Poţi să-ncerci să comunici cu el? Poţi să-ncerci să pătrunzi în mintea lui?

— Măi să fie, ai dreptate!

Faţa lui Calvin se lumină, iar ochii lui, sumbri până atunci, îşi recăpătară strălucirea obişnuită:

— Am fost atât de aiurit, că nici nu mi-a trecut prin cap! S-ar putea să n-ajute nici asta, dar măcar pot să-ncerc.

Iuţiră pasul până ajunseră lângă Charles Wallace. Calvin încercă să-l ia de braţ, dar Charles se feri:

— Lasă-mă în pace! se răsti el.

— Amice, n-am de gând să-ţi fac niciun rău! Nu vreau decât să-ţi fiu prieten. Hai să ne-mpăcăm, vrei?

— Vrei să zici că te dai bătut? întrebă Charles Wallace.

— Sigur! îi răspunse Calvin, pe un ton mieros. Doar suntem oameni rezonabili, la urma urmelor. Ia uită-te puţin la mine, Charlibus!

Charles se opri, se întoarse încet spre Calvin şi îl ţintui cu ochii lui reci şi goi. Calvin îl fixă la rândul său şi Meg simţi intensitatea privirii lui. Pe Charles Wallace îl cuprinse un tremurat de nestăpânit. Ai fi zis că, pentru o clipă, reuşi să vadă din nou. Apoi întregul trup i se contorsionă înfiorător, apoi parcă înţepeni şi Charles îşi reluă mersul de marionetă:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise el. Dacă vrei să-l vezi pe Murry, ai face bine să vii cu mine şi să termini cu scamatoriile astea.

— Aşa îi zici tatălui tău? Murry? întrebă Calvin.

Meg îşi dădu seama că băiatul era supărat şi furios -
fusese atât de aproape să pătrundă în mintea lui Charles...

— Tată? Ce este un tată? intonă Charles Wallace, de parcă recita o poezie. Un concept greşit, ca multe altele. Dacă simţi nevoia să ai un tată, îţi sugerez să apelezi la IC.

Din nou acel IC...

— Cine-i IC ăsta? întrebă Meg.

— Toate la timpul lor, răspunse Charles Wallace. încă nu sunteţi pregătiţi să înţelegeţi. Mai întâi să vă spun câte ceva despre această frumoasă şi iluminată planetă numită Camazotz, continuă el pe un

ton sec şi pedant ce semăna cu al domnului Jenkins. Poate că încă nu aţi aflat, dar aici, pe Camazotz, noi am învins orice boală, orice diformitate.

— *Noi*? îl întrerupse Calvin.

Charles continuă, ca şi cum nu l-ar fi auzit. „Normal că n-a auzit!", îşi zise Meg.

— Noi nu lăsăm pe nimeni pradă suferinţei. E mult mai bine să anihilezi orice fiinţă bolnavă. Nimeni nu trebuie să îndure săptămâni în şir de muci şi dureri în gât. îi adormim şi astfel nu sunt nevoiţi să se chinuie cu astfel de disconfort.

— Vrei să spui că-i adormiţi pe perioada bolii sau îi omorâţi? întrebă Calvin.

— *Omorâţi* e un cuvânt primitiv, spuse Charles Wallace. Nu există crimă pe Camazotz. IC se ocupă de aceste chestiuni.

Cu mersul lui mecanic, Charles se apropie de un perete al coridorului, rămase nemişcat o clipă, apoi ridică o mână. Zidul palpită, tremură şi deveni transparent. Charles trecu prin el şi le făcu semn lui Meg şi lui Calvin să-l urmeze. Intrară într-o încăpere mică şi pătrată în care radia o lumină difuză, lăptoasă. Meg simţi de îndată ceva apăsător în camera strâmtă, compactă, ca şi cum pereţii, tavanul şi podeaua s-ar fi putut pune în mişcare în orice clipă, strivind pe oricine ar fi făcut imprudenţa de a călca pragul camerei.

— Cum ai făcut? îl întrebă Calvin pe Charles.

— Ce să fac?

— Să faci peretele... să se deschidă... aşa.

— N-am făcut altceva decât să rearanjez atomii, răspunse Charles Wallace, cu un aer atotştiutor. Ai învăţat despre atomi la şcoală, nu?

— Da, normal, dar...

— Atunci ştii că materia nu este solidă, nu? Că tu, Calvin, de pildă, eşti, în cea mai mare parte, spaţiu gol? Şi că, dacă toată materia trupului tău s-ar aduna într-un singur loc, ai fi de mărimea gămăliei unui ac? Un adevăr ştiinţific, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Pur şi simplu am dat la o parte atomii şi am păşit în spaţiul dintre ei.

Lui Meg i se strânse stomacul şi îşi dădu dintr-odată seama că încăperea strâmtă şi pătrată în care se aflau era un soi de lift şi că începuseră să urce cu viteză din ce în ce mai mare. Lumina gălbuie se reflectă pe chipurile lor. Albastrul pal al ochilor lui Charles absorbi galbenul luminii şi se preschimbă în verde.

— Unde mergem? întrebă Calvin, umezindu-şi buzele.

— Sus, răspunse scurt Charles Wallace.

Continuă apoi pe tonul pedant de mai devreme:

— Pe Camazotz toată lumea e fericită pentru că suntem toţi la fel. Diferenţele creează probleme. Asta o ştii prea bine, dragă surioară, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Meg.

— Ooo, ba da! Ai văzut, chiar la noi acasă, cât de adevărat este. Ştii foarte bine că ăsta-i şi motivul pentru care nu eşti fericită la şcoală - pentru că eşti diferită!

— Şi *eu* sunt diferit de ceilalţi şi fericit că sunt aşa! spuse Calvin.

— Însă pretinzi că *nu* eşti diferit.

— Sunt diferit şi-mi place că sunt aşa! întări Calvin, dar vocea îi sună nefiresc de tare.

— Poate că nu-mi place că sunt altfel, spuse Meg, dar n-aş vrea nici să fiu ca toţi ceilalţi.

Charles Wallace ridică mâna şi cutia pătrată în care se aflau se opri în loc şi unul dintre pereţi dispăru. Charles

Wallace ieşi, iar Meg şi Calvin îl urmară. Calvin n-apucă bine să iasă, că peretele apăru din nou în spatele lui şi intrarea în lift se făcu nevăzută.

— Voiai să scapi de Calvin? întrebă Meg.

— Nu voiam decât să v-arăt cine hotărăşte aici. Vă mai avertizez o dată: dacă-mi mai faceţi probleme, vă duc la IC.

La auzul cuvântului IC, Meg se simţi din nou de parcă o atinsese ceva oribil şi cleios:

— Şi ce-i IC ăsta? întrebă ea.

— Poţi să-i zici şeful, zise Charles chicotind, un chicotit mai sinistru decât orice sunet pe care-l auzise Meg vreodată. IC îşi spune uneori Cel mai Fericit Sadic.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Meg cu răceală, încercând să-şi ascundă teama.

— S-a-d-i-c, nu s-a-d-i-s-t, daaa? zise Charles Wallace şi chicoti din nou. Multă lume pronunţă greşit cuvântul.

— Mă rog, şi ce-mi pasă mie? spuse Meg pe un ton sfidător. N-am niciun chef să-l văd pe IC şi cu asta, basta!

Vocea ciudată şi monotonă a lui Charles îi zgârie timpanele:

— Meg, parcă aveai mai multă minte. De ce crezi că sunt războaie pe Pământ? De ce crezi că oamenii sunt confuzi şi nefericiţi? Ei bine, pentru că fiecare îşi trăieşte propria existenţă, separată de a celorlalţi indivizi. Am încercat să-ţi explic în cel mai simplu mod că pe Camazotz nu mai există individualitate. Camazotzul are o singură minte, o singură inteligenţă, UNA singură! Asta este IC! Şi de asta toată lumea e atât de fericită şi eficientă. Iar

vrăjitoare bătrâne, precum doamna Care, nu vor să permită să se întâmple asta şi acasă.

— Nu-s vrăjitoare! îl întrerupse Meg.

— Zău?

— Nu, nu sunt! întări Calvin. Ştii bine că e doar deghizarea lor. Modul lor de a face haz de necaz.

— Necaz, exact, continuă Charles. Nu vor decât să ne facă probleme, să ne debusoleze, să împiedice să ne organizăm aşa cum trebuie.

Meg dădu din cap cu putere:

— Nuuu! strigă ea. Charles, ştiu că lumea noastră nu e perfectă, dar e mai bună decât cea de aici. Asta nu-i singura posibilitate, nu se poate! Nu poate fi!

— Nimeni nu suferă aici, continuă Charles. Nimeni nu e niciodată nefericit.

— Dar nici fericit vreodată, spuse Meg. Dacă nu eşti niciodată nefericit, n-ai cum să ştii cum e să fii fericit. Calvin, vreau acasă!

— Nu-l putem lăsa pe Charles aici, spuse Calvin şi nu putem nici să plecăm fără să-l găsim pe tatăl vostru, ştii şi tu asta. Dar aţi avut dreptate, Meg, şi tu, şi doamna Care. Ăsta e Răul pur!

Charles Wallace dădu din cap dezaprobator şi disprețuitor:

— Să mergem! N-avem vreme de pierdut!

Porni din nou de-a lungul coridorului, continuând să vorbească:

— Revoltător! Organisme neevoluate, indivizi! Ţţţ!

Charles grăbi pasul, picioruşele lui scurte erau tot mai
iuţi, iar Meg şi Calvin aproape că fură nevoiţi s-o ia la fugă ca să ţină pasul cu el.

— Ia uitaţi-vă! le zise el.

Charles ridică mâna şi peretele din faţa lor deveni transparent. Meg şi Calvin văzură o altă încăpere mică, în care un băieţel bătea mingea ritmic, iar pereţii camerei păreau să pulseze în ritmul mingii. De fiecare dată când mingea lovea podeaua, copilul ţipa ca şi cum l-ar fi durut.

— E băieţelul pe care l-am văzut azi după-amiază, spuse Calvin pe un ton apăsat, băieţelul care nu bătea mingea la fel ca toţi ceilalţi.

Charles Wallace chicoti iarăşi:

— Da. Din când în când avem mici probleme de cooperare, dar nimic serios. După lecţia de azi, n-o să mai vrea niciodată să devieze. A, uite, am ajuns.

Charles îşi continuă mersul grăbit de-a lungul coridorului, apoi ridică din nou mâna şi un alt zid deveni transparent - o altă cameră mică sau, mai degrabă, o celulă, în centrul încăperii se afla o coloană înaltă, rotundă şi transparentă, iar în ea era închis un bărbat.

TATĂ! ţipă Meg

.NOUĂ
IC

Meg se repezi la prizonierul din coloană, dar, când atinse ceea ce părea a fi o uşă deschisă, fu aruncată cu putere înapoi, de parcă se izbise de un zid de cărămidă.

Calvin o prinse.

— De data asta e doar un perete transparent, Meg, zise el. Nu putem trece prin el.

Meg era atât de năucită de lovitură, încât nu reuşi să scoată o vorbă. Preţ de-o clipă, se temu că avea să vomite sau să leşine. Charles Wallace izbucni în râs - acel râs nefiresc şi asta fu salvarea lui Meg. Furia era mai puternică decât durerea sau frica. Charles Wallace cel adevărat şi atât de drag ei nu ar fi râs niciodată de ea când se lovea, ci ar fi cuprins-o cu braţele şi şi-ar fi lipit drăgăstos obrazul de al ei să-i aline durerea. Însă Charles Wallace, demonul, se distra pe seama ei. Meg se întoarse cu spatele la el, şi se uită din nou spre bărbatul închis în coloană.

— Tată... repetă ea în şoaptă, cu durere în glas, însă prizonierul nu se mişcă şi nu ridică ochii spre ea.

Nelipsiţii lui ochelari cu rame de baga dispăruseră şi privirea îi era golită de orice expresie, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri. Barba castanie, mătăsoasă, îi crescuse şi era înspicată cu fire albe. îi crescuse mult şi părul. Nu mai semăna cu al bărbatului din poza de la Capul Canaveral. Acum era dat pe spate şi îi ajungea aproape până la umeri, de ai fi zis că era din alt secol sau vreun marinar scăpat dintr-un naufragiu. Dar nu era nici urmă de îndoială că era tatăl ei, iubitul ei tată.

— He, he, arată cam şifonat, nu? rânji Charles Wallace.

Meg se întoarse furioasă spre el:

— Charles, e tata! TATA!

— Şi ce?

Meg întinse braţele spre prizonierul din coloană.

— Meg, nu ne vede, îi spuse Calvin cu blândeţe.

— De ce? De ce?

— Cred că noi ne uităm printr-un soi de vizor, ştii, cum au multe apartamente pe uşa de la intrare, îi explică Calvin. Dinăuntru te poţi uita şi vezi tot afară, dar de afară nu poţi vedea nimic înăuntru. Noi îl vedem, dar el nu ne poate vedea.

— Charles, lasă-mă să intru la tata! îl imploră Meg.

— De ce? întrebă Charles netulburat.

Meg îşi aminti că, atunci când erau în camera bărbatului cu ochi roşii, reuşise să-l facă pe Charles să-şi vină în fire atunci când îl doborâse la pământ şi se lovise cu capul de podea. Se năpusti din nou asupra lui, însă, până să apuce să-l atingă, pumnul lui Charles ţâşni şi o lovi cu putere în stomac. Lui Meg i se tăie răsuflarea. Cu faţa schimonosită de durere, fata îşi întoarse privirea spre peretele transparent. Celula. Coloana. Iar înăuntru - tatăl ei. Cu toate că îl vedea, cu toate că era atât de aproape, încât mai că îl putea atinge, părea mai departe acum decât atunci când i-l arătase lui Calvin în fotografia de pe pian. Stătea acolo nemişcat, ca încremenit într-o coloană de gheaţă, iar durerea, suferinţa îndelungată întipărită pe chipul lui, îi străpunse lui Meg inima ca o săgeată.

— Şi zici că vrei să-l ajuţi pe tata? se auzi de undeva din spatele ei vocea lui Charles, seacă, lipsită de orice sentiment.

— Da, tu nu? întrebă Meg, întorcându-se spre el şi pri- vindu-l cu dispreţ.

— Ba cum să nu! Doar de asta am venit.

— Şi atunci? *Ce* facem? întrebă fata, încercând zadarnic să-şi ascundă panica, să sune la fel de stăpână pe ea precum Charles.

— Trebuie să faci ce-am făcut eu, să te laşi în voia lui IC.

— Nu!

— Să-nţeleg că, de fapt, nu vrei să-l salvezi pe tata?

— Cum? Transformându-mă într-un zombi?

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt, Margaret, se auzi din nou vocea rece şi seacă a lui Charles. IC te vrea şi o să te ia în stăpânire. Şi nu uita că acum sunt şi eu parte din IC. ştii bine că n-aş fi facut-o dacă n-ar fi fost alegerea corectă.

— Calvin, întrebă Meg cu durere în glas, crezi că l-ar salva pe tata?

însă Calvin nu o asculta. Părea că îşi concentrează toată forţa minţii asupra lui Charles Wallace. Se uita fix în albastrul pal care era tot ce mai rămăsese din ochii băiatului.

— *Şi, pentru că erai un duh prea gingaş / Spre-a-i împlini poruncile lumeşti, / S-a mâniat pe tine şi te-a-nchis / Cu ajutorul crunţilor ei demoni / În trunchiul despicat al unui pin,* şopti el, iar Meg îşi aminti că erau cuvintele pe care doamna Cine i le spusese băiatului.

Pentru o clipă, Charles Wallace păru că ascultă. Apoi dădu nepăsător din umeri şi se întoarse cu spatele.

Calvin se duse după el, uitându-se în continuare drept în ochii băieţelului:

— Dacă vrei musai o vrăjitoare, Charles, IC e vrăjitoarea. Nu doamnele noastre. Ce noroc c-am făcut *Furtuna* la şcoală anul ăsta, Charles! Vrăjitoarea l-a închis pe Ariei în trunchiul de pin, nu?

Vocea lui Charles Wallace veni ca de undeva, de departe:

— Nu te mai holba la mine!

Cu răsuflarea întretăiată de emoţie, Calvin continuă să-l ţintuiască pe Charles Wallace cu privirea.

— Eşti ca Ariei, prizonier în trunchiul de pin, Charles. Dar eu te pot elibera. Uită-te la mine, Charles! întoarce-te la noi!

Trupul lui Charles Wallace se cutremură.

Vocea pătrunzătoare a lui Calvin îl asaltă iar:

— întoarce-te, Charles! întoarce-te la noi!

Charles se cutremură din nou. Apoi, dintr-odată, se prăbuşi, ca şi cum un pumn invizibil l-ar fi izbit în piept şi l-ar fi doborât. Privirea lui Calvin nu mai avu nicio putere asupra lui. Chircit pe podeaua coridorului, Charles scâncea, un scâncet înfiorător, ca de animal, şi nu de copil.

— Calvin, spuse Meg, încleştându-şi mâinile, încearcă s-ajungi la tata!

Calvin dădu din cap descurajat:

— Aproape că reuşisem... Mai avea puţin şi scăpa...

— încearcă să vorbeşti cu tata! îl rugă Meg din nou.

— Cum?

— Chestia cu trunchiul de pin. Tata e la fel de prizonier ca şi Charles, dacă nu mai rău... Uită-te la el, închis în coloana aia. Scoate-l, Calvin!

Calvin spuse cu o voce obosită:

— Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să-i pătrund mintea. Meg, ni se cere prea mult, e peste puterile noastre!

— Ochelarii doamnei Cine! izbucni Meg deodată. Doamna Cine le spusese să-i folosească doar ca ultimă soluţie, dar acum venise cu siguranţă vremea. Meg căută în buzunar. Ochelarii erau acolo, reci şi uşori. Fata răsuflă uşurată şi îi scoase cu mâna tremurându-i.

— Dă-i încoace! îi porunci Charles Wallace şi, ridicându-se de îndată, se repezi la sora lui.

Meg abia apucă să-şi scoată ochelarii ei şi să şi-i pună pe ai doamnei Cine. Ca un făcut, o toartă îi alunecă pe obraz şi cu greu reuşi să-i ţină pe nas. Chiar în clipa în care Charles Wallace făcu un salt spre ea, fata se aruncă spre uşa transparentă şi... trecu! Se trezi deodată în celula cu coloana în care era închis tatăl ei. Cu degete tremurânde, îşi îndreptă pe nas ochelarii doamnei Cine şi îi puse pe ai ei în buzunar.

— Dă-mi-i! se auzi vocea ameninţătoare a lui Charles, care dintr-odată apăru şi el în celulă.

Dincolo de zidul transparent, Calvin bătea cu putere în uşa celulei, încercând zadarnic să intre.

Meg îl împinse pe Charles Wallace, fugi spre coloană şi... intră. Era ca şi cum ar fi trecut prin ceva întunecat şi rece. Reuşise!

— Tată! strigă Meg şi se aruncă în braţele lui.

Clipa pe care o aştepta de atâta vreme... Nu doar de când doamna Care îi luase în călătoria asta nebunească, ci încă din lungii ani care urmară după ce scrisorile de la el încetaseră să mai vină, când oamenii începuseră să spună lucruri despre Charles Wallace, iar doamna Murry lăsa din când în când să se vadă câtă

tristeţe şi singurătate ascundea. Era clipa în care totul avea să fie bine, o dată pentru totdeauna!

În braţele tatălui ei, Meg uită de toate. în cercul protector al braţelor lui, problemele dispărură ca prin minune, rămaseră doar bucuria, pacea, alinarea, senzaţia minunată de siguranţă şi încrederea pe care prezenţa lui i le dădea întotdeauna.

Meg izbucni în plâns, de data asta de fericire:

— Tată! Tată!

— Meg, strigă bărbatul surprins şi bucuros. Meg, ce faci aici? Unde-i mama? Şi băieţii?

Meg se uită spre Charles Wallace, aflat încă în celulă, dincolo de coloană, cu chipul schimonosit de o expresie nepământeană. Fata se întoarse apoi spre tatăl ei. Nu mai aveau vreme să se bucure sau să-i explice pe îndelete ce se întâmpla.

— Trebuie să mergem la Charles Wallace! spuse ea cu glasul sugrumat. Repede!

Mâinile tatălui îi mângâiau faţa şi, simţind atingerea tandră, dar puternică a degetelor lui, Meg îşi dădu seama cu groază că ea îl vedea, îi vedea şi pe Charles, şi pe Calvin, însă tatăl ei nu vedea... nimic. Se uită panicată în ochii lui, dar nimic nu părea schimbat, erau de acelaşi albastru intens ca întotdeauna. îşi petrecu brusc mâna prin faţa ochilor lui, dar bărbatul nici măcar nu clipi.

— Tată! ţipă ea. Tată! Nu mă vezi?

Bărbatul o cuprinse din nou drăgăstos cu braţele:

— Nu, Meg...

— Dar eu te văd, cum se... zise Meg şi se opri brusc. îşi împinse ochelarii de pe nas şi se uită pe deasupra lor - era beznă completă în jur. îşi smulse ochelarii şi îi dădu tatălui ei:

— Ia-i!
Bărbatul luă ochelarii, dar spuse cu tristeţe:
— Draga mea, mă tem că n-ajută la nimic ochelarii tăi!
— Nu sunt ai mei, sunt ai doamnei Cine, îi spuse fata, fără să-şi dea seama că spusele ei n-aveau niciun sens pentru domnul Murry. Te rog, tată, încearcă-i! Te rog!
Meg aşteptă, în timp ce domnul Murry bâjbâia în întuneric.
— Acum vezi? Vezi, tată?
— Da, răspunse el. Da. Peretele e transparent... Extraordinar! Aproape c-am reuşit să văd atomii rearanjându-se.
Vocea tatălui avea din nou acel ton familiar, entuziast, pe care îl avea când descoperea ceva. Aşa vorbea uneori când se întorcea de la laborator, după o zi plină, şi îi povestea doamnei Murry despre munca lui. Deodată, domnul Murry strigă:
— Charles! Charles Wallace! Meg, ce s-a întâmplat cu el? E Charles, nu?
— L-a prins IC, tată, îi explică fata încordată. S-a lăsat în voia lui. Trebuie să-l ajutăm!
Domnul Murry rămase tăcut o vreme, o tăcere plină de cuvinte nerostite, pe care nu i le putea spune fiicei lui. într-un târziu zise:
— Meg, sunt prizonier aici. Am fost...
— Tată, se poate trece prin ziduri. Eu am trecut prin coloană ca s-ajung la tine, cu ajutorul ochelarilor de la doamna Cine.
Domnul Murry nu întrebă cine era doamna Cine. Bătu uşor cu mâna în coloana transparentă.
— Pare foarte solidă.

— Dar eu am trecut prin ea, repetă Meg. Sunt aici. Poate că ochelarii fac atomii să se rearanjeze. încearcă, tată!

Meg aşteptă, cu răsuflarea la gură, şi, deodată, îşi dădu seama că era singură în coloană. întinse mâinile şi atinse zidul neted, de jur împrejur. Era singură în tăcerea şi bezna de nepătruns. încercă să-şi înfrângă teama şi, în cele din urmă, auzi slab vocea tatălui, ca de undeva de departe:

— Mă-ntorc să te iau, Meg.

Aproape că puteai simţi cum atomii materialului ciudat se dau la o parte, lăsându-l pe domnul Murry să intre. în căsuţa lor de pe plajă, de la Capul Canaveral, sufrageria era despărţită de bucătărie printr-un soi de draperie făcută din fâşii lungi de hârtie din orez. Părea o draperie solidă, dar puteai trece uşor prin ea. La început, Meg se oprea de câte ori ajungea în faţa draperiei, dar, cu timpul, se obişnuise să treacă în fugă prin ea, făcând fâşiile de hârtie să fluture în urma ei. Poate că atomii zidurilor ciudatei celule se rear- anjau în mod asemănător, precum fâşiile de hârtie.

— Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu, Meg, şi ţine-te bine! spuse domnul Murry. închide ochii! Nu te teme!

Domnul Murry o luă în braţe, iar fata îşi încolăci picioarele în jurul trunchiului tatălui său şi se agăţă de gâtul lui. Când intrase în coloană cu ochelarii doamnei Cine la ochi, Meg simţise doar vag întunericul şi răceala. Acum însă, fără ochelari, simţi acea îngrozitoare materie sufocantă şi cleioasă pe care o simţise când străbătuseră înfiorătoarele tenebre ce învăluiau planeta Camazotz. Umbra Neagră, căreia Camazotz îi era subjugată, era pretutindeni, şi înăuntrul, şi de jur

împrejurul planetei. Preţ de-o clipă se temu că întunericul îngheţat avea să o smulgă din braţele tatălui ei. încercă să ţipe, dar sunetele nu răzbăteau prin oribila beznă de gheaţă. Braţele tatălui se strânseră şi mai tare pe trupul ei, iar Meg se ţinea de gâtul lui mai-mai să-l sugrume, dar nu-i mai era frică. Ştia că, dacă tatăl ei nu reuşea să treacă prin coloană, avea să rămână cu ea, nu o părăsea. Ştia că era în siguranţă atâta vreme cât era în braţele lui.

Şi, deodată, ieşiră. în faţa lor, coloana se înălţa în mijlocul camerei, transparentă precum cristalul şi goală.

Meg se uită la siluetele încețoşate din faţa ei - Charles şi tata -, clipi şi se întrebă de ce erau neclare. îşi scoase apoi ochelarii din buzunar, îi puse pe nas şi abia atunci ochii ei miopi reuşiră să vadă.

Charles Wallace bătu nerăbdător cu piciorul în podea:

— Lui IC nu-i place asta, spuse el. Nu-i place deloc!

Domnul Murry o puse pe Meg jos şi îngenunche în faţa băieţelului:

— Charles, zise el blând. Charles Wallace.

— Ce vrei?

— Sunt tatăl tău, Charles. Uită-te la mine!

Ochii albastru-pal ai băiatului zăboviră o clipă pe chipul bărbatului.

— Salut, tati! zise el cu obrăznicie.

— Ăsta nu-i Charles! strigă Meg. Tata, Charles nu-i deloc aşa. IC l-a prins în mreje!

— Da, zise domnul Murry şi vocea îi sună obosită. Văd...

îşi deschise larg braţele şi continuă:

— Charles, vino aici!

„Tata o să-l facă bine", se gândi Meg. „O să fie bine!"
Charles nu făcu nicio mişcare spre braţele deschise ale tatălui său şi nu se uită spre el. Rămase unde se afla, la câţiva paşi de domnul Murry.
— Uită-te la mine! îi porunci domnul Murry.
— Nu!
Vocea tatălui se înăspri:
— Când vorbeşti cu mine, să-mi răspunzi cu „Nu, tată" sau „Nu, domnule"!
— Las-o baltă, tati! Aici nu eşti tu şeful! i-o reteză tăios vocea rece care venea dinspre Charles Wallace.
Charles Wallace era ciudat, era diferit, dar nu fusese niciodată nepoliticos, aşa cum era acum, pe Camazotz.
Meg îl văzu pe Calvin bătând din nou cu pumnii în pereţele de sticlă.
— Calvin! îl strigă ea.
— Nu te-auzim! zise Charles şi punându-şi degetul mare pe nas, se strâmbă batjocoritor la Calvin.
— Cine-i Calvin? întrebă domnul Murry.
— E... începu Meg. Charles Wallace o întrerupse:
— N-avem timp de explicaţii acum. Să mergem!
— Unde să mergem?
— La IC.
— Nu! zise domnul Murry. Nu poţi s-o duci pe Meg acolo.
— Zău?!
— Nu, nu poţi! Eşti fiul meu, Charles şi mă tem că va trebui să faci ce spun eu.
— Dar ăsta nu-i Charles! strigă Meg deznădăjduită, căci tatăl lor nu părea să înţeleagă. Charles nu-i deloc aşa, tată! Ştii bine că nu-i aşa!
— Era doar un bebeluş când am plecat... zise domnul Murry cu durere în glas.

— Tată, nu-i Charles! IC vorbeşte prin el. IC l-a... l-a vrăjit pe Charles.
— Iar începi cu poveştile nemuritoare? întrebă Charles sarcastic.
— Tu ştii ce-i IC, tată? întrebă Meg.
— Da.'
— Ştii?!
— Da, Meg. L-am văzut.
Din nou, vocea domnului Murry părea foarte obosită. Se întoarse spre Charles:
— Ştii bine că Meg nu i-ar putea face faţă.
— Exact! zise Charles.
— Tată, nu-i vorbi ca şi cum ar fi Charles! Intreabă-l pe Calvin, îţi spune el!
— Haide! spuse Charles Wallace. Trebuie să mergem!
Charles ridică nepăsător o mână şi ieşi din celulă, iar Meg şi domnul Murry fură nevoiţi să-l urmeze.
Pe coridor, Meg îl trase pe domnul Murry de mânecă:
— Tată, el e Calvin!
Calvin se întoarse tulburat către ei. Pistruii şi părul roşu contrastau frumos cu chipul lui alb.
— Lasă că faceţi cunoştinţă mai târziu, spuse Charles Wallace. Lui IC nu-i place s-aştepte!
Băieţelul porni de-a lungul coridorului cu mersul lui ca de robot, ce părea tot mai smucit, mai mecanic, cu fiecare mişcare. Ceilalţi îl urmară, încercând să ţină pasul cu el.
— Tatăl tău ştie de doamnele C? o întrebă Calvin pe Meg.
— N-am avut timp să-i explic nimic. E groaznic...
Pe Meg o cuprinse disperarea. Fusese atât de sigură că totul avea să fie bine odată ce îl găsea pe tata. Că totul avea să se rezolve. Că nu avea să mai fie responsabilă

pentru nimic. însă nu era deloc aşa. în loc să fie liniştită şi fericită, alte şi alte probleme păreau să apară la tot pasul.

— Tata nu-nţelege ce se-ntâmplă cu Charles, îi şopti ea lui Calvin, uitându-se mâhnită spre domnul Murry, care mergea în spatele băieţelului.

— Unde mergem? vru Calvin să ştie.

— La IC. Calvin, nu vreau să merg! Nu pot!

Meg se opri, dar Charles merse înainte, cu pasul lui mecanic.

— Nu putem să-l lăsăm singur pe Charles, zise Calvin. Nu le-ar plăcea deloc.

— Cui nu i-ar plăcea?

— Doamnei Ce şi celorlalte.

— Bine, dar ne-au trădat! Ne-au adus aici, în locul ăsta îngrozitor, şi ne-au lăsat în voia sorţii!

Calvin o privi surprins:

— N-ai decât să te pui jos şi să te dai bătută! Eu rămân cu Charles, zise el şi grăbi pasul să-i ajungă din urmă pe Charles şi pe domnul Murry.

— Stai, n-am vrut să... începu Meg şi fugi după ei.

Când fata îi prinse din urmă, Charles Wallace se opri, ridică mâna, şi liftul cu lumina cea galbenă şi sinistră apăru din nou. începură să coboare cu repeziciune, iar Meg simţi cum i se strânge brusc stomacul. Nimeni nu scoase un cuvânt. îl urmară tăcuţi pe Charles pe lungile coridoare, până ieşiră în stradă. Mătăhălosul şi urâtul Sediu CENTRAL al Inteligenţei Centrale se profila în spatele lor.

„Fă ceva, te rog!" îl imploră Meg în gând pe tatăl ei. Fă ceva! Ajută-ne! Salvează-ne!"

Dădură colţul străzii şi, la capătul acesteia, văzură o altă clădire ciudată, ca un dom. Zidurile aveau

o strălucire violetă, iar din acoperişul argintiu pulsa o lumină sinistră, nici caldă, nici rece, dar care parcă venea spre ei, gata să-i atingă. Meg era sigură că aici îi aştepta IC.

încetiniră pasul şi, pe măsură ce se apropiau de dom, strălucirea violetă a zidurilor se întinse spre ei, îi învălui, îi înghiţi - erau înăuntru!

Meg simţi o pulsaţie ritmică, nu doar în jurul ei, ci şi înlăuntrul ei, ca şi cum inima şi plămânii nu mai erau ale ei, ci erau acţionate de o forţă din afară. Senzaţia semăna oarecum cu cea trăită când făcuseră exerciţii de respiraţie artificială la clubul de cercetaşi. Conducătoarea grupului, un zdrahon de femeie, le făcuse o demonstraţie chiar pe Meg, intonând „AFARĂ aerul rău, ÎNĂUNTRU aerul bun!", în timp ce mâinile ei grele îi apăsau cu putere pieptul, apoi se ridicau, apăsau, se ridicau.

Se uită la Charles Wallace care stătea nemişcat, cu faţa spre IC, cu gura uşor întredeschisă şi strâmbă. Ochii lui albaştri şi goi se roteau încet în orbite.

Ooo, da, se putea şi mai rău... Ochii aceia care se roteau dement pe chipul rotunjor al lui Charles Wallace o făcură pe Meg să îngheţe.

Se uită la tatăl ei. Cu ochelarii doamnei Cine pe nas - oare uitase că şi-i pusese? - domnul Murry striga către Calvin:

— Nu te lăsa!

— Nu, nu mă las! Ajutaţi-o pe Meg! strigă Calvin la rândul lui.

în dom era tăcere deplină. Cu toate astea, Meg îşi dădu seama că singurul mod de a comunica era să urle din răsputeri. Oriunde se uita, oriîncotro se întorcea, ritmul acela era peste tot, pulsul care îi controla diastola şi sistola, inspiraţia şi respiraţia, miasma roşie care

începu încet să-i înceţoşeze din nou vederea. Meg se temu că-şi pierde cunoştinţa şi că IC o va lua complet în stăpânire.

Doamna Ce îi spusese: „Iar ţie, Meg, defectele ţi le întăresc."

Care-i erau defectele? Furia, nerăbdarea, încăpăţânarea... Da, trebuia să se folosească de defectele ei pentru a se salva.

încercă din nou, din răsputeri, să respire normal, în contratimp cu ritmul impus de IC. Dar IC era mult prea puternic. De fiecare dată când reuşea să tragă singură aer în piept, o mână de fier parcă îi strivea inima şi plămânii.

îşi aminti deodată că, atunci când se aflau în faţa bărbatului cu ochi roşii, iar acesta intona tabla înmulţirii, Charles Wallace i se împotrivise strigând poezioare de grădiniţă, iar Calvin, recitând discursul de la Gettysburg.

— *Georgică, băieţică fără frică, pupă fetele, plâng răchitele,* strigă Meg.

Nu era bine... Poezioarele cădeau uşor în ritmul lui IC.

Nu ştia pe de rost discursul de la Gettysburg. Dar *Declaraţia de Independenţă*[1] oare cum începea? O învăţase atunci, în iarna aceea, nu pentru că le ceruse la şcoală, ci pur şi simplu pentru că îi plăcuse:

— *Considerăm aceste adevăruri ca fiind de la sine înţelese, că toţi oamenii sunt egali prin naştere, că sunt înzestraţi de Creator cu drepturi inalienabile, că printre acestea se numără dreptul la Viaţă, la Libertate*

1 *Declaraţia de Independenţă*, semnată la 4 iulie 1776, este documentul prin care S.U.A. se declară naţiune suverană, independentă de monarhia britanică.

şi la căutarea Fericirii. Că, în vederea protejării acestor drepturi, Guvernele se constituie din rândul oamenilor, dobândindu-şi puterile din consimţământul celor guvernaţi, urlă Meg din răunchi.

în timp ce striga, fata simţi cum o minte pătrunde într-a ei, simţi forţa lui IC acaparându-i şi zdrobindu-i creierul. Apoi îşi dădu seama că Charles Wallace vorbea sau că IC vorbea prin Charles Wallace:

— Dar exact asta avem pe Camazotz. Egalitate deplină. Toţi suntem exact la fel.

Pe moment, Meg simţi că-i vâjâie capul, era complet ameţită. Apoi adevărul o izbi:

— Nuuu! strigă ea. *Egal* şi *la fel* nu-nseamnă deloc acelaşi lucru!

— Bravo, Meg! strigă şi domnul Murry.

Charles Wallace repetă netulburat, ca şi cum n-ar fi auzit, fără s-o contrazică, fără să încerce să îi explice:

— Pe Camazotz toţi sunt egali. Pe Camazotz toată lumea e la fel.

Meg se ţinu strâns de revelaţia ei: *„La fel* şi *egal* sunt două lucruri complet diferite."

Momentan scăpase din mrejele lui IC.

Dar cum reuşise?

Fata ştia că micuţul şi fragilul ei creier nu se putea pune cu masa pulsândă, fără trup, de pe podiumul rotund. Se cutremură când se uită la IC. La şcoală, în laborator, aveau un creier uman în formol şi elevii din clasa a douăsprezecea, care se pregăteau pentru facultate, aveau voie să-l scoată din recipient şi să-l studieze. Meg simţi că nu va putea niciodată să se uite de aproape la creierul din borcanul de la şcoală. Acum, însă, ar fi dat orice să aibă un bisturiu cu care să

disece arătarea din faţa ei, să-i spintece fără milă creierul mare şi creierul mic.

IC vorbi din nou, de data asta direct în mintea ei şi nu prin Charles:

— Nu-ţi dai seama că, distrugându-mă pe mine, îl distrugi şi pe fratele tău?

Oare dacă distrugea creierul murea şi orice altă minte de pe Camazotz aflată în puterea lui? Charles Wallace, bărbatul cu ochi roşii, omul care opera maşina de ortografiat numărul unu la nivelul clasa a doua, toţi copiii care se jucau cu mingea şi săreau coarda, mamele lor, toţi bărbaţii şi femeile care intrau şi ieşeau din clădiri? Oare viaţa lor chiar depindea de IC? Nu putea fi nimeni salvat?

Şi, din nou, Meg simţi cum creierul încearcă s-o subjuge, de îndată ce lăsă garda jos. Ceaţa roşie îi acoperi iar privirea. Auzi vag vocea tatălui, cu toate că ştia că striga cât de tare putea:

— Tabelul periodic al elementelor, Meg! Spune-l!

O imagine îi trecu fulgerător prin faţa ochilor, ca o frântură de vis - aşezată în faţa şemineului în serile de iarnă, studia împreună cu tatăl ei.

— Hidrogen. Heliu, începu ea ascultătoare. „Zi-le după numărul atomic... Ce urmează? A, da!"

— Litiu, beriliu, bor, carbon, nitrogen, oxigen, fluor, strigă Meg către tatăl ei, cu spatele la IC. Neon. Sodiu. Magneziu. Aluminiu. Siliciu. Fosfor.

— Prea ritmat! strigă domnul Murry. Care-i rădăcina pătrată a lui cinci?

Pe moment Meg reuşi să se concentreze. „Haide, Meg, scormoneşte-ţi mintea! Nu-l lăsa pe IC să te strivească!", se încurajă singură.

— Radical din cinci egal cu 2,236! țipă ea triumfătoare. Pentru că 2,236 ori 2,236 egal cu cinci!

— Care-i rădăcina pătrată a lui șapte?

— Radical din șapte egal cu... începu Meg, dar glasul îi pieri.

Nu mai rezista. IC pătrunsese în gândurile ei și fata nu se mai putu concentra, nici măcar pe întrebările din matematică. în curând avea să fie și ea înghițită de IC, avea să devină parte din IC.

— Teseraţi, domnule! se auzi vocea lui Calvin prin întunericul roșu. Teseraţi!

Când tatăl ei o apucă de încheietură, Meg simți o smuci- tură ce parcă îi frânse toate oasele, apoi nimic, doar întunericul în care teserau.

Călătoria cu doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care fusese o experienţă ciudată şi înspăimântătoare, însă nici nu se putea compara cu ce se simţea acum. La urma urmelor, doamna Care avea experienţă, pe când tatăl ei... De fapt de unde ştia tatăl ei cum se face asta? Meg se simţi ca sfâşiată de un uragan. Agonizând de durere, îşi pierdu în cele din urmă cunoştinţa şi întunericul o înghiţi.ZECE

Zero absolut

Primul semn că-şi recăpătase cunoştinţa fu senzaţia de frig. Apoi sunetul. Auzi voci care parcă pluteau peste o pustietate arctică. încet, încet, sunetele îngheţate deveniră inteligibile şi Meg îşi dădu seama că erau tatăl ei şi Calvin. Nu îl auzi pe Charles Wallace. încercă să deschidă ochii, dar pleoapele nu se clintiră. încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuşi să se mişte. Se chinui să se întoarcă pe o parte, să-şi mişte mâinile, picioarele, dar în zadar. Simţea că încă are trup, însă un trup lipsit de viaţă, ca de marmură.

Auzi mai întâi vocea de gheaţă a lui Calvin:

— Inima-i bate foarte încet...

Apoi vocea tatălui ei:

— Dar bate! E vie!

— De-abia...

— La început n-am simţit bătaia inimii. Părea moartă!

— Da.

— Pe urmă i-am găsit bătăile inimii şi erau foarte rare. Apoi tot mai repezi. Nu trebuie decât s-aşteptăm.

Cuvintele tatălui parcă se sfărâmau, ca şi cum s-ar fi desprins dintr-un bloc de gheaţă.

— Da. Aveţi dreptate... zise Calvin.

Meg ar fi vrut atât de mult să le poată spune: „Sunt vie! Cât se poate de vie! Doar c-am fost preschimbată în stană de piatră!". Dar nici gura nu o asculta mai mult decât trupul încremenit. Auzi din nou vocea lui Calvin:

— în orice caz, aţi salvat-o! Ne-aţi salvat pe amândoi. N-am mai fi rezistat prea mult. IC e mult mai puternic decât... De fapt, cum am reuşit? Cum de-am rezistat atât de mult?

Domnul Murry:

— IC nu-i obişnuit să i se împotrivească nimeni. Doar aşa am reuşit să nu mă las absorbit. De mii de secole nicio minte n-a încercat, vreodată, să i se opună şi-atunci anumiţi centri nervoşi s-au slăbit şi s-au atrofiat, nefiind folosiţi. Dacă nu veneaţi voi, nu ştiu cât mai rezistam. Mai aveam puţin şi cedam.

Calvin:

— O, nu se poate, domnule!

Domnul Murry:

— Ba da. Nimic nu mi se părea mai important decât să mă odihnesc şi asta îmi şi promitea IC, bineînţeles. Aproape că ajunsesem la concluzia că greşesc împotrivindu-mă, că IC are, de fapt, dreptate şi că toate valorile în care credeam cu ardoare nu erau decât visul unui nebun. Din fericire, atunci aţi sosit voi, tu şi Meg, aţi pătruns în închisoarea mea şi mi-am recăpătat credinţa şi speranţa.

— Domnule, dar de ce eraţi pe Camazotz? Ce motiv aţi avut să vă duceţi acolo? întrebă Calvin.

Domnul Murry răspunse cu un râs forţat:

— Pe Camazotz am ajuns din greşeală. N-am avut nicio intenţie să ies din sistemul nostru solar. Mă-ndreptam spre Marte. Teseratul e mult mai complicat decât am crezut.

— Domnule, cum de-a reuşit IC să-l prindă pe Charles Wallace atât de uşor şi pe noi nu?

— Din câte mi-ai povestit, zise domnul Murry, probabil e din cauză că Charles Wallace a crezut că poate intra şi ieşi din IC când vrea. S-a încrezut prea

mult în propriile puteri. Ascultă! Cred că-i bate mai tare inima!

Cuvintele tatălui nu-i mai sunară lui Meg atât de înghețate. Dar oare cuvintele erau de gheață sau urechile ei? Și de ce îi auzea doar pe Calvin și pe tata? De ce Charles Wallace nu zicea nimic?

Tăcere. O lungă tăcere. Apoi, din nou, vocea lui Calvin:

— Nu putem face nimic? Ar trebui să căutăm ajutor. Stăm așa, pur și simplu, și așteptăm?

Domnul Murry:

— N-o putem lăsa singură, și trebuie să stăm împreună. Să nu ne fie teamă să facem lucrurile pe îndelete, fără grabă.

Calvin:

— Vreți să spuneți că ne-am grăbit? Că am făcut lucrurile la repezeală pe Camazotz? Că Charles Wallace s-a grăbit să intre în IC și de asta a fost prins?

— Poate... Nu sunt sigur. încă n-am suficiente informații. în orice caz, timpul e diferit pe Camazotz. Timpul nostru, deși neevoluat, măcar e simplu. Cred că nici complet unidimensional nu-i, căci nu ne putem mișca înainte și înapoi pe axa lui, ci doar înainte. Dar măcar direcția asta e consecventă. Pe Camazotz, timpul pare a fi inversat, întors spre... sine însuși. Așa că nu știu dacă am stat închis în coloana aceea preț de secole sau doar câteva minute.

Se lăsă iar tăcerea. Apoi Meg auzi din nou vocea tatălui:

— Cred că-i simt pulsul.

Meg nu simți atingerea degetelor lui pe încheietură. De fapt, nu-și simțea nici încheietura. Trupul îi era încă de piatră, dar mintea începuse să i se pună în

mişcare. încercă din răsputeri să scoată un sunet, să le atragă cumva atenţia, dar nu reuşi.

Vocile începură din nou. Calvin:

— Şi proiectul dumneavoastră? Lucraţi singur la el?

Domnul Murry:

— A, nu. Eram şase, din câte ştiu eu, dar aş îndrăzni să zic că erau şi alţii despre care nu ni s-a spus. Cu siguranţă nu suntem singura naţiune care face cercetări în direcţia asta. Doar nu-i o idee nouă. Am încercat însă să nu se afle în afara graniţelor faptul că vrem să-i dăm o funcţionalitate, s-o punem în practică.

— Aţi venit singur pe Camazotz? Sau mai erau şi alţii?

— Am venit singur. Ştii, Calvin, nu puteam face experimente pe cobai, maimuţe sau câini. Şi n-aveam nici cea mai vagă idee dacă o să meargă chestia asta sau dacă o să fie doar pură dezintegrare fizică. Jocul ăsta cu timpul şi spaţiul e periculos.

— Dar de ce tocmai dumneavoastră?

— N-am fost primul. Am tras la sorţi, eu am ieşit al doilea.

— Ce s-a întâmplat cu primul?

— Nu ştiu... Uite! I s-au mişcat pleoapele, ai văzut?

Din nou tăcere. Apoi:

— Nu, a fost doar o umbră...

„Ba am clipit! Sunt sigură c-am clipit! Şi v-aud! Faceţi ceva!" încercă Meg să le spună.

Aceeaşi tăcere lungă, timp în care probabil că îi cercetau chipul, încercând să vadă o altă umbră, un tremurat ceva, o clipire. Apoi Meg auzi din nou vocea

tatălui, calmă şi mai caldă. Semăna acum mult mai mult cu vocea pe care o ştia atât de bine.

— Am tras la sorţi, da, şi am ieşit al doilea. Ştim doar că Hank a plecat. L-am văzut plecând. A dispărut chiar din faţa noastră, a tuturor. Era acolo, apoi a dispărut. înţelegerea a fost s-aşteptăm un an întoarcerea lui sau vreun mesaj de la el. Am aşteptat. Nimic...

— Aoleu! Cred că stăteaţi ca pe ace! exclamă Calvin.

— Da. E captivant şi înspăimântător să descoperi că materia şi energia sunt unul şi acelaşi lucru, că mărimea e o iluzie şi că timpul are materialitate. Am descoperit, da, dar e mult peste puterea de înţelegere a bietelor noastre creieraşe. Cred, însă, că tu vei putea înţelege mult mai mult. Iar Charles Wallace încă şi mai mult.

— Da... Şi ce s-a întâmplat după ce a dispărut colegul dumneavoastră, domnule? Spuneţi-mi, vă rog!

Meg auzi oftatul tatălui:

— A fost rândul meu. Am plecat. Şi iată-mă. Mai înţelept şi mai umil. Sunt sigur că n-am fost plecat mai mult de doi ani. Acum c-am ajuns aici, sper să mă pot întoarce la timp. Trebuie să le spun celorlalţi un singur lucru - că nu ştim nimic.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule? întrebă Calvin.

— Exact ce-ai auzit, îi răspunse domnul Murry. Suntem ca nişte copii care au primit dinamită pe post de jucării. în graba noastră nebunească, ne-am mai aruncat şi altă dată cu capul înainte, am mai sfârşit în situaţia asta...

Cu un efort disperat, Meg reuşi să scoată un sunet, nu foarte puternic, dar totuşi un sunet. Domnul Murry se opri:

— Şşş, ascultă!

Meg scoase un alt sunet ciudat, ca un croncănit. îşi dădu seama că poate deschide ochii. Pleoapele îi erau mai grele decât marmura, dar reuşi să le ridice. Calvin şi domnul Murry erau aplecaţi asupra ei. Nu-l văzu pe Charles Wallace. Unde era?

Zăcea întinsă pe un câmp deschis, acoperit de un soi de iarbă aspră, ruginie. Clipi încet, cu mare greutate.

— Meg, eşti bine? o întrebă tatăl ei.

Limba parcă îi era şi ea de piatră, dar reuşi totuşi să îngaime:

— Nu pot să mă mişc.

— încearcă, o îndemnă Calvin, pe un ton deloc prietenos. Mişcă-ţi degetele! Şi de la mâini, şi de la picioare!

— Nu pot... Unde-i Charles Wallace?

Cuvintele sunau ca retezate de limba de piatră. Poate că nu înţelegeau ce spunea, din moment ce nu-i răspundeau.

— Ne-am pierdut şi noi cunoştinţa pentru o clipă. O să-ţi revii, Meg, nu te speria! spuse Calvin.

Stătea chircit, aplecat peste trupul lui Meg şi, deşi vocea lui încă avea acel ton dur, poruncitor, ochii lui o cercetau neliniştiţi. Fata se gândi că sigur are încă ochelarii la ochi, căci îl vedea pe Calvin foarte clar - pistruii, genele stufoase şi negre, albastrul intens al ochilor lui.

Domnul Murry îngenunchease de cealaltă parte a fetei. Ochelarii rotunzi ai doamnei Cine încă îi acopereau ochii. Luă mâna fetei într-a lui şi îi frecă uşurel încheietura:

— îmi simţi degetele? o întrebă el calm, ca şi când nu era nimic special în faptul că Meg zăcea acolo, complet paralizată.

Vocea lui calmă o mai linişti. Dar pe urmă văzu că fruntea tatălui era acoperită de broboane mari de sudoare. Simţi vag o adiere răcoroasă mângâindu-i obrajii. La început cuvintele tatălui fuseseră ca de gheaţă, acum vântul era blând. Meg nu-şi putea da seama dacă era cald sau frig.

— îmi simţi degetele? o întrebă din nou domnul Murry.

Da, acum simţea o apăsare pe încheietură, dar nu putu
încuviinţa.

— Unde-i Charles Wallace?

Cuvintele sunară mai clare de data aceasta. Limba şi buzele îi erau reci şi amorţite, ca după o doză uriaşă de anestezic la dentist. Cu un tresărit, îşi dădu seama că întreg trupul îi era rece. Nu rece, ci îngheţat din cap până-n picioare. Din cauza asta se simţea paralizată, iar cuvintele tatălui îi păruseră ca de gheaţă.

— Am îngheţat... spuse ea încet.

Pe Camazotz nu fusese atât de frig. Aici, însă, era un ger care muşca mai adânc decât vântul în cea mai aprigă zi de iarnă de acasă. Era departe de IC, dar îngheţul ăsta inexplicabil era aproape la fel de rău. Tata nu reuşise s-o salveze...

Se chinui să se uite în jur. Cât vedea cu ochii, totul era cenuşiu sau ruginiu. Marginea câmpului era străjuită de copaci, dar frunzele lor erau la fel de maronii ca şi iarba. Zări şi ceva plante, flori probabil, dar şi ele erau cenuşii, lipsite de culoare. în contrast cu peisajul mohorât şi frigul care o paralizase, adierea delicată care îi mângâia obrajii avea o mireasmă

delicată, ca de primăvară, aproape imperceptibilă. Se uită la Calvin şi la tatăl ei. Erau îmbrăcaţi doar în cămăşi, dar nu păreau deloc înfriguraţi. Înfofolită în hainele lor, Meg era atât de îngheţată, încât nici să tremure nu mai putea.

— De ce mi-e atât de frig? întrebă ea. Unde-i Charles Wallace?

Din nou, niciun răspuns.

— Tată, unde suntem?

Domnul Murry se uită grav la ea:

— Nu ştiu, Meg. Eu... eu nu teserez prea bine. Probabil că am deviat de la rută cumva. Nu suntem pe Camazotz. Nu ştiu unde suntem. Cred că ţi-e atât de frig pentru că am trecut prin Umbra Neagră şi, la un moment dat, am crezut c-o să mi te smulgă din braţe.

— E... o planetă întunecată?

Încet, încet, limba începuse să i se dezgheţe, iar cuvintele erau tot mai clare.

— Nu cred, spuse domnul Murry, dar cum nu ştiu aproape nimic despre ea, nu pot să zic că sunt sigur.

— Atunci poate n-ar fi trebuit să teserezi.

Nu-i mai vorbise niciodată aşa tatălui ei. Parcă nu erau cuvintele ei... Calvin o privi şi dădu din cap:

— N-aveam altă soluţie. Cel puţin am scăpat de pe Camazotz.

— De ce am plecat fără Charles Wallace? L-am lăsat acolo, pur şi simplu?

Cuvinte reci şi acuzatoare, care parcă nu erau ale ei.

— Nu, nu l-am părăsit pur şi simplu, spuse domnul Murry. Nu uita, creierul uman este un organ foarte delicat, uşor de rănit.

— Meg, începu Calvin aplecându-se din nou asupra ei, încordat şi neliniştit, dacă tatăl tău încerca să-l ia pe Charles cu forţa atunci când a teserat cu noi şi IC se opunea, ar fi putut fi prea mult pentru el, l-am fi pierdut pentru totdeauna. Iar noi eram nevoiţi să facem ceva atunci, imediat.

— De ce?

— IC ne lua în stăpânire. Şi eu, şi tu pierdusem controlul, iar dacă tatăl tău ar fi încercat să ne-ajute, n-ar mai fi rezistat nici el prea mult.

— *Tu* i-ai spus să tesereze! zise Meg acuzator.

— Nu-i nevoie să dai vina pe nimeni, interveni domnul Murry tăios. Poţi să te mişti?

Defectele lui Meg parcă puseseră stăpânire pe mintea ei şi nu o mai ajutau cu nimic:

— Nu, nu pot! Şi ai face bine să mă duci înapoi pe Camazotz, la Charles Wallace, cât mai repede! Ar trebui să fii în stare să ne-ajuţi!

Dezamăgirea pe care o simţea era întunecată şi muşcătoare, ca Umbra Neagră. Cuvintele urâte i se rostogoleau de pe buzele reci şi nu îi veni nici ei să creadă că îi putea vorbi aşa tatălui ei, iubitului şi mult-aşteptatului ei tată. De n-ar fi fost încă îngheţate, lacrimile i-ar fi şiroit pe obraji.

îşi găsise tatăl, dar el nu îndreptase cu nimic lucrurile. Totul mergea din rău în mai rău. Dacă toată căutarea ei luase sfârşit, iar el nu părea în stare să facă faţă greutăţilor de care se loveau, atunci nu exista nicio speranţă că lucrurile ar putea lua o întorsătură bună până la urmă. Nu mai avea în ce să creadă. Ea zăcea îngheţată acolo, Charles Wallace era devorat de IC, iar atotputernicul ei tată nu făcea nimic. Meg se zbătea

periculos între dragoste şi ură, iar Umbra Neagră o împinse spre ură:

— Nici măcar nu ştii unde suntem! ţipă ea la tatăl ei. N-o să-i mai vedem niciodată pe mama şi pe gemeni! Nu ştim unde-i Pământul! Sau măcar unde-i Camazotz! Suntem pierduţi aiurea în spaţiu! Ce-ai de gând să *facil*

Fata nu-şi mai dădea seama că era prinsă în mrejele Umbrei Negre, precum Charles Wallace.

Domnul Murry se aplecă peste trupul fetei şi începu să-i maseze degetele îngheţate. Meg nu-i vedea chipul.

— Draga mea, eu nu sunt doamna Ce, doamna Cine sau doamna Care. Da, Calvin mi-a spus despre ele şi despre tot ce s-a întâmplat. Sunt o fiinţă umană, supusă greşelii. Dar sunt de acord cu Calvin. *Şi ştim că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi după voia Lui*[1].

— Umbra Neagră! ţipă Meg din nou. Aproape că m-a omorât! De ce m-ai lăsat?

— Tu n-ai teserat niciodată la fel de bine ca noi, ceilalţi, îi aminti Calvin. Pe mine şi pe Charles nu ne afectează la fel de mult ca pe tine.

— Atunci n-ar fi trebuit să mă ia! spuse Meg. Trebuia s-aştepte până învăţa bine cum se face.

1 Biblia, Noul Testament, *Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel*, 8:28.

— Nici domnul Murry, nici Calvin nu scoaseră un cuvânt. Tatăl continuă să-i maseze uşurel mâinile. Meg simţi fiori de durere, semn că degetele i se treziră la viaţă:Hei, mă doare!

— înseamnă că ţi s-au dezmorţit, spuse tatăl ei încet. Mă tem că te va durea, Meg.

Durerea pătrunzătoare urcă în braţe, apoi începu şi în degetele de la picioare. începu să urle, dar chiar atunci Calvin exclamă:

— Uite!

în depărtare se zăreau trei siluete care veneau spre ei, traversând tăcute întinderea de iarbă brună.

Ce erau?

Pe Uriel, întâlniseră acele magnifice făpturi cu aripi. Pe Camazotz, locuitorii măcar semănau cu oamenii. Dar aici, ce erau creaturile astea bizare care se apropiau?

Aveau aceeaşi culoare ca şi florile, un gri şters, lipsit de orice strălucire. Dacă n-ar fi mers pe două picioare, ai fi putut zice că sunt animale. Veneau drept spre ei. Aveau patru braţe şi mai mult de cinci degete la fiecare mână. Degetele nu erau, de fapt, degete, ci tentacule lungi, unduitoare. Aveau capete şi aveau chip, dar, spre deosebire de făpturile de pe Uriel, al căror chip era foarte apropiat de cel uman, creaturile astea nu aduceau, nici pe departe, cu oamenii la înfăţişare. Acolo unde, în mod normal, sunt trăsăturile feţei, aveau nişte adâncituri, iar în loc de urechi şi păr aveau tot tentacule. Erau înalte, „mult mai înalte decât oamenii", îşi zise Meg când creaturile se apropiară. în loc de ochi, aveau tot un soi de adâncituri moi.

Meg simţi că o apucă tremuratul de groază. Trupul rigid şi îngheţat nu se clinti, în schimb durerea ascuţită o făcu să geamă.

Creaturile erau acum lângă ei. Ai fi zis că se uită în jos, spre ei, doar că nu aveau ochi cu care să vadă. Domnul Murry continuă să maseze trupul înghețat al lui Meg.

„Ne-a adus la moarte sigură!" își zise Meg. „N-o să-i mai văd niciodată pe Charles Wallace, pe mama sau pe gemeni..."

Calvin se ridică. Făcu o plecăciune în fața bestiilor, de parcă acestea ar fi putut să-l vadă, apoi le vorbi:

— Bună ziua, domnule... ăăă... doamnă?

— Cine sunteți? întrebă cea mai înaltă dintre ele.

Avea o voce nici ostilă, nici primitoare și care nu venea
din adâncitura pe care creatura o avea pe post de gură, ci din tentaculele unduitoare.

„O să ne mănânce!" își zise Meg disperată. „Mă doare! Degetele, au... mă doare..."

Calvin îi răspunse creaturii:

— Sunt... Suntem de pe Pământ! Nu știu cum am ajuns aici. Am avut un accident. Fata asta... Meg... e paralizată. Nu se poate mișca. Îi e foarte frig. Credem că din cauza asta nu se poate mișca.

Una dintre bestii se apropie de Meg și se lăsă pe vine lângă ea, sprijinindu-se de uriașele-i coapse. Fata fu cuprinsă de-o scârbă și de-o ură de nedescris când creatura întinse un tentacul și îi atinse fața.

Dar, odată cu atingerea tentaculului, Meg simți aceeași mireasmă delicată pe care adierea o adusese mai devreme și o căldură binefăcătoare îi gâdilă întreg trupul, alinându-i durerea. I se făcu brusc somn.

„Probabil că şi ei i se pare că-s la fel de ciudată cum mi se pare ea mie", îşi zise Meg, dar apoi îşi dădu seama că enorma creatură nu o vedea. Cu toate acestea, un sentiment de siguranţă parcă începuse să-i curgă prin vene, deodată cu căldura ce îi cuprinsese trupul la atingerea creaturii. Apoi bestia o ridică şi o luă cu două dintre cele patru braţe ale sale.Domnul Murry se ridică de îndată:

— Ce faci?

Iau copilul

.UNSPREZECE

Mătuşa Bestia

— Nu! se împotrivi domnul Murry tăios. Pune-o jos, te rog!

Creaturile păreau că se amuză. Cea mai înaltă dintre ele,

care părea a fi şi purtătoarea de cuvânt a grupului, spuse:

— Vă speriem?

— Ce vreţi să ne faceţi? întrebă domnul Murry.

— îmi pare rău, dar comunicăm mult mai bine cu celălalt, răspunse bestia şi se întoarse spre Calvin. Cine eşti?

— Mă cheamă Calvin O'Keefe.

— Ce înseamnă asta?

— E un nume de băiat. Sunt un băiat... ăăă... un tânăr.

— Şi ţie ţi-e frică de noi?

— Nu ştiu...

— Spune-mi, zise creatura, tu ce-ai face dacă noi trei am apărea brusc pe planeta ta?

— Cred că v-aş împuşca, răspunse Calvin cu sinceritate.

— Şi-atunci? Nu asta ar trebui să facem şi noi?

Calvin păli, dar răspunse calm:

— Vă rog mult să nu faceţi asta! Adică... Pământul e casa mea şi nu-i alt loc pe lume, ăăă, adică în Univers, unde aş vrea să fiu. Abia aştept să mă-ntorc, deşi, recunosc, facem greşeli mari acolo...
Cea mai mică dintre bestii, cea care o ţinea pe Meg în braţe, spuse:
— Poate că nu sunt obişnuiţi cu vizitatori de pe alte planete.
— Obişnuiţi?! exclamă Calvin. N-am avut niciunul până acum, din câte ştiu eu.
— De ce?
— Nu ştiu.
Bestia mijlocie întrebă cu glas tremurat:
— Dar... nu sunteţi de pe o planetă întunecată, nu?
— Nu! zise Calvin, dând din cap cu hotărâre, deşi creaturile nu-l vedeau. Suntem... învăluiţi de Umbră. Dar ne luptăm cu ea!
Bestia care o ţinea pe Meg întrebă:
— Voi trei? Voi luptaţi?
— Da, răspunse Calvin. Acum că ştim ce este, ne luptăm cu ea.
Creatura înaltă se întoarse spre domnul Murry şi îi spuse cu severitate:
— Tu, cel mai bătrân. Bărbatul. De unde vii? Spune!
Domnul Murry răspunse fără să şovăie:
— De pe o planetă numită Camazotz.
Cele trei creaturi murmurară ceva nedesluşit.
— N-aveam ce căuta acolo, spuse domnul Murry liniştit, dar răspicat. Eram străini acolo, aşa cum suntem şi aici. Mă ţineau prizonier şi aceşti copii m-au salvat. Fiul meu mic, copilul meu, e încă acolo, prins în mintea întunecată a lui IC.
Meg încercă să se răsucească în braţele bestiei, ca să-i atenţioneze cumva pe Calvin şi pe tatăl ei. De ce erau

atât de sinceri? Chiar nu vedeau niciun pericol? însă, din nou, mânia i se risipi ca prin farmec şi căldura blândă a tentaculelor creaturii o cuprinse din nou. îşi dădu seama că-şi putea mişca degetele, şi de la mâini şi de la picioare, cu destulă uşurinţă şi că durerea o mai lăsase.

— Trebuie să luăm copilul cu noi, spuse creatura care o ţinea în braţe.

Meg ţipă:

— Tată, nu mă lăsa! Nu mă lăsa şi pe mine cum l-ai lăsat pe Charles!

Odată cu spaima, durerea îi fulgeră nemiloasă trupul şi Meg gemu.

— Nu te mai împotrivi, îi spuse bestia. Nu-ţi faci decât rău. Relaxează-te!

— Asta a zis şi IC! ţipă Meg. Tată! Calvin! Ajutor!

Creatura se întoarse spre Calvin şi spre domnul Murry:

— Copilul e în pericol. Trebuie s-aveţi încredere în noi.

— N-avem de ales, spuse domnul Murry. O puteţi salva?

— Cred că da.

— Pot să stau cu ea?

— Nu, dar vei fi pe-aproape. Simţim că sunteţi înfometaţi, obosiţi şi că aţi vrea să faceţi baie şi să vă odihniţi. Iar această... cum se numeşte? îl întrebă creatura pe Calvin întorcându-şi tentaculele spre el.

— Fată, răspunse Calvin.

— Această micuţă fată are nevoie de îngrijire specială imediat. E din cauza... cum îi ziceţi voi?

— Umbra Neagră.

— Din cauza Umbrei Negre, da. Umbra Neagră arde dacă nu e contracarată aşa cum trebuie.

Cele trei bestii o înconjurară pe Meg, iar tentaculele lor moi şi unduitoare păreau a fi pătruns în trupul fetei.

Mişcarea lor era ritmică şi unduioasă, ca dansul unei plante acvatice şi, cuibărită în cele patru braţe ciudate, Meg simţi, fără voia ei, un sentiment de siguranţă mai adânc decât orice simţise vreodată, ceva ce nu mai trăise de când mama o legăna în braţe şi îi cânta în balansoarul cel vechi până adormea. Cu ajutorul tatălui ei reuşise să i se împotrivească lui IC. Dar acum nu mai putea rezista. Îşi sprijini capul pe pieptul creaturii şi îşi dădu seama că trupul ei cenuşiu era acoperit cu cea mai fină şi moale blană imaginabilă, care avea acelaşi miros plăcut ca şi al adierii de mai devreme.

„Sper că nu miros urât..." îşi zise Meg. Se împăcă însă pe dată cu gândul că bestiile aveau să o ierte şi dacă mirosea urât. Cuibărită în braţele creaturii înalte, fata simţi cum trupul înţepenit şi rece i se relaxează. O asemenea stare de fericire pură nu ar fi putut veni de la IC. IC provoca durere, nu o alina. Bestiile astea erau fiinţe bune. „Trebuie să fie bune!" îşi spuse fata şi, oftând adânc, ca un copil mic, adormi pe dată.

Când se trezi, undeva, în adâncul memoriei ei, încă să- lăşluia amintirea durerii, a unei dureri agonizante. Dar trupul îi era acum învăluit într-o stare de bine. Era întinsă pe ceva moale, minunat la atingere, într-o încăpere închisă. Era întuneric. Din când în când zărea siluete înalte ce se mişcau. Erau bestiile. îi scoseseră hainele şi îi ungeau uşor trupul cu ceva cald care mirosea înţepător. Oftă şi se întinse, descoperind uluită că... se putea întinde. Se putea mişca din nou, nu mai era paralizată, iar trupul îi era scăldat de valuri de căldură. Aşadar, nu tata o salvase, ci creaturile.

— Te-ai trezit, micuţo? îi răsunară în urechi cuvintele blânde. Ce mormoloc caraghios eşti! Te mai doare?

— Nu, deloc.

— Ţi-e cald şi bine?

— Da, mi-e bine.

Meg se chinui să se ridice.

— Nu, micuţo, rămâi întinsă. N-ai voie să te oboseşti. O să-ţi aducem imediat un veşmânt de blană, apoi o să te hrănim. N-ai voie nici măcar să mănânci singură. Trebuie să fii din nou ca un bebeluş. Umbra Neagră nu renunţă de bunăvoie la victimele sale.

— Unde sunt tata şi Calvin? S-au dus după Charles Wallace?

— Mănâncă şi se odihnesc, îi răspunse creatura, şi, între timp, încercăm să învăţăm cât mai multe unii despre ceilalţi, ca să vedem cum e mai bine să vă ajutăm. Simţim că nu sunteţi periculoşi şi că avem voie să vă ajutăm.

— De ce e atât de întuneric aici? întrebă Meg.

încercă să arunce o privire în jur, dar nu văzu nimic
altceva decât umbre. Cu toate acestea, avu senzaţia de spaţiu deschis, căci o adiere uşoară se mişca prin încăpere şi astfel întunericul nu era apăsător.

Creatura întrebă cu uimire în glas:

— Ce este întunericul? Ce înseamnă lumină? Nu înţelegem. Tatăl tău şi băiatul, Calvin, au întrebat acelaşi lucru. Au zis că acum e noapte pe planeta noastră şi că nu pot vedea nimic. Ne-au mai spus că atmosfera noastră e ceea ce ei numesc *opacă*, adică stelele nu sunt vizibile şi au fost surprinşi că ştim ce sunt stelele, că ştim muzica şi mişcările dansului lor mult mai bine decât fiinţe ca voi, care petrec ore întregi

studiindu-le prin ceea ce voi numiţi *telescop.* Noi nu înţelegem ce înseamnă asta, a *vedea.*

— Păi, cum arată lucrurile adică... încercă Meg stângace.

— Noi nu ştim cum *arată* lucrurile, cum zici tu, noi ştim ce *sunt* lucrurile, zise creatura. Cred că e ceva care vă limitează foarte mult, văzul acesta.

— Ba nu! sări Meg. E cel mai minunat lucru din lume!

— Ce ciudată trebuie să fie lumea voastră! se miră bestia. Un lucru ce pare atât de bizar să aibă atât de multă importanţă... Spune-mi, ce este lumina, lucrul acesta fără de care nu puteţi face prea multe?

— Păi, fără ea nu putem vedea, spuse Meg, dându-şi în acelaşi timp seama că era complet incapabilă să explice ce era văzul, ce erau lumina şi întunericul.

Cum să le explici ce este văzul unor făpturi dintr-o lume unde nimeni nu a văzut vreodată şi nimeni nu are nevoie de ochi?

— Aici, ăăă... planeta voastră, se bâlbâi ea, are un soare, nu-i aşa?

— Da, un soare minunat, de la care vine căldura, iar razele lui ne dau florile, mâncarea, muzica şi toate lucrurile care sunt vii şi cresc.

— Ei bine, atunci când suntem cu faţa spre Soare, ăăă, vreau să zic când Pământul, planeta noastră, e întors spre Soare, primeşte lumină. Când suntem cu spatele la el, e noapte. Şi atunci, dacă vrem să vedem, folosim lumină artificială.

— Lumină artificială... oftă bestia. Ce complicată trebuie să fie viaţa pe planeta voastră. Să-mi mai explici mai târziu.

— Bine, promise Meg.

Fata știa, însă, că îi va fi imposibil să-i descrie ce și cum vedeau oamenii, întrucât creaturile vedeau, știau, înțelegeau într-un mod complex, mult diferit de felul în care ea, părinții ei, Calvin sau chiar Charles Wallace percepeau lucrurile.

— Charles Wallace! strigă ea. Ce se-ntâmplă cu Charles Wallace? Cine știe ce-i face IC sau ce-l obligă să facă! Te rog, te rog, ajută-ne!

— Sigur, sigur, micuțo, o să vă ajutăm. Chiar acum se ține o întrunire în care se decide care e cea mai bună cale. Până acum n-am vorbit niciodată cu nimeni care să fi scăpat de pe o planetă aflată sub puterea Umbrei, cum ziceți voi. Chiar dacă tatăl tău se învinuiește pentru tot ce s-a întâmplat, noi simțim că e o ființă cu adevărat extraordinară pentru că a reușit să fugă de pe Camazotz, cu voi doi cu tot. Dar înțeleg că băiețelul e special, un băiețel foarte important. Of, copila mea, trebuie să accepți că nu va fi ușor. *înapoi* prin Umbra Neagră, *înapoi* pe Camazotz... Nu știu, nu știu...

— Tata l-a lăsat acolo! spuse Meg. Trebuie să-l aducă înapoi! Cum să-l abandoneze pe Charles Wallace?!

Vocea făpturii se înăspri brusc:

— Nimeni n-a spus că l-a abandonat. Noi nu gândim așa. Noi știm că, atunci când vrem ceva, nu înseamnă că vom și primi acel ceva doar pentru că vrem. încă nu știm *ce* să facem. Și nu te putem lăsa pe tine, în starea în care ești, să faci ceva care ne-ar pune pe toți în pericol! înțeleg că ai vrea ca tatăl tău să plece degrabă înapoi pe Camazotz și cred că l-ai putea convinge să o și facă. Și atunci? Ce s-ar întâmpla? Nu, nu, nu! Trebuie să te liniștești mai întâi. Așa, draga mea, ți-am adus un veșmânt confortabil, să-ți țină de cald.

Meg simți cum e din nou ridicată și îmbrăcată cu haina moale și ușoară.

— Nu-ți face griji pentru frățiorul tău.

Cuvintele melodioase ale tentaculelor erau blânde.

— Nu l-am putea lăsa pradă Umbrei. Acum, însă, trebuie să te relaxezi, să fii fericită, să te faci bine!

Cuvintele mângâietoare, sentimentul că acea creatură ar iubi-o necondiționat, indiferent ce ar zice sau face, o învăluiră pe Meg în pace și căldură. Simți pe obraz atingerea delicată a unui tentacul, la fel de tandră ca și sărutările mamei.

— A trecut ceva vreme de când micuții mei au crescut și au plecat, spuse creatura. Ești atât de mică și vulnerabilă. E vremea să te hrănesc acum. Trebuie să mănânci încet, cu grijă. Știu că ești foarte înfometată, căci n-ai mâncat de mult, dar nu te grăbi, altfel nu te vei face bine.

Meg simți cum creatura îi duce la gură ceva indescriptibil și incredibil de delicios. înghiți recunoscătoare. Cu fiecare înghițitură, simțea cum își recapătă puterile și își dădu seama că nu mâncase nimic de la oribila friptură de curcan falsă servită la cină pe Camazotz, de care abia dacă se atinsese. Oare cât trecuse de când mâncaseră tocana mamei? Timpul nu mai avea nicio noimă.

— Cât durează noaptea aici? murmură ea somnoroasă. Se face și zi, nu?

— Șșș, spuse creatura. Mănâncă, micuțo! Când e răcoare, adică acum, dormim. Pe urmă, când te vei trezi, va fi din nou cald și avem multe de făcut. Acum trebuie să mănânci și să dormi. O să stau aici, cu tine.

— Spune-mi cum să-ţi zic, te rog! spuse Meg.

— Păi, să vedem. Mai întâi încearcă să nu mai rosteşti niciun cuvânt. Gândeşte-te doar! Gândeşte-te la toate denumirile pe care le dai oamenilor, diferitelor tipuri de oameni.

în timp ce Meg se gândea, creatura îi şoptea blând:

— Nu, *mamă* e special, e un nume pentru o singură fiinţă. Şi tată ai deja. Nu doar prietenă, nu, nici profesoară, nu frate şi nici soră. Ce înseamnă *cunoştinţă*? Ce cuvânt curios, greu. Mătuşă. Poate... Da, poate că ar merge. Ce cuvinte ciudate poţi gândi despre mine! *Chestie... monstru... Monstru,* oribil cuvânt! Nu cred că sunt un monstru. *Bestie...* Da, asta se potriveşte! *Mătuşa Bestia.*

— Mătuşa Bestia... murmură Meg somnoroasă şi râse uşurel.

— Am spus ceva amuzant? întrebă mătuşa Bestia surprinsă. Nu sună bine mătuşa Bestia?

— Mătuşa Bestia sună minunat! spuse Meg. îmi cânţi puţin, te rog, mătuşă Bestia?

Şi, dacă îi fusese imposibil să-i descrie mătuşii Bestia ce era văzul, i-ar fi fost încă şi mai greu să îi descrie unei fiinţe umane cum cânta mătuşa Bestia. O muzică mai minunată chiar şi decât cântul făpturilor de pe Uriel. O muzică aproape materială, mai grăitoare decât o imagine sau o formă. O melodie ce avea esenţă şi structură. Meg se simţi ca purtată pe braţe, mai puternice decât ale mătuşii Bestia. Muzica părea că se mişcă odată cu ea, o ridică în văzduh şi o plimbă printre stele şi, preţ de-o clipă, Meg simţi şi ea că mătuşa Bestia avea dreptate - cuvinte precum *lumină* şi

întuneric nu aveau niciun sens. Muzica aceea era singurul lucru real.

Meg nu-şi aducea aminte când adormise, purtată de aripile muzicii. Când se trezi, mătuşa Bestia dormea, iar capul ei pufos şi fără chip îi căzuse în piept. Noaptea se risipise şi o lumină cenuşie, ştearsă, umplea încăperea. îşi dădu seama că pe planeta mătuşii Bestia nu era nevoie de culori, căci griurile şi maroniul ce se îmbinau pretutindeni nu erau ceea ce *vedeau* creaturile. înţelese şi că tot ce vedea ea în jur era doar o frântură din ceea ce această planetă era cu adevărat. *Ea* era cea limitată de propriile-i simţuri şi nu creaturile oarbe, căci ele aveau, cu siguranţă, simţuri la care ea nu putea nici să viseze.

Se foi uşor, iar mătuşa Bestia se aplecă de îndată asupra ei:

— Ce somn minunat, draga mea! Te simţi bine?

— Mă simt foarte bine, spuse Meg. Mătuşă Bestia, cum se numeşte planeta asta?

— Of, draga mea, suspină mătuşa Bestia. Nu-mi e deloc uşor să exprim lucrurile aşa cum le modelează mintea voastră. Spuneai că planeta de pe care veniţi se cheamă Camazotz?

— Da, de acolo am venit, dar nu-i planeta noastră.

— Cred că poţi să-i spui Ixchel planetei noastre, zise mătuşa Bestia. Avem acelaşi soare ca şi Camazotz cea pierdută, dar, din fericire, asta e tot ce împărţim!

— Vă luptaţi cu Umbra Neagră? întrebă Meg.

— Ooo, da! răspunse mătuşa Bestia. Şi atâta vreme cât trebuie să luptăm, nu încape odihnă! Suntem chemaţi după voia Lui. *Şi pe care i-a chemat, pe aceştia*

i-a şi îndreptat[1]. Primim ajutor, bineînţeles, fără ajutor ar fi mult mai dificil.

— Cine v-ajută?

— Of, draga mea... Mi-e foarte greu să-ţi explic. Nu doar pentru că eşti un copil. Şi minţile celorlalţi doi sunt la fel de greu de pătruns. Ce-aş putea să-ţi spun eu astfel încât să însemne ceva pentru tine? Binele ne ajută, stelele ne ajută, poate că şi ceea ce tu numeşti *lumină* ne ajută, iubirea ne ajută. Nu pot să-ţi explic, copila mea! E ceva ce fie ştii, fie nu ştii...

— Dar...

— Noi nu percepem lucrurile care sunt vizibile, cum ziceţi voi, ci pe cele nevăzute. Lucrurile care se văd sunt trecătoare, însă cele nevăzute sunt eterne.

— Mătuşă Bestia, o cunoşti pe doamna Ce? întrebă deodată Meg, plină de speranţă.

— Doamna Ce? se miră mătuşa Bestia. Of, copilă, limbajul tău e atât de simplu, de limitat, încât are un efect teribil de complicat.

Zicând acestea, creatura îşi aruncă toate cele patru braţe în aer, descumpănită:

— Vrei să te duc la tatăl tău şi la Calvin al tău?

— Da, te rog!

— Să mergem atunci. Te aşteaptă, aveţi planuri de făcut. Şi ne-am gândit că poate v-ar face plăcere să mâncaţi împreună... hm, cum îi ziceţi oare? A, da, micul dejun. Să mâncaţi micul dejun împreună. Dar

---

1 Biblia, Noul Testament, *Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel*, 8:30.

acum ţi-e prea cald în veşmântul ăsta gros. O să te îmbrac în ceva mai subţire, pe urmă plecăm.

Creatura o îmbăie pe Meg ca pe un bebeluş, apoi o îmbrăcă. Veşmântul cel nou era făcut dintr-o blană deschisă la culoare şi era mai uşor decât cele mai uşoare haine de vară de pe Pământ. Apoi Mătuşa Bestia îşi petrecu uşurel un tentacul pe după mijlocul lui Meg şi o conduse de-a lungul unui coridor lung şi întunecat. Meg nu văzu decât umbre şi umbre ale umbrelor până când ajunseră într-o încăpere spaţioasă, cu coloane. Raze de lumină pătrundeau în cameră prin tavanul deschis şi se întâlneau deasupra unei mese rotunde, din piatră, aflată în centrul încăperii. Pe o banchetă de piatră, care înconjura masa, erau aşezate câteva dintre magnificele creaturi, precum şi Calvin şi domnul Murry. întrucât creaturile erau atât de înalte, bancheta era pe măsura lor şi nici măcar picioarele domnului Murry nu atingeau podeaua, iar picioarele lungi şi subţirele ale lui Calvin se bălăngăneau pe sub masă de parcă ar fi doar un băieţel, ca Charles Wallace. încăperea era, în parte, mărginită de uriaşe arcade care duceau către alei lungi, pavate. Nu avea nici pereţi goi, nici tavan, aşa că, deşi lumina era slabă, în comparaţie cu lumina Soarelui pe Pământ, Meg nu avu nicio clipă senzaţia de întuneric sau frig. Când mătuşa Bestia intră, împreună cu Meg, domnul Murry se dădu jos de pe banchetă şi alergă spre fetiţă, îmbrăţişând-o drăgăstos.

— Ne-au jurat că eşti bine, spuse el.

în braţele mătuşii Bestia, Meg se simţise protejată, în siguranţă. Acum însă, neliniştea legată de Charles Wallace, dezamăgirea legată de greşelile tatălui ei îi aduseră din nou un nod în gât.

— Sunt bine... murmură ea, fără să se uite la Calvin sau la tatăl ei, ci la creaturi, căci doar lor le mai putea cere ajutorul acum.

I se păru că nici Calvin, şi nici tatăl ei nu erau prea îngrijoraţi de soarta lui Charles Wallace.

— Meg, strigă Calvin vesel. N-ai gustat în viaţa ta aşa mâncare minunată. Hai la masă!

Mătuşa Bestia o ridică pe Meg şi o aşeză pe banca de piatră, apoi îi umplu farfuria cu mâncare, fructe ciudate şi pâine. Nu semănau cu nimic din ce mâncase Meg vreodată. Totul era lipsit de culoare şi strălucire şi nu arăta deloc apetisant şi, la început, deşi îşi amintea gustul minunat al mâncării pe care mătuşa Bestia i-o servise cu o seară înainte, Meg se codi să guste. Odată ce luă prima îmbucătură însă, se puse pe înfulecat şi simţi că n-o să se poată sătura vreodată.

Ceilalţi aşteptară până fetiţa se domoli un pic. Apoi domnul Murry îi spuse pe un ton grav:

— încercăm să facem un plan pentru a-l salva pe Charles Wallace. întrucât am greşit enorm teserând ca să scăpăm de IC, cred că n-ar bine să mă-ntorc pe Camazotz, nici măcar singur. Dacă ratez ruta din nou, m-aş putea pierde pentru totdeauna, rătăcind din galaxie în galaxie, şi asta n-ar folosi la nimic, cu atât mai puţin la a-l salva pe Charles Wallace.

Un val de dezamăgire o cuprinse din nou pe Meg şi nu mai putu lua nici măcar o înghiţitură din mâncarea delicioasă.

— Prietenii noştri, continuă domnul Murry arătând spre creaturi, simt că doar faptul că aveam ochelarii doamnei Cine, pe care mi i-ai dat tu, m-a ajutat să rămân în acest sistem solar. Poftim, Meg, ţine-i tu, dar mă tem că acum sunt doar nişte simpli ochelari cu lentile de sticlă, nu mai au nicio putere extraordinară.

Poate că au fost meniți să ajute o singură dată și doar pe Camazotz.

Domnul Murry împinse spre Meg ochelarii de pe masă.

Se ştie şi aici despre teseract, spuse Calvin gesticulând spre uriaşele creaturi, dar ne-au zis că nu pot tesera spre o planetă întunecată

— .Ai încercat s-o chemi pe doamna Ce? întrebă Meg.
— încă nu, răspunse domnul Murry.
— Dar dacă n-ai nicio altă soluţie, ăsta-i *singurul* lucru pe care-l poţi face! Tată, nu-ţi pasă de Charles Wallace deloc!
Mătuşa Bestia se ridică pe dată şi o mustră:
— Copilă!
Domnul Murry nu spuse nimic, dar Meg îşi dădu seama că vorbele ei îl răniseră adânc. Se purtase aşa cum se purta la şcoală cu domnul Jenkins. Cu privirea aţintită în masă, Meg spuse încruntată:
— *Trebuie* să le cerem ajutorul! Eşti prost dacă nu mă crezi!
Mătuşa Bestia le vorbi atunci:
— Copilul e tulburat. N-o judecaţi prea aspru. Umbra Neagră aproape că a ucis-o. Uneori ne e greu să ne dăm seama de daunele asupra spiritului, chiar dacă recuperarea fizică e completă.
Meg se uită mânioasă la toţi cei aşezaţi în jurul mesei. Creaturile ascultau nemişcate. I se păru că toată lumea o măsura din cap până-n picioare şi îi număra defectele. Calvin se îndepărtă de ea şi se ridică în picioare pe banchetă:
— Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că poate am încercat să le spunem despre doamnele noastre? Cu ce crezi că ne-am ocupat în tot timpul ăsta? Cu îmbuibatul? Foarte bine, e rândul tău să le explici!
— Da, copilă, încearcă! o îndemnă mătuşa Bestia şi, aşezându-se, o trase pe Meg lângă ea. Dar nu înţeleg mânia asta pe care o simt în tine. De ce eşti furioasă? Şi mai simt vină, aruncată pe alţi, dar şi autoînvinuire. De ce?
— Mătuşă Bestia, nu ştii?

— Nu, răspunse mătuşa Bestia. Şi toate acestea nu-mi spun nimic despre aceste fiinţe despre care încerci să ne explici. încearcă.

Meg încercă. Bâlbâindu-se, poticnindu-se. Mai întâi o descrise pe doamna Ce cu paltonul ei bărbătesc, eşarfele şi şalurile multicolore. Apoi pe doamna Cine, cu cearşafurile ei albe şi ochelarii sclipitori şi, la urmă, pe doamna Care, cu pălăria ei ascuţită şi mantia neagră, ba materializându-se, ba dispărând în văzduh. îşi dădu însă seama deodată că era absurd, căci nu făcea decât să şi le descrie ei însăşi. Nu aşa arătau, nici doamna Ce, nici doamna Cine, nici doamna Care. Era la fel de inutil să o descrie pe doamna Ce atunci când aceasta li se arătase sub chipul făpturii zburătoare de pe Uriel.

— încearcă să nu mai foloseşti cuvinte, o încurajă mătuşa Bestia cu blândeţe. Nu faci decât să te lupţi cu tine şi cu mine. Gândeşte-te ce *sunt* ele! Cum *arată* ele nu ne-ajută la nimic.

Meg încercă din nou, dar nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea lor. încercă să se gândească la doamna Ce atunci când le explica teseractul. încercă să se gândească la ele în termeni matematici. Din când în când, i se păru că mătuşa Bestia înţelege frânturi din gândurile ei, însă în cea mai mare parte a timpului, tot ce simţi din partea creaturilor fu o uşoară uimire.

— îngeri! izbucni Calvin deodată, de la celălalt capăt al mesei. îngeri păzitori!

Preţ de-o clipă se aşternu tăcerea, apoi băiatul strigă din nou:

— Mesageri! Mesageri ai lui Dumnezeu!

— Aproape am crezut că... începu mătuşa Bestia, dar apoi se opri, oftând. Nu, nu-i limpede deloc!

— Ce straniu că nu ne pot spune ceea ce par a şti, murmură o creatură înaltă şi zveltă.

Unul dintre tentaculele mătuşii Bestia se încolăci din nou pe mijlocul lui Meg:

— Sunt foarte tineri, spuse ea. Pe Pământ, cum numesc ei planeta lor de origine, nu comunică niciodată cu alte planete. Se învârt singuri în spaţiu.

— Ooo, se miră creatura cea zveltă. Şi nu se simt însinguraţi?

Deodată însă, o voce tunătoare răsună în întreaga încăpere:

AMM WENNITT!

DOISPREZECE
Cele nebune şi cele slabe ale lumii

Meg nu vedea nimic, dar inima începu să-i bată nebuneşte, însufleţită de speranţă. Creaturile se ridicară toate deodată, se întoarseră spre una dintre arcadele ce mărgineau sala şi îşi înclinară capetele şi tentaculele în semn de salut. Doamna Ce îşi făcu apariţia între două coloane. Lângă ea se ivi doamna Cine, iar în spatele lor se zări o dâră de lumină tremurătoare. Cele trei nu arătau întocmai ca prima dată când le văzuse Meg. Trăsăturile le erau cumva mai şterse, culorile se întrepătrundeau, ca într-o pictură cu acuarele, care nu apucase să se usuce. Dar veniseră, erau acolo, le recunoştea!

Meg se desprinse din braţele mătuşii Bestia, sări pe podea de pe banca înaltă din piatră şi alergă spre doamna Ce. Aceasta însă ridică o mână, făcându-i semn să se oprească. Meg îşi dădu seama că nu se materializase complet, era doar lumină şi nu substanţă, iar a încerca să o îmbrăţişeze ar fi fost ca şi cum ar fi luat în braţe o rază de soare.

— A trebuit să ne grăbim, aşa că n-am apucat... Ne-aţi chemat? întrebă doamna Ce.

Cea mai înaltă dintre creaturi făcu o plecăciune, se îndepărtă de masă şi făcu un pas spre doamna Ce:

— Este vorba despre băieţel.

— Tata l-a lăsat acolo! ţipă Meg. L-a lăsat pe Camazotz!

Spre groaza ei însă, doamna Ce spuse cu răceală:

— Şi ce te-aştepţi să facem noi?

Meg îşi muşcă pumnii până când sârma aparatului dentar îi intră în carne. Apoi îşi aruncă în sus braţele, implorând:

— Dar e Charles Wallace! L-a prins IC, doamnă Ce! Sal- vaţi-l, vă rog, salvaţi-l!

— Ştii doar că nu putem face nimic pe Camazotz, spuse doamna Ce pe acelaşi ton rece.

— Vreţi să spuneţi c-o să-l lăsaţi pe Charles Wallace în puterea lui IC pentru totdeauna? strigă Meg cu o voce tot mai ascuţită.

— Am spus eu asta?

— Dar noi nu putem face nimic! Ştiţi prea bine că nu putem! Am încercat! Doamnă Ce, trebuie să-l salvaţi!

— Meg, felul nostru de a fi nu permite asta, zise doamna Ce cu tristeţe. Credeam c-ai înţeles asta.

Domnul Murry făcu un pas înainte şi o plecăciune şi, spre uimirea lui Meg, cele trei doamne îl salutară şi ele cu o plecăciune.

— Nu cred c-am avut plăcerea să facem cunoştinţă, spuse doamna Ce.

— E tata, doar ştiţi că-i tata! spuse Meg, tot mai nerăbdătoare şi mai furioasă. Tata - doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care!

— încântat... începu domnul Murry, dar apoi se opri. îmi pare rău, mi s-au spart ochelarii şi nu vă văd prea bine, se scuză el.
— Nu-i nevoie să ne vezi, spuse doamna Ce.
— Dacă m-aţi putea învăţa ceva mai multe despre tese- ract, m-aş putea întoarce pe Camazotz...
— Cea ssă ce? se auzi atunci, surprinzător, vocea doamnei Care.
— Ca să-ncerc să-mi salvez copilul!
— Şştii ccă nnu wei rreuşşi?
— N-am altă soluţie decât să-ncerc.
Doamna Ce îi spuse cu blândeţe:
— îmi pare rău. Nu te putem lăsa să te duci.
— Atunci lăsaţi-mă pe mine! zise Calvin. Data trecută aproape că l-am scos.
Doamna Ce dădu din cap:
— Nu, Calvin. Charles a pătruns şi mai adânc în IC. Nu-ţi putem da voie să te duci după el, căci te-ar subjuga şi pe tine.
Se lăsă o tăcere grea. Razele blânde care luminau sala uriaşă păreau să se fi concentrat pe doamna Ce şi doamna Cine şi pe pâlpâirea ce trebuie că era doamna Care. Nimeni nu scoase un cuvânt. Una dintre creaturi îşi mişca gânditoare un tentacul înainte şi înapoi pe masa de piatră. în cele din urmă, Meg nu mai putu suporta şi strigă disperată:
— Şi-atunci? Ce-o să faceţi? îl lăsaţi pe Charles în voia sorţii, pur şi simplu?
Vocea doamnei Care tună cu uluitoare forţă în întreaga sală:
— Llinnişştte, ccoppillă!
Dar Meg nu putea să tacă. Se lipi de mătuşa Bestia, dar făptura nu îşi petrecu tentaculele protectoare în jurul ei.

— Nu pot să mă duc! ţipă Meg. Nu pot! Ştii că nu pot!

— Ţţi-a cerrutt cinnewa ssă tte dduci? întrebă doamna Care şi Meg simţi fiori pe şira spinării la auzul cumplitei voci.

Fata izbucni în lacrimi. începu să dea în mătuşa Bestia ca un copil mic şi obosit. Lacrimile îi şiroiau pe faţă şi udau blana mătuşii Bestia, care suportă tăcută asaltul micuţei.

— Bine, mă duc! hohoti Meg. Ştiu că asta vreţi!

— Nu vrem să faci nimic dacă nu o poţi face cuviincios şi nu te obligăm să faci ceva ce nu înţelegi.

Meg se opri din plâns la fel de brusc cum izbucnise.

— Ba înţeleg!

Fata se simţea obosită, dar neaşteptat de împăcată. Răceala aceea care, în urma îngrijirii primite de la mătuşa Bestia, îi părăsise trupul, îi dispăruse acum şi din minte. Meg se uită spre tatăl ei şi toată mânia oarbă de mai înainte se risipi, simţi doar că-l iubeşte şi că e mândră de el. îi zâmbi, cerându-i iertare, apoi se lipi din nou de mătuşa Bestia, care o cuprinse tandru.

Vocea doamnei Care era foarte gravă:

— Ce annumme înnţţellegi?

— Că eu trebuie să mă duc! Nu poate fi altcineva. Nu-l înţeleg pe Charles, dar el mă înţelege. Sunt fiinţa cea mai apropiată de el. Tata e plecat de atâta amar de vreme, de când Charles Wallace era doar un bebeluş. Nu se cunosc. Iar Calvin îl ştie pe Charles de prea puţin timp. Dacă s-ar fi întâlnit mai de mult, atunci Calvin ar fi fost cel potrivit să plece după Charles, dar... Nu, nu, înţeleg, trebuie să mă duc eu, n-are cine altcineva!

Domnul Murry, care până atunci stătuse aşezat, cu coatele pe genunchi şi bărbia sprijinită în pumni, se ridică imediat:

— Nu se poate!

— Dde ce? întrebă doamna Care.

— Ştiţi ceva, n-am idee ce sau cine sunteţi şi, în momentul ăsta, nici nu-mi mai pasă! Dar n-o pot lăsa pe fiica mea singură într-o asemenea primejdie.

— Dde ce?

— Pentru că ştiţi prea bine ce se poate întâmpla! Şi e slăbită, mult mai slăbită decât înainte. Umbra Neagră aproape c-a ucis-o! Nu-nţeleg cum de v-aţi putut gândi la aşa ceva!

Calvin sări şi el în picioare:

— Poate că IC avea dreptate! Sau poate că sunteţi de partea lui. Eu trebuie să mă duc, dacă e să plece cineva într-acolo! De ce m-aţi luat în călătorie, la urma urmelor? Ca să am grijă de Meg, nu? Aşa aţi zis!

— Şi ai avut grijă de ea! îl linişti doamna Ce.

— Ba nu, n-am avut! strigă Calvin. N-o puteţi trimite pe Meg! Nu vă dau voie!

— Nu-ţi dai seama că nu-i uşurezi cu nimic lui Meg situaţia grea în care se află? spuse doamna Ce.

Mătuşa Bestia îşi întoarse tentaculele spre doamna Ce:

— Credeţi că e suficient de puternică pentru a tesera din nou? Ştiţi prin ce-a trecut.

— Dacă o duce Care, se descurcă, răspunse doamna Ce.

— Dacă ajută, pot să merg şi eu, s-o ţin în braţe, spuse mătuşa Bestia şi tentaculul încolăcit protector în jurul mijlocului lui Meg se strânse şi mai tare.

— Ooo, mătuşă Bestia... începu Meg.

însă doamna Ce o întrerupse:

— Nu!

— Mă gândeam eu... zise mătușa Bestia umilă. Voiam doar să știți că m-aș duce cu ea.

— Doamnă... ăăă... Doamnă Ce, zise domnul Murry și, încruntându-se ușor, își dădu pe spate părul care îi intra în ochi, apoi, cu un gest automat, încercă să-și potrivească pe nas ochelarii care nu erau acolo. Sper că n-ați uitat că Meg e doar un copil!

— Și că-i o retardată! urlă Calvin.

— Asta chiar m-a enervat! spuse Meg aprinsă, sperând că indignarea o s-o ajute să-și controleze tremuratul. Sunt mai bună decât tine la matematică și știi asta!

— Ai curaj să te duci singură? întrebă doamna Ce. Vocea lui Meg nu trădă nicio urmă de emoție:

— Nu, dar nu contează.

Se întoarse spre Calvin și domnul Murry și le zise:

— Știți că nu-i altă cale. Știți că nu m-ar trimite acolo singură dacă n-ar...

— Și de unde știm că nu sunt de partea lui IC? o întrebă domnul Murry.

— Tată!

— Nu, Meg, zise doamna Ce. Tatăl tău are tot dreptul să fie mânios, bănuitor și speriat. Nu pot să mint că nu asta facem, te trimitem spre cel mai mare pericol posibil. Trebuie să recunosc deschis că-ți poate fi fatală călătoria. Știu asta. Dar nu cred că va fi așa. Și nici Mediul Fericit nu crede.

— Poate vedea ce urmează să se-ntâmple? întrebă Calvin.

— O, nu, nu asemenea lucruri, răspunse doamna Ce, surprinsă de întrebarea băiatului. Dac-am

şti dinainte ce urmează, am fi ca oamenii de pe Camazotz, n-am mai avea vieţile noastre, proprii, am urma doar un plan stabilit dinainte. Cum să-ţi explic? A, da, ştiu! în limba voastră, aveţi o formă de poezie numită sonet, nu?

— Da, da, zise Calvin nerăbdător. Ce-are asta de-a face cu Mediul Fericit?

— Fii, te rog, politicos şi ascultă-mă! îl mustră doamna Ce cu asprime şi Calvin încetă să mai bată din picioare ca un mânz neastâmpărat. Sonetul e o poezie cu formă fixă, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Paisprezece versuri, toate în pentametru iambic, dacă nu mă-nşel. Un ritm sau metru foarte strict, nu?

— Da, încuviinţă Calvin.

— Şi fiecare vers trebuie să se încheie cu un anumit tip de rimă. Şi dacă poetul nu face întocmai, atunci nu se cheamă sonet, nu-i aşa?

— Da.

— Dar, în această formă strictă, poetul are libertate deplină să spună tot ce doreşte, nu?

— Da, încuviinţă din nou Calvin.

— Păi... cam aşa, zise doamna Ce.

— Ce cam aşa?

— Of, faci pe prostul, băiete? îl certă doamna Ce. Ştii prea bine ce vreau să spun!

— Vrei să spui că ai comparat vieţile noastre cu un sonet? O formă strictă, dar libertate în cadrul ei?

— Da, răspunse doamna Ce. Ţi se dă forma, dar trebuie să scrii tu însuţi sonetul. Ceea ce rosteşti depinde în întregime doar de tine.

— Vă rog! zise Meg. Dacă tot trebuie să plec, aş vrea să pornim odată şi să termin treaba. Cu fiecare minut, totul mi se pare şi mai greu.
— Arre ddrreppttatte! răsună vocea doamnei Care. E ttimmppull!
— Ia-ţi rămas-bun! spuse doamna Ce.
Era o poruncă, nu un îndemn.
Meg făcu o plecăciune stânga în faţa bestiilor:
— Vă mulţumesc foarte mult! Ştiu că mi-aţi salvat viaţa, spuse Meg.
Nu se putu abţine să nu adauge în gând: „Aţi salvat-o pentru ce? Ca să pună IC stăpânire pe ea?"
O îmbrăţişă pe mătuşa Bestia, îşi lipi capul de blana ei moale şi înmiresmată şi îi şopti:
— Mulţumesc! Te iubesc!
— Şi eu te iubesc, micuţo! zise mătuşa Bestia şi îi atinse blând chipul cu tentaculele.
— Cal... zise Meg, întinzându-i mâna băiatului.
Calvin se apropie şi îi luă mâna, apoi o trase deodată spre el şi o sărută. Fără un cuvânt, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, şi nu apucă să vadă cum chipul surprins al lui Meg se luminează de fericire.
în cele din urmă, fata se întoarse spre tatăl ei:
— îmi... îmi pare rău, tată!
Domnul Murry îi luă mâinile într-ale lui şi se aplecă spre ea, străduindu-se să-i desluşească faţa cu ochii lui miopi:
— Pentru ce să-ţi pară rău, Megatron?
Ochii fetei aproape că se umplură de lacrimi la auzul vechii porecle:
— Pentru c-am aşteptat să faci tu totul pentru mine. Pentru c-am vrut ca totul să fie simplu şi uşor... şi-

atunci m-am minţit că totul e vina ta... pentru că eram speriată şi nu voiam să fac nimic eu singură...

— Dar aş fi vrut să pot face totul pentru tine. Asta vrea orice părinte, spuse domnul Murry, uitându-se drept în ochii ei mari şi speriaţi. Nu te las, Meg. Mă duc eu!

— Nu! spuse doamna Ce, mai severă ca niciodată. îi vei da lui Meg privilegiul de a accepta această încercare. Eşti un om înţelept, domnule Murry, aşa că-i vei da voie să plece!

Domnul Murry oftă. O trase pe Meg aproape.

— Micuţa mea Megaparsec, să nu-ţi fie frică să te temi. O să-ncercăm să-ţi insuflăm cât de mult curaj vom putea. Asta-i tot ce putem face. Mama ta...

— Mama m-a îndemnat mereu să plec, să cunosc lumea, spuse Meg. Cu siguranţă m-ar lăsa să fac asta. Ştii şi tu că m-ar lăsa. Spune-i... continuă ea, dar apoi i se puse un nod în gât şi se opri. Lasă, îi spun eu!

— Bravo! Foarte bine!

Meg dădu încet roată mesei uriaşe şi se opri în dreptul doamnei Ce, între coloane:

— Veniţi cu mine?

— Nu, te-nsoţeşte doar doamna Care.

— Umbra Neagră... începu Meg, dar frica îi făcu vocea să tremure. Când tata a teserat prin ea, aproape că m-a ucis.

— Tatăl tău e incredibil de neexperimentat, spuse doamna Ce, cu toate că este un om nemaipomenit şi merită să-l învăţăm cum se teserează corect. în momentul ăsta, însă, el încă tratează teseratul ca şi cum ar fi o maşinărie. N-o să lăsăm Umbra Neagră să te prindă. Cel puţin nu cred că se va întâmpla.

Asta nu suna tocmai liniştitor. încrederea de moment a lui Meg păli:

— Şi dacă n-o să reuşesc să-l iau pe Charles de acolo?

— Stop! spuse doamna Ce şi ridică o mână. Ţi-am dăruit ceva data trecută când te-am dus pe Camazotz. N-o să te lăsăm să pleci cu mâna goală nici de data asta. Dar ceea ce-ţi putem da acum nu e ceva ce poţi atinge. îţi dăruiesc dragostea mea, Meg. Să nu uiţi niciodată! Dragostea mea, pentru totdeauna!

Doamna Cine, cu ochii sclipind în spatele ochelarilor, îi zâmbi larg lui Meg. Meg căută în buzunarul pulovărului, scoase ochelarii pe care îi folosise pe Camazotz şi i-i dădu înapoi doamnei Cine.

— Tatăl tău are dreptate, zise doamna Cine şi ascunse ochelarii undeva, între faldurile pelerinei. Şi-au pierdut proprietăţile. Ceea ce-ţi voi da de data asta e ceva ce va trebui să-nţelegi dintr-odată, aşa cum ai înţeles teserac- tul, fără să te gândeşti la fiecare cuvânt în parte. Ascultă, Meg, ascultă cu atenţie! *Pentru că fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înţeleaptă decât înţelepciunea lor şi ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu, mai puternică decât tăria oamenilor. Căci, priviţi chemarea voastră, fraţilor, că nu mulţi sunt înţelepţi după trup, nu mulţi sunt puternici, nu mulţi sunt de bun neam. Ci Dumnezeu şi-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi; Dumnezeu şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari. Dumnezeu şi-a ales pe cele*

de neam jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt.[1]

Doamna Cine făcu o pauză, apoi adăugă:

— Fie ca binele să-nvingă!

Ochelarii îi sclipiră o clipă şi doamna Cine deveni transparentă. Apoi, o ultimă sclipire a ochelarilor şi doamna se făcu nevăzută. Meg se uită neliniştită spre doamna Ce, dar nici ea nu mai era acolo.

— Nu! strigă domnul Murry şi făcu un pas spre Meg.

Dinspre pâlpâirea luminoasă care era doamna Care se
auzi vocea ei şoptită:

— Nnu ppott ssă tte ţţin dde mmânnă, ccoppillă!

În aceeaşi clipă, Meg fu înghiţită de întuneric, de neant, de răceala de gheaţă a Umbrei Negre. „Doamna Care n-o să mă lase pradă Umbrei, doamna Care n-o să mă lase pradă Umbrei", îşi repetă Meg în gând fără încetare, în timp ce răceala Umbrei Negre parcă încerca să-i zdrobească oasele.

Apoi se trezi, dintr-odată, pe acelaşi deal pe care aterizaseră întâia oară când ajunseseră pe Camazotz. Răsuflarea îi era întretăiată, trupul îi înţepenise uşor de frig, dar nu mai mult decât de obicei iarna acasă, atunci când ieşea după-amiaza la patinaj pe lac. Se uită înjur. Era complet singură. Inima începu să-i bată cu putere.

Vocea inconfundabilă a doamnei Care răsună, învălu- ind-o parcă din toate părţile:

---

1 Biblia, Noul Testament, *Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel*, 25-28.

— Nnu ţţi-amm ddatt ddarrull mmeu. *Ttu ai cevva ce ICC nnu arre.* E ssinnggurra tta arrmmă. înnssă ttrrebbuie ss-o ggăsseşştti ssinnggurră.

Apoi, vocea nu se mai auzi şi Meg pricepu că rămăsese singură.

Coborî încet dealul. Inima îi bătea aproape dureros, mai-mai să-i spargă pieptul. înaintea ochilor ei se întindea acelaşi şir de case identice, pe care le văzuseră şi prima oară, iar în spatele caselor se înălţau clădirile uniforme şi terne ale oraşului. O luă pe aceeaşi stradă, pustie, tăcută şi întunecată. Niciun copil care sărea coarda sau bătea mingea. Nicio mamă în pragul uşii. Niciun tată care se întorcea de la serviciu. Aceeaşi fereastră, a fiecărei case, era luminată şi, în timp ce Meg mergea pe stradă, toate luminile se stinseră deodată. Oare din cauza ei sau era ora de culcare?

Mintea parcă îi era golită - nu simţea nici mânie, nici dezamăgire, nici măcar frică. Păşea automat, fără să zăbovească nici măcar o clipă. Nu gândea, nu îşi făcea niciun plan, ci pur şi simplu mergea, încet, dar hotărât spre centrul oraşului, spre domul unde sălăşluia IC.

Se apropia de clădirile de la marginea oraşului. în fiecare dintre ele se vedea o dâră verticală de lumină, dar era o lumină difuză, nefirească, nu semăna cu lumina caldă de pe scările blocurilor din oraşele de acasă. Şi nu se vedeau nici ferestre de birouri luminate ici şi colo, unde cineva poate lucra până târziu sau unde se făcea curăţenie. Din fiecare clădire ieşi un bărbat, paznicul probabil, care începu să patruleze de-a lungul clădirii. Niciunul nu păru să o vadă pe Meg sau cel puţin nu-i acordară nicio atenţie când fata trecu pe lângă ei.

„Ce am eu şi IC n-are?" se gândi dintr-odată Meg. „Ce anume?"

Ajunsese în dreptul celei mai înalte clădiri de birouri. Alte dâre verticale de lumină. Zidurile străluceau uşor, iluminând slab străzile. Sediul CENTRAL al Inteligenţei

Centrale era în faţa ei. Oare bărbatul cu ochi roşii era acolo unde îl lăsaseră? Sau i se dădea voie să meargă la culcare seara? Nu conta, oricum nu într-acolo se îndrepta ea, deşi omul i se părea acum un bătrânel cumsecade pe lângă IC. Dar nu îi mai era de niciun folos în căutarea lui Charles Wallace. Trebuia să se ducă direct la IC.

„IC nu-i obişnuit să i se împotrivească nimeni. Tata a zis că doar aşa a reuşit şi că de asta eu şi Calvin am rezistat atât de mult. Tata m-a salvat. Acum nu-i nimeni care să mă poată salva. Trebuie să mă descurc singură. Trebuie să-i rezist singură! Oare asta am eu şi el n-are? Nu, sunt sigură că IC poate rezista oricât. IC nu-i obişnuit ca alţii să-i reziste..."

Clădirea uriaşă şi pătrăţoasă a Sediului CENTRAL al Inteligenţei Centrale era chiar la capătul pieţei. O luă pe lângă clădire, ocolind-o, şi apoi încetini. Nu mai era mult până la domul în care se afla IC.

„Mă duc la Charles Wallace. Asta contează. La asta trebuie să mă gândesc. Of, de mi s-ar goli mintea de atâtea gânduri, ca la început. Dacă IC îl ţine în altă parte? Dacă nu mai e acolo? Da, trebuie să mă duc în dom mai întâi. Altfel n-am cum să aflu dacă mai e acolo."

Trecu de poarta uriaşă de bronz, de imensele ziduri cenuşii ale Sediului CENTRAL al Inteligenţei

Centrale şi, când în sfârşit văzu luminile ciudatului dom pulsând, în care era IC, încetini şi mai mult.

„Tata a zis că e OK să-mi fie frică. A zis să merg înainte, chiar dacă mi-e frică. Şi doamna Cine a zis... n-am înţeles ce-a zis, dar cred c-a zis ca să nu mă urăsc pentru faptul că sunt cum sunt. Şi doamna Ce a zis să nu uit că mă iubeşte. Da, la asta trebuie să mă gândesc. Nu la frică sau la faptul că nu sunt la fel de deşteaptă ca IC. Doamna Ce mă iubeşte! E mare lucru să te iubească doamna Ce sau cineva ca ea..."

Ajunsese.

Indiferent cât de încet o purtaseră picioarele, ajunsese până la urmă.

Era chiar în faţa clădirii rotunde. Zidurile străluceau de parcă ar fi fost cuprinse de flăcări violete, iar pe acoperişul argintiu pulsa o lumină ce părea vie, dementă. Simţi din nou cum lumina aceea, nici caldă, nici rece, se întinde către ea s-o înhaţe, s-o ducă la IC.

Deodată, ca trasă de un aspirator uriaş, se trezi înăuntru.

Era ca şi cum ceva îi supsese tot aerul din plămâni. Incer-că din greu să respire, să respire în propriul ei ritm, nu în cadenţa impusă de IC. Ritmul de neoprit îi lua în stăpânire trupul, îi controla inima, plămânii...

Dar nu şi mintea. Nu şi pe ea, Meg. încă nu...

Clipi des, în contratimp cu nemilosul ritm, până când pâcla roşie i se ridică de pe ochi şi reuşi să vadă în jur. Uite-l, creierul, IC pulsând şi tremurând pe podium, moale, des-coperit şi greţos. Charles Wallace stătea ghemuit lângă IC, cu ochii încă rotindu-i-se în cap, gura

întredeschisă, aşa cum îl lăsaseră. Fruntea îi zvâcnea sacadat, în ritmul oribil al înfiorătorului creier.

Privindu-l pe băieţel, Meg se simţea ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac, căci îşi dădu din nou seama că, deşi era chipul lui... Charles nu era acolo. Unde era Charles Wallace, frăţiorul ei iubit?

„Ce am eu şi nu are IC?"

— Nimic! N-ai nimic în plus! spuse Charles Wallace pe un ton rece. Ce plăcere să te revăd, surioară dragă! Te-aş- teptam, ştiam că doamna Ce o să te trimită înapoi. Ştii, e prietena noastră.

Pe moment, Meg îl crezu şi atunci îşi simţi mintea suptă de IC cu toată forţa.

— Nu! ţipă Meg din răsputeri. Nu! Minţi!

în clipa aceea, Meg scăpă din mrejele lui IC.

„Câtă vreme sunt furioasă, nu mă poate prinde", îşi zise fata. „Oare asta am eu şi creierul ăsta împuţit n-are?"

— Prostii, zise Charles Wallace. N-ai nimic în plus!

— Minţi! spuse Meg.

Tot ce simţea pentru băiatul din faţa ei, care nu era Charles Wallace, era mânie. Ba nu, dispreţ. Ură! Da, pur şi simplu îl ura. însă, pe măsură ce se lăsa absorbită de ură, IC o acapara tot mai mult. Miasma roşie îi înceţoşase din nou privirea, stomacul îi zvâcnea în ritmul lui IC, întreg trupul îi era zguduit de puterea urii şi de forţa lui IC.

— Minţi! Şi nu-i adevărat nici ce zici despre doamna Ce! urlă Meg.

— Doamna Ce te urăşte! spuse Charles Wallace.

Asta fu greşeala fatală a lui IC. Fata i-o reteză de îndată automat, fără să stea pe gânduri:

— Ba nu, doamna Ce mă iubeşte, aşa mi-a zis, că mă iubeşte!
în clipa în care rosti acestea, Meg înţelese.
Acum ştia!
Iubire!
Asta avea ea în plus!
Avea dragostea doamnei Ce, avea dragostea tatălui ei, pe a lui Charles Wallace cel adevărat, a gemenilor şi a mătuşii Bestia.
Şi avea dragostea ei pentru toţi.
Dar cum o putea folosi? Ce trebuia să facă?
Poate că dacă reuşea să-i insufle iubire lui IC, atunci scârbosul creier s-ar usca şi ar muri, căci era sigură că n-ar putea suporta dragostea. însă ea, în toată slăbiciunea şi nesăbuinţa ei, în lipsa ei de însemnătate, era incapabilă să-l iubească pe IC. Poate că nu era mare lucru, dar nu putea şi gata!

Dar îl putea iubi pe Charles Wallace!

Pe Charles Wallace al ei, cel adevărat, fratele ei, pentru care se întorsese pe Camazotz, copilul care era mult mai mult decât ea şi, cu toate astea, atât de vulnerabil.

Da, îl putea iubi pe Charles Wallace!

„Charles! Charles, te iubesc! Frăţiorul meu care are întotdeauna grijă de mine! întoarce-te la mine, Charles Wallace, pleacă de la IC! întoarce-te, hai acasă! Te iubesc, Charles! Charles Wallace, te iubesc!"

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar ea nu-şi dădea seama.

Acum se putea uita la el, la arătarea însufleţită care nu era prin nimic Charles Wallace al ei. îl putea privi şi îl putea iubi.

„Te iubesc! Charles Wallace, tu eşti fratele meu drag, lumina vieţii mele, comoara inimii mele! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!"

Încet, încet gura băieţelului se închise. Ochii încetară să i se mai rotească. Zvâcnetul ritmic, îngrozitor al frunţii se opri. Se îndreptă spre Meg cu paşi rari.

— Te iubesc! strigă atunci Meg cu voce tare. Te iubesc, Charles! Te iubesc!

Şi, deodată, Charles începu să alerge spre ea, împleticin- du-se. Se aruncă în braţele ei, zguduit de suspine:

— Meg! Meg! Meg!

Un întuneric învolburat. O rafală rece ca gheaţa. Un urlet furios care parcă o sfâşie. Din nou întuneric. Prin beznă, însă, simţi prezenţa doamnei Ce şi atunci înţelese că nu era în ghearele lui IC.

Simţi apoi pământul sub picioare, ceva îi umplu braţele şi, deodată, se rostogoli în ţărână mirosind dulce a toamnă. Charles Wallace striga:

— Meg! Ooo, Meg!

Il îmbrăţişă strâns şi braţele lui micuţe o cuprinseră pe după gât:

— Meg, m-ai salvat! M-ai salvat! repetă el fără oprire.

— Meg, se auzi o altă voce şi fata îi zări pe tatăl ei şi pe Calvin alergând spre ea prin întuneric.

Cu greutate, Meg se ridică şi se uită înjur, fără să-i dea drumul lui Charles din braţe.

— Tată! Cal! Unde suntem?

Charles Wallace, ţinând-o strâns de mână, se uită şi el înjur şi izbucni în râs:

— în grădina de legume a gemenilor. Am aterizat în răsadul de broccoli!
Meg începu şi ea să râdă, încercând în acelaşi timp să-i îmbrăţişeze pe domnul Murry şi pe Calvin, fără să-i dea drumul lui Charles Wallace nici măcar o clipă.
— Meg, ai reuşit! strigă Calvin. Charles!
— Sunt foarte mândru de tine, fetiţa mea! zise domnul Murry şi o sărută.
Se întoarse apoi spre casă:
— Trebuie să mă duc la mama.
Meg simţi că tatăl ei încerca să-şi controleze neliniştea şi nerăbdarea din voce.
— Uite! zise ea şi arătă spre casă.
Prin iarba înaltă şi udă, veneau spre ei doamna Murry şi gemenii.
— Mâine la prima oră trebuie să mă duc să-mi iau ochelari noi, zise domnul Murry mijind ochii în lumina lunii.
Apoi alergă spre soţia sa.

Vocea lui Dennys răsună îmbufnată:

— Hei, Meg, e ora de culcare!

Sandy ţipă deodată:

— Tată!

Domnul Murry şi doamna Murry alergară unul spre celălalt şi, cât ai clipi, se îmbrăţişau strâns. Urmă o încâlceală fericită de braţe mâini, picioare - părinţii, gemenii, Meg şi Charles Wallace se îmbrăţişară pe rând şi toţi deodată. Calvin îi privi, zâmbind cu gura până la urechi, până când Meg îl trase în cercul fericirii lor, iar doamna Murry îl îm- brăţişă. Vorbeau şi râdeau toţi în acelaşi timp. Tresări deodată, căci Fortinbras, care nu mai putu răbda o clipă să fie lăsat deoparte, sări prin

plasa de muşte a uşii de la bucătărie. Traversă în salturi peluza şi ateriză vesel între ei, aproape dărâmându-i.

Meg simţi pe dată că doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care erau prin preajmă, căci un sentiment de bucurie şi iubire îi umplu sufletul, o trăire mai adâncă decât fericirea şi dragostea pe care le împărtăşea cu ceilalţi în clipele acelea.

Se opri din râs şi ascultă. Charles se opri şi el.

-Şşş!

Se iscă un vârtej şi doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care apărură în faţa lor. Iubirea şi bucuria erau atât de vii, aproape materiale, încât Meg simţi c-ar fi fost de-ajuns să întindă mâna şi le putea atinge.

Doamna Ce spuse, cu răsuflarea întretăiată:

— Ooo, dragii mei, îmi pare rău că nu mai avem timp să ne luăm rămas-bun aşa cum s-ar cuveni. Ştiţi, trebuie să...

Dar n-au aflat niciodată ce anume trebuiau să facă doamna Ce, doamna Cine şi doamna Care, căci, cu o pală de vânt, dispărură tustrele ca prin farmec

.Cuprins

1. Doamna Ce.....7
2. Doamna Cine.....24
3. Doamna Care.....38
4. Umbra Neagră.....54
5. Teseractul.....70
6. Mediul Fericit.....85
7. Bărbatul cu ochi roşii.....105
8. Coloana transparentă.....122
9. IC.....132
10. Zero absolut.....148
11. Mătuşa Bestia.....160

Cele nebune şi cele slabe ale lumii 17

MEDALIA NEWBERY

PREMIILE RAFTUL LEWIS

CARROLLŞI SEQIJOYAII PE

LOCUL4 ÎN „TOPUL CELOR MAI

BUNE CĂRŢI PENTRU
COPII SCRISE VREODATĂ"
REALIZAT DE REVISTA TJME ÎN
2015
INCLUSĂ ÎN 2014 DE
ENTFRTAINMHNT WEEKLY
INTRE CELE „50 DE CĂRŢI PE
CARE ORICE COPIL
AR TREBUI SĂ LE CITEASCĂ"

E noapte şi o furtună zguduie casa din temelii. Meg, Charles Wallace şi mama lor sunt în bucătărie când o străină apare la uşa lor: este doamna Ce, un vârtej a abătut-

o din drum. După o cană de lapte cu cacao, le transmite un mesaj important: teseractul există. Ce este teseractul? se întreabă cei doi fraţi şi află că e cea de a cîncea dimensiune, iar tatăl lor tocmai asta cerceta înainte să dispară brusc şi inexplicabil.

9786068620237

în scurt timp îşi fac un prieten nou, Calvin, şi ajung să le cunoască şi pe doamnele Care şi Cine, prietenele misterioasei lor musafire din miez de noapte. Aşa începe

fantastica lor aventură prin spaţiu şi timp, pe urmele tatălui dispărut.
ww w.ed i tu ra-a rth u r.ro

O

4RTHUR